

အုပ်(၁၀၀)ပြည့်
အမှတ်တရ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဒါဗောင်

အနိရာနောက်ကမ္ဘာ့ရတနာ

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

(တရုတ်၊ မြန်မာ၊ အင်္ဂလိပ်၊ သရုပ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ကုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃၊ ဇူလိုင်လ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅) ရွှေပဒေသာစာပေတိုက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆုလက် အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ချိရေး အုပ်စု	- ၁၇၀၀ ကျပ် - ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင်

ဒဏ်ရာနောက်က မျက်ရည်

အုပ် (၁၀၀) ပြည့် အမှတ်တရ

၈၉၅ • ၈၃

မမသဒ္ဒါမောင်

ဒဏ်ရာနောက်က မျက်ရည်/ မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။

၂၉၆ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) ဒဏ်ရာနောက်က မျက်ရည်

(၁)

ကန်ရေပြင်ကို မျက်နှာမူလျက် နှစ်ဦးသား ရပ်နေမိ၏။ မည်သည့်စကားမှ မပြောဖြစ်သေး။ ဒီကန်ဘေးမှာ မကြာခဏ ဆုံနေကျမို့ ဤနေရာဟာ သူမတို့ဆုံရပ်၊ သူမတို့၏ချစ်ခြင်းဖလှယ်ရာနေရာ သူမတို့၏အကြင်နာစုဆောင်းရာ ဘုံဗိမ္မာန်လေးဟုဆိုလျှင်လည်း မှားမည်ထင်ပါချေ။

ချိန်းထားသည့်နေရာကို သူရောက်လာပြီဖြစ်သော်ငြား ခုချိန်ထိ တစ်ချက်မှ ဝဲမကြည့်မိသလို ဘာစကားကိုမှလည်း မပြောဖြစ်သေး။ အယ်ကစပြောရမှာလဲ။ စကားလုံးတွေ စိထားခဲ့သမျှ တစ်လုံးမှ ပြောထွက်တာလေ။ တစ်ညလုံး အကြိမ်ကြိမ် အဖန်အဖန် စဉ်းစားခဲ့မိတာမို့ အိပ်မပျော်ခဲ့ရသည့် မျက်လုံးတို့က ကျိန်းစပ်နေလေ၏။

“ပြောစရာရှိလို့ဆို”

မမသဒ္ဓါမောင်

အသံကြောင့် ငဲ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဒီအသံကြည့်လေးကို စကားကြားကြားချင်း သူမ နှစ်သက်သဘောကျမိခဲ့ရတာပါ။ သူနဲ့ စဆုံစဉ်အခါက သူမတို့ ဖွင့်ထားသည့် Mart ထဲမှာလေ။ ကောင်တာမှာ ထိုင်ပြီး ငွေသိမ်းရတာထက် ပစ္စည်းတွေ နေရာတကျ ထားသိုတာ ကြည့်ကောင်းအောင် ပြင်ဆင်ပေးတာကိုသာ နှစ်သက်သည့် သူမက Fashion တန်းထဲမှာ ရောက်နေပြီး Model အရပ်ကို အင်္ကျီဆင်ပေး နေစဉ် ကြားခဲ့ရတာပါ။

"I Love brown"

Like လို့သုံးဘဲ Love လို့ သုံးလိုက်ကတည်းက ဒီ Colour ကို အဘယ်မျှ စွဲလမ်းမှုရှိကြောင်းကို သိသာစေလေ၏။ အရပ်ကို Necktie အဖြူနှင့် အညိုစင်းလေး အပြီးသတ်ဆင်ပေးနေသည့် သူမ တွန့်ခဲခဲ့ဖြစ်သွားပြီး လှည့်ကြည့်မိစဉ်မှာ မျက်ခုံးပင့်လိုက်သည့် သူက အပြုံးဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်လေသည်။

"Suit"

အရပ်မှာ ဆင်ထားတဲ့ အညိုရောင် Suit ကို ဆိုလိုသည့် သဘောပေါ်လေ။ အဲဒီနေ့က သူမဝတ်ထားသည်က Blouse အညိုရောင်နှင့် အပျောသားလုံချည်အညိုခံမှာ အသားရောင်အပွင့်ကြ ထားတာနှင့်ပါလေ။

ဒဏ်ရာနောက်က မျက်ရည်

"ဝံသန်"

အတိတ်ကို လွင့်နေသည့်စိတ်က ချက်ချင်း ပြန်လည်လာပါ ၏။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ သူမကို သူ မုန်းသွားစေရန် မည်သို့ပြောရ သော်နည်း။ အခက်အခဲမှန်သမျှကို လွယ်ကူစွာ ရှင်းနိုင်ခဲ့ပါလျက် ချစ် ဦးသူကို သံယောဇဉ်ဖြတ်ဖို့က အတော့်ကို ခက်ခဲလွန်းသည့်ကိစ္စရပ် ဟေကိုး။

"ပြောမှာပါ"

ခပ်တိုးတိုး ထွက်လာသည့်အသံကြောင့်ထင် အနီးဆုံးသို့ သူ ကပ်လာလေ၏။ ခက်တယ်ကွယ်။ လူကြီးတွေကအစ သူနှင့်သူမ ထို့ကိစ္စကို အကုန်သိထားကြပါလျက် လျှို့ဝှက်သိုသိပ်စွာ ဖြတ်ရပည့် ကြိုးက အင်မတန်မှ ခိုင်ခံ့လွန်းသည်ကိုး။

လက်ဖျားကို လာညှစ်သည့် သူ့လက်တို့က အရင်လိုပင် နွေးထွေးလွန်းလှလေ၏။ သူမအပေါ်မှာ သူ အဘယ်မျှ ကြင်နာပူ နို့သလဲဆိုသည်ကို ဤသို့ပြုမူပုံဖြင့် သိသာစေသည်လေ။

"ဘာအခက်အခဲများရှိလို့ ပြောမထွက်တာလဲ"

ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါပြလိုက်မိ၏။ ဘယ်အသိခံလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ပြဿနာက ဖုံးဖုံးဖိဖိရှင်းရမည့်ကိစ္စဖြစ်နေလို့ပါ။ ဦးဦး တို့ရော အန်တီလေးကိုပါ ဖွင့်မပြောရဲဘဲ မျှီသိပ်ထားရတာကိုက

မသေခွါမောင်

နှလုံးသားကို ပိုပြီး နာကျင်စေတာ အမှန်ပါလေ။

“မောင်ကို ရှင်းရှင်းပြောလေကွာ”

‘မောင်’ တဲ့။ နင့်နင့်သည်းသည်း ခေါ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သညာပါ။ လက်ထပ်မှ ခေါ်ပါရစေဆိုတာတောင်မှ မရတဲ့ အတင်းအကျပ် သူ့ ကျိကျလို့ ခေါ်ဖြစ်ခဲ့တာ သုံးလခန့်သာ ရှိပါသေး၏။ အဖြေပြန်ပေးခဲ့ တာကလည်း သုံးလကျော်ကျော်လေးသာ။ အကြောင်းသိရအောင် လေ့လာပါရစေဆိုပြီး ခြောက်လလောက် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလို အတူသွားလာစားသောက်ပြီး ဖတ်မိခဲ့သည့်စိတ်က Yes! ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်လက်ခံပေးခဲ့တာပါ။

သူ့ကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီဆိုတာကို မမမေညီမဖြစ်သည့် အန်တီလေးထံမှာ ဖွင့်ပြောဝန်ခံပြီးမှ နှစ်ဦးသား တရားဝင်တွဲခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ‘စေ့စပ်ကြရအောင်’ ဆိုသည့် တောင်းဆိုချက်ကို ‘နေပါဦး’ ဟု တားမြစ်ခဲ့တာကလည်း သူမပါပဲ။ ခုတော့၊ ခုတော့ နှစ်ယောက် သား လမ်းခွဲဖို့စကားကို သူမ ပြောရတော့မှာလေ။

“မောင်”

“မျှာ”

အဲဒီလို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေး ပြန်ထူးတတ်လို့ကို သူမ ချစ်ခဲ့မိတာပါ။ အဘယ်မျှ ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူငယ်လေးပါပဲ။ သူမ

ဒဏ်ရာနောက်က မျက်ရည် ၉

ထက် နှစ်လမျှသာ ငယ်ပေမယ့် သူ့က နက်နက် သူမက အရွယ်ထက် ပိုပြီး တည်ငြိမ်နေတာမို့ နှစ်နှစ်ခန့် ကြီးသည်ဟု ထင်ကြစမြဲ။

တွဲခဲ့ကြသည့် ကာလတစ်လျှောက်မှာ လက်ကိုင်ရုံထက် အခွင့်အရေးမယူတတ်တာကိုက သူမ လေးစားခဲ့ရသည့် ချစ်သူလေး ပါ။ သူမ ခေါင်းလျှော်လာသည့်နေ့မျိုးမှာမှ ‘ဘာ shampoo လည်း မသိဘူးနော်’ ဆိုပြီး ညာတာပါတေးနဲ့ သူ ခိုးနမ်းလေ့ရှိတာကို ချစ်စနိုးဖြစ်လို့ မဆုံးခဲ့။

အဲဒီလို ချစ်သူအပေါ် မထိရက် မတို့ရက် တန်ဖိုးထားတတ် သည့် ရည်းစားဦးကို ဘယ်လိုခွန်အားမျိုးနဲ့ စိမ်းကားပြတ်သားတဲ့ စကားကို ရက်စက်စွာ ပြောထွက်မှာတဲ့လဲ။

“တို့စေ့စပ်မယ့်ကိစ္စကို ရှေ့မဆက်ဘဲ ရပ်လိုက်ကြရအောင်”

“ဘယ်လို”

မကြားတာလား။ အံ့သြသွားတာလား။ မျက်လုံးတွေ ဝိုင်း စက်လျက် သူ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုမျက်ဝန်းတို့ကို ရင်မဆိုင်ဝံ့ဘဲ သူမခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်မိသည်။

ဒီမျက်ဝန်းနက်တွေကို ဘယ်လိုမေ့လို့ရပါ့မလဲ။ ကလေး တစ်ယောက်ရဲ့မျက်လုံးတွေလို မျက်သားတွေပြာပြီး မျက်ဆံလေးက နက်နေလို့ အဲဒီမျက်ဝန်းတွေကို သူမ သဘောကျမိခဲ့တာပါလေ။

သူမထံမှာ သူ နှစ်ခြိုက်သည်ကတော့ ကြည်လင်ချစ်ရင်းစုံနေသည့် မျက်ဝန်းညိုတွေရှိနေလို့ မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိခဲ့တာပါတဲ့။

Sorry ပါ 'မောင်'။ အိပ်မက်တွေကို ဆက်မက်လို့မရတော့ အောင် တို့ ရိုက်ချိုးပစ်ရတော့မယ်ကွယ်။ 'မောင့်' ဘက်မှာ ဘာအဖြစ်၊ ဘာအမှားမှမရှိဘဲ တို့တွေရဲ့လက်တွေကို ဖြုတ်ပစ်ရမှာမို့ ရင်နင့်လို့ မဆုံးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ပေါ့ကွယ် ...။

“ဝဿနိဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

“လမ်းခွဲကြဖို့ ပြောနေတာပါ”

လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲလှည့်လိုက်သည်မို့ လူက လည်ပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားရလေ၏။ မကြည့်ရင်မဖြစ် တော့ပြီမို့ ခပ်တွေတွေ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဆက်မမေးပါနဲ့လား ကွယ်။ တို့ ငိုချင်လာလို့ပါ။ ရင်ထဲက သံယောဇဉ်ကို မျက်ရည်တွေ ကတစ်ဆင့် 'မောင်' မြင်တွေ့သွားရင် ဖြတ်တောက်မယ့်ကြိုးက အပြတ်ခက်မှာ စိုးလို့ပါလေ။

“မောင့်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးမှ သေချာပြော”

လေသံကမာချေပြီ။ သူမကို ပြောဆိုတိုင်း ဘယ်တုန်းကမှ ဒေါသသံ မပါဖူးသည့် သူမမှာ ဒေါသဆိုတာ ရှိမှရှိလားဟု သံသယ ဝင်မိသည်အထိ စိတ်ရှည်သည်းခံတတ်သည့် လူငယ်လေးပါ။ “နား

အေး ပါးအေးနေတာကိုပဲ ကြိုက်လို့ အေးဆေးတဲ့ဝဿနိကို ချစ်သူ အဖြစ် ရွေးခဲ့တာ” တဲ့။

အခုတော့ ဒီရေခဲတုံးလေးက ပူလောင်လွန်းလို့ တစ်စိ အရည်ပျော်ကျကုန်ပါပြီ 'မောင်'။ နှလုံးသားလည်း ထိုနည်းတူပါပဲ။ မီးတောက်လိုလောင်ကျွမ်းပြီး ပြာအဖြစ် ပြောင်းသွားသလိုနယ်ပါ။ ဆုတ်ဖူးတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ 'မောင်' အပေါ် နှင့်နှင့်သည်းသည်း ချစ်ခဲ့တာ တွေကို 'မောင်' အသိဆုံးပါလေ။

“ပြောလေ၊ ဒီစကားပြောရလောက်အောင် ဝဿနိစိတ်တွေ ဘာဖြစ်ကုန်သလဲ”

မပြောရက်ဘူးကွယ်။ 'မောင်' နားလည်အောင် ဖြေရှင်းပြချင် မေမယ့် သူမတို့၏ သိက္ခာတရားကို ချုပ်သလိုအဖြစ်မျိုး ဖြစ်နေလို့ပါ။ မိမိကြောင့် မဟုတ်ပါဘဲ ကာယကံမြောက် ကျူးလွန်တဲ့အပြစ်ကို သက်ဆိုင်သူကလွဲပြီး ဘယ်သူက တာဝန်ယူမှာတဲ့လဲ။

'မောင်' ရယ်။ ဝဿနိကို 'မောင်' အဘယ်မျှ တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်သလဲဆိုတာကို နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းထက်ပိုနေသည့် ကြီးလေးသည့်အပြစ်ကြီးက တာဝန်ယူတဲ့လျော့ခြင်းခေါင်းစဉ်နဲ့ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရစ်ပတ်သိုင်းခြုံထားပြီလေ။

“တို့ပြောတာကိုပဲ လက်ခံပေးပါ”

မေသဒ္ဒါအောင်

“လက်မခံနိုင်ဘူး၊ အဓိပ္ပာယ် လုံးဝမရှိတူးကွာ။ လမ်းခွဲစကား ပြောရအောင် မောင့်မှာ ဘာအပြစ်တွေရှိနေလို့လဲ ပြော၊ အလုပ်အကိုင် မရှိ ဝေလေလေ တောပေနေလို့လား။ ဝဿန်အပြင် တခြား မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကွယ်ရာမှာ ကျိတ်ပုန်းခတ်တဲ့ပြီး မျက်နှာများနေလား။ ဝဿန်မကြိုက်တာတွေထဲက တစ်ခုခုကို အပြစ်လုပ်ထားမိလို့လား ပြောလေ။ ဝဿန် ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် မောင် ဘာများ လုပ်မိလို့လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း မောင် လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့ အကြောင်းပြချက်ပေးလေ။ ခိုင်လုံတဲ့ Reason ပေးပါ ဝဿန်ရဲ့”

ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက်တဲ့လား။ ပြောလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ ဒါက လျှို့ဝှက်သိုသိပ်ထားရမယ့် တို့ရဲ့ကိစ္စလေ။ ဘယ်လိုများ ပြောပြလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ ‘မောင်’။ ‘မောင်’ မမြင်၊ ‘မောင်’ မသိ၊ ‘မောင်’ မရှိတဲ့အရပ်မှာပဲ ‘မောင်’ မေ့သွားတဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ် ရှင်သန်ခွင့်ရပါစေတော့လား။

“တို့ကို နားလည်ပေးပါ”

“ဘာကို နားလည်ပေးရမှာလဲ ဝဿန်ရဲ့။ မောင်တို့ ချစ်သူ ဖြစ်တာကို လူကြီးတွေကလည်း ကန့်ကွက်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဘာလဲ

ဝဿန်ဦးဦးနဲ့အန်တီလေးက သဘောမတူဘူးလို့များ ပြောကြလို့လား။ မောင့်ထက် အစစသားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုများ ဝဿန်နဲ့ သဘောတူဘယ်ဆိုပြီး စိတ်ပြောင်းသွားကြလို့လား။ ဒါဆိုရင်လည်း အဲဒီကိစ္စကို မောင်သွားရှင်းမယ်”

ခြေလှမ်းရွှေ့လိုက်သည့် သူ့လက်မောင်းကို အမြန်ဆွဲထားလိုက်မိ၏။ မဟုတ်ဘူးနော်။ အန်တီလေးတို့ကို ‘မောင်’ သွားပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဝဿန်တို့ကိစ္စကို ဦးဦးတို့ မသိအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်စိစဉ်နေပါလျက်နဲ့ သိလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲလေ။

“မောင်”

“ဖယ်ပါ ဝဿန်ရဲ့၊ ဒီတိုင်းကြီးတော့ မောင် ရင်ကွဲမခံနိုင်ဘူး။ ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးပြီး ဖြေရှင်းရမှာပဲ။ ဝဿန်နဲ့မတူဘူး။ မတန်ဘူး ပြောရလောက်အောင် မောင်က ဆင်းရဲနဲ့ချာနေတဲ့ ငမဲ့မှ မဟုတ်တာ။ လစဉ် ဝင်ငွေရှာတာ နည်းတယ်ဆိုရင်လည်း ကုမ္ပဏီထောင်မယ့်ကိစ္စကို ရပ်ပြီး မောင် သဘောပြန်ထွက်မယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင် ဘာကြောင့်လဲ ဝဿန်ရဲ့။ မောင် နားရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါ။ မောင် ကမ္ဘာထပ်ပတ်ချင်သေးပေမယ့် ဝဿန်မခွင့်ခွင့်ဘူး ပြောလို့ အဲဒီကိစ္စကို လုံးဝရပ်ပစ်လိုက်တာ။ ဝဿန်ကိုလည်း

တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ရင်နိုင်လို့ မောင် ဒီမှာ ကုမ္ပဏီထောင်မယ် ဆိုတာကို ဝဿန်လည်း သဘောတူခေါင်းညှိတ်ထားပြီး အခု အခု ဘာတွေ ဘယ်လိုစီစဉ်လိုက်ရတာလဲ”

ရစ်ဝဲလာသည့် မျက်ရည်တို့ကို မျက်လွှာချကာ မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်၍ သိမ်းရလေ၏။ ဟန်ဆောင်ရတာ အခက်ခဲဆုံးပါ ပဲလား။ “ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း မျက်နှာမှာ ပေါ်တတ်လို့ သဘောကျခဲ့ တာ။ ဝဿန်က ဘယ်တော့မှ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး။ အရမ်းအပြစ် ကင်းတယ်။ သိလား” လို့ ‘မောင်’ ပြောပြောတတ်တာတွေကို ဘယ် မေ့ပါ့မလဲ။

ဘာမဆို မျှိုသိပ်ခံစားတတ်တာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ သဘာဝ မှန်း မောင်သိပါလျက် မျက်နှာတစ်ချက် ညှိုးတိုင်း အတင်းကြီး လိုက်ကြည်ကာ “ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ စိတ်ခုလာသလဲ” ဆိုပြီး မရမက မေးကာ စိတ်ပြေအောင် ချောတတ်လွန်းလို့ ‘မောင်’ ကို ကျေးဇူးတင်ပြီး အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့ရသူပါလေ။

“စိတ်ပြောင်းသွားလို့ပါ”

“ဘာ ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်။ စိတ်ပြောင်းသွားလို့ ဟုတ် လား။ မောင့်အပြင် နောက်ထပ် နောက်ထပ် ဘယ်လိုချစ်သူမျိုး ဝဿန်မှာ ရှိနေပြီလဲ”

“အို! မဟုတ်တာ”

“မဟုတ်ရင် ဘာလို့ စိတ်ပြောင်းတယ်လို့ ပြောရတာလဲ ဝဿန်ရဲ့။ မောင့်ကို မချစ်တော့လို့လား။ မောင်က မောင်က ဝဿန် စိတ်ဆင်းရဲရအောင်လို့ အမျိုးမျိုး ဒုက္ခတွေ ပေးနေမိလို့လားကွာ”

သူမ ခေါင်းကို ခပ်မြန်မြန် ခါယမ်းလိုက်မိတော့၏။ မဟုတ် ပါဘူး။ မဟုတ်ရပါဘူး ‘မောင်’ ရယ်။ ဝဿန်အပေါ် ‘မောင်’ နေ့စဉ် ပြုမူနေတဲ့ အပြုအမူမှန်သမျှ အမြင်ကပ်စရာ တစ်ခုမှမရှိတဲ့ ချစ်စရာ လေးတွေပါ။ ဝဿန် စိတ်ဆင်းရဲအောင်လို့ မပြောပါနဲ့။ တစ်ခဏ စိတ်ခုချင်စဖွယ် ကိစ္စမျိုးကိုတောင်မှ ‘မောင်’ ဘယ်နှစ်ခါများ လုပ်ခဲ့ ဖူးလို့လဲ။

နှစ်ဦးကြားမှာ လျှို့ဝှက်စရာ ဘာတစ်ခုမှမရှိစေရဆိုပြီး ဤမျှ ထိ ခိုးသားပွင့်လင်းမှုရှိခဲ့ပါလျက် ‘မောင်’ မသိရအောင် ဘယ်လိုကိစ္စ ချင်မျိုးကို ဝဿန် လုပ်ရက်မှာလဲ။

တစ်ခုတည်းပါ။ ဒီတစ်ခုကိုပဲ ‘မောင်’ ကို အသိမပေးဘဲ ဇွဲကွယ်သိုသိပ်ထားမိတာပါလေ။

“ဝဿန်”

“တို့ပြောနေတာ မောင့်ကို မချစ်တော့လို့မှ မဟုတ်တာ ကွယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဘာလို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကို ပြောနေရတာလဲ ဝဿနိရဲ့။ ပြောပါဦး။ ဒါ မောင့်ကို အချစ်စမ်းနေတာလားဟင်”

ဟော! အဓိပ္ပာယ်က လွဲသွားပြန်ချေပြီ။ စကားအဆုံးမှာ ‘မောင့်’ ရင်ခွင်ထဲ၌ သူမတစ်ကိုယ်လုံး နစ်မြုပ်သွားရတော့၏။ အမလေးနော်၊ ရည်းစားဖြစ်ဖို့ ချိန်းပြီးပြောပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုပုံစံ ဖြစ်ကုန်တာပါလိမ့်။ ရုန်းလိုက်သော်ငြား ရုန်းမရအောင် ‘မောင်’ က တိုး၍သာ ဖက်တွယ်ထားချေလေပြီ။

“လန့်သွားတာပဲ ဝဿနိရယ်၊ မောင်ဖြင့် တကယ်ထင်ပြီး ရင်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်သွားတာပဲ။ မောင့်ရင်ခုန်သံတွေကို နားထောင်ကြည့်ပါဦး။ စည်းချက်တွေ တလွဲတချော် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ မောင့်ချစ်သူလေးက အတော်ဆိုးတာပါပဲလား။ ဝဿနိကို အချစ်တိုးအောင် ကျီစယ်တာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူးကွ။ ဝဿနိနဲ့သာ ခွဲရရင် မောင်သွက်သွက်ခါ ရူးသွားမှာ”

“ပေါက်ကရတွေ”

“တကယ်ပြောတာ ဝဿနိရဲ့။ မောင်ပြောတာ မယုံဘူးပေါ့လေ”

မေးစေ့ကို ကိုင်၍ မော့စေသဖြင့် သူမမျက်နှာကို သူမ

ဆော့ကြည့်ဖြစ်ပြန်၏။ တွန့်ချိုးနေသည့်မျက်ခုံးက ပျယ်ချေပြီ။ ကြည့်ပါဦး အရည်တလဲလဲဖြင့် တောက်ပနေသည့် သူမမျက်ဝန်းလေးတွေက အဘယ်မျှ လှပနေပါသလဲ။ အဲဒီလိုအမြစ်ကင်းတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်တတ်လို့ကိုပဲ သူမကို သူမ မြတ်နိုးတွယ်တာမိခဲ့ရတာပါလေ။

“မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်နေပြီ” ဆိုတဲ့ စကားကို သူပြောစဉ်က ပြောနေရင်း သူမမျက်နှာ အလိုလိုရဲသွားတာကို မြင်ပြီး ရှက်ဖို့ပင် သူမ မေ့လျော့ခဲ့တဲ့အဖြစ်ပါ။ တော်ရုံယောက်ျားလေးတွေရဲ့ နှုတ်ဖျားမှာ “ချစ်စရာလေး”၊ “အသည်းယားတယ်” ဆိုသည့် ခပ်ပေါ့ပေါ့စကားတို့ဖြင့် မိန်းကလေးမြင်တိုင်း နှုတ်ဆော့လေ့ရှိကြပေမယ့် သူမဖြင့် ထိုသို့ မဟုတ်ပါချေ။

“မေးတာဖြေလေ”

ခေါင်းကို အသာညိတ်ပြုစဉ် သွားစွယ်လေးတွေပေါ်သည့် အထိ သူ ပြုံးလိုက်လေ၏။ အဲဒါလေးကြောင့်ပဲ သူမကို သူမ ချစ်ရတာလေ။ ဘယ်လောက်အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ အပြုံးလေးလဲ။ မာယာလုံးဝကင်းတဲ့ အပြုံးမျိုးကို ယောက်ျားလေး ဘယ်နှယောက်များ ပြုံးတတ်ကြပါသလဲ။

“စကားမပြောတတ်တော့ဘူးပေါ့လေ၊ ခုနတုန်းကတော့ မောင့်ကို နှလုံးရပ်အောင် ရန်စပြီး အခုမှ စကားမပြောတတ်သလို

၁၈ မေသဒ္ဓါမောင်

ဟန်ဆောင်လို့ရမယ် ထင်နေလား။ မရဘူး ကောင်မလေးရဲ့။ မောင်
စိတ်ဆိုးအောင် ရန်စတုန်းကစပြီး ရှောင်ဖို့မပြင်ပါနဲ့။ လျော်ကြေးက
ကြီးမုန်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်းနော်”

ခပ်တိုးတိုးငြင်းဆန်သံက လေထဲမှာပင် ပျောက်သွားလေ၏။
နဖူးထက် နွေးခနဲဖြစ်ပြီးနောက် တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်လိုက်သည့်
သူရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်လုံးစုံမှိတ်လျက် ငြိမ်နေလိုက်မိတော့သည်။

‘မောင်’၊ နောက်ဆုံးအနမ်းခွဲ နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲလိုက်ရတဲ့
ဒီနေ့ကို ‘မောင်’ မမေ့နိုင်သလို ဝဿန်လည်း ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်
တာကို ‘မောင်’ သိနိုင်ပါစေ။ ရက်ရက်စက်စက် အသည်းခွဲပြီး ထားရစ်
ခဲ့တဲ့ ‘ဝဿန်ဦး’ ဆိုတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို အမုန်းကြီးမုန်းပြီး
နာကြည်းမေ့ပစ်နိုင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုခဲ့ပါရစေနော်။

သုံးနှစ်ကြာပြီးနောက်

(၂)

အပြီးသပ်ချုပ်ပြီးသွားပြီမို့ ဂါဝန်လေးမှ ချည်ကို ကပ်ကြေးဖြင့် အသာဖြတ်လိုက်ပါ၏။ ဂါဝန်တစ်လျှောက် အစထွက်နေသည့် အပ် ချည်စတို့ကို သေချာရှာကာ လိုက်ဖြတ်ပြီး ပခုံးနေရာမှ ကိုင်ကာ ခပ်နာနာလေး ခါလိုက်မိသည်။ ပြီးမှ ဓားစက်မှာ မတ်တပ်ရပ်လျက် ဖြင့်ပင် ချိုင်းနေရာမှ စကာ ဘေးနှစ်ဖက်စလုံးကို ဓားစက်လိုက်၍ စက်ချုပ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်စဉ် ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကြားလိုက်ရပါ၏။

ဆိုင်မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ဆိုင်ထဲသို့ တစ် ဖတ်ဖတ် ဝင်လာသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ သူမ ရပ်နေသည့်က Showroom အောက်ရှိ မြေအောက်ခန်း လှေကားအနီးမှာပါ။ ဂါဝန် လေးကို အသာခေါက်ကိုင်၍ အုတ်လှေကားအပေါ်ဆုံးကို ငဲ့ကြည့် လိုက်စဉ် ခြေစွပ်အဖြူလေး ဝတ်ထားသည့် ခြေထောက်လေးတစ်စုံကို

တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ထိုခြေအစုံက လှေကားကိုးထစ်ကို ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာ သည့် ချစ်စရာအရွယ် ကလေးငယ်တစ်ဦး။

“မေမေ”

ဝမ်းသာအားရ ခေါ်သံလေးထွက်အလာမှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်လျက် သူမ ကြိုလိုက်မိလေ၏။ ကလေးလေးက မျက်နှာပြုံးရွှင် ထွက် သူမထံ အပြေးဝင်လာလေသည်။

“အမယ်လေး... မေ့သမီးလေးက တော်တော်ထွားလာ ဆာပါလား။ မိမိစားတာ ကုန်ရဲ့လား မီးမီးရယ်”

“ဟုတ်!... ကုန်ပါတယ် မေမေ”

“မှန်း! အား မီးမီးပါးက ခါးခါးတွေ မွှေးနေတုန်းပါပဲလား။ ကဲ! ပြောပါဦး။ ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ ဘာတွေသင်ပေးလိုက်သလဲ”

“အများကြီးပေါ့ မေမေရဲ့။ စာတွေရေး၊ ကဗျာတွေရေး၊ သီချင်းတွေပါ သင်ရတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ပြီးတော့လေ”

လှေကားဆီမှ ခြေသံကြောင့်ထင့်၊ သမီးက ပြောလက်စ စကားကို ရပ်လိုက်လေ၏။ သူပြောမယ့်စကားကို တခြားလူ မကြား

စေချင်တာပဲ ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

“ဦးမောင်က သွားစရာရှိသေးလားလို့ မေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ မမကြီး”

“မရှိတော့ဘူး သိသိ။ ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲသိမ်းပြီးရင် ပြန်လို့ ရပြီလို့ ပြောလိုက်ပါ။ ခဏနေရင် သမီးကို ရေချိုးပေးလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီး”

သိသိ လှေကားမှ မြေညီထပ်ကို ပြန်တက်သွားပြီးစဉ် သမီး ကို သူမ မေးဆတ်ပြ၍ အသံတိတ်မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါ၏။ သမီးက သဘောပေါက်သွားပုံဖြင့် ပြောလက်စ စကားကို ဆက်လေသည်။

“အနှစ်တို့ကို အိမ်စာပေးလိုက်တယ် မေမေရဲ့”

“ဘာအိမ်စာလဲ မီးမီးရဲ့။ မေ့ကိုပြောပါဦး”

“ရုပ်ပုံလေးတွေ ကပ်လာရမှာတဲ့”

“ဟုတ်လား ဘာပုံလဲ”

“အနှစ်တို့နေတဲ့အိမ်ပုံတဲ့”

“ဒါများ မီးမီးရယ်။ ခက်ခက်ခဲခဲ ထင်နေတာ။ ဘာမှ စိတ် မပူမနေနဲ့။ မေမေတို့နေတဲ့ တိုက်အိမ်ပုံလေးကို လှလှလေး ညှပ်ပေး မယ်။ မီးမီးက ကတ္တူပြားပေါ်မှာ ကော်နဲ့ လှလှလေးကပ်ရုံပဲ။ ဖြစ်ရဲ့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟာ! ဒါ အနှစ်အတွက်လား မေမေ”

“ဒါပေါ့ မီးမီးရဲ့။ မေမေက သမီးအတွက် မချုပ်ပေးလို့ ဘယ်သူ့ကို ချုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဟင်း ... အနှစ်ဝတ်တာကိုတွေ့တာနဲ့ အနှစ်သူငယ်ချင်း တွေက အင်္ကျီလာအပ်တာလေ မေမေရဲ့”

“အဲဒီတော့ မေမေက ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရတာပေါ့ မီးမီး ရဲ့။ အဲဒီလိုဖြစ်အောင်လို့ မေမေ ထွင်ချုပ်သမျှအထည်တိုင်း မီးမီးကို တော်စေတာပေါ့။ မီးမီးက မေမေရဲ့ Model girl လေးပဲလေ၊ တော်လို့လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”

သမီးက ဝမ်းသာအားရအော်ရင်း လက်ခုပ်ပင် တီးလိုက်လေ ၏။ သိသိပြန်ရောက်လာသည်နှင့် သမီးကို ရေချိုးရန် ထည့်ပေးကာ မြေညီထပ် showroom ဆီ တက်လာခဲ့ပါသည်။ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေး နှစ်ဦးက ကောင်တာနားမှာရပ်နေပြီး ဒီနေ့ ရောင်းရငွေစာရင်းနှင့် အထည်စာရင်းကို ကိုက် မကိုက် စစ်ဆေးနေလေ၏။

ဒီအိမ်ကိုစရောက်တော့ သမီး အသက်နှစ်နှစ်သာ ရှိပါသေး ၏။ နှစ်ထပ်အိမ်လုံးချင်းနှင့် မြေအောက်ခန်းပါသည့် တိုက်လေးကို တစ်လ နှစ်သိန်းဖြင့် နှစ်ချုပ်ငှားခဲ့တာ ယခု သမီး သုံးနှစ်ခွဲအရွယ်တိုင်

ရှိခဲ့ချေပြီ။ စီးပွားရေးလည်း လုပ်လို့ရတာမို့ တတ်ထားသည့်ပညာကို အသုံးချခွင့်ရသဖြင့် ကိုယ်တိုင် Design ထွင်ပြီး Fashion Shop ဖွင့်ဖြစ်ခဲ့တာပင်။

အရင်က ရွှေဆိုင်ဖွင့်ခဲ့သည့် မြေညီထပ်က ပတ်ပတ်လည် မှန်ချပ်ထူထူဖြင့် ပြုလုပ်ကာရံထားပြီး အပြင်က Remote ဖြင့် ဘာကုသံတံခါးကို ဖွင့်ကာနိုင်လေသည်။ အဝင်အထွက်တံခါးကိုလည်း အလွယ်တကူ တွန်းဖွင့်ဝင်နိုင်သဖြင့် ဒီဆိုင်ဖွင့်ဖြစ်ခဲ့တာပင်။

စတိုအဖြစ်သုံးခဲ့သည့် မြေအောက်ထပ်မှာ ပိတ်စတွေသိမ်း တာနှင့် Drawing ဆွဲဖို့ စားပွဲ၊ မော်တာပန်းထိုးစက်၊ ဓားစက်၊ အပ်ချုပ်စက်တို့ကို နေရာတကျထားကာ လုပ်ငန်းကို အကောင် အထည်ဖော်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ Order အရမ်းကျသည့်အခါမျိုးမှာ နီးစပ် ရာမှ အပ်ချုပ်သမားတွေကို ခေါ်ကာ လုပ်ခဲ့ရလေ၏။

တစ်နိုင်စီးပွားရေးက ထိုက်သင့်သည့်အလျောက် ဝင်ငွေ ကောင်းတာမို့ အိမ်၏ငွေယိုပေါက်ကို ကောင်းကောင်း ထိန်းနိုင်ခဲ့တာ ပင်။ အရောင်းစာရေးမနှစ်ဦးသာခန့်ထားပြီး တစ်ပတ်တစ်ရက် off ရက်ကို ညှိယူစေ၏။ အရမ်းကြီး တမင်စည်းကမ်းတင်းကျပ်တာမျိုး မရှိတာမို့ 'နီလာ' ရော 'မျိုးမျိုး' ပါ သူမဆိုင်မှာလုပ်ရတာကို လွတ် လပ်ပျော်ရွှင်လေသည်။

“စာရင်းတောင် ပေါင်းနေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ နံပါတ် (၅) အရပ်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ Fashion Style မျိုး Order မှာသွားပါတယ်”

“ဘယ်နှစုံလဲ နီလာ”

မေးခွန်းထုတ်ကာ အကြည့်က အပြင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူရပ် ထားသည့် အရုပ်ဆီ ရောက်သွားရ၏။ Mini Skirt ကို လူငယ်ကြိုက် ကြိုးတစ်လုံး ဆွဲသွားအင်္ကျီနှင့် တွဲဝတ်ပေးထားပြီး ခေါင်းထက်မှာ သံပုရာခြမ်း ဦးထုပ်လေးဆောင်းကာ ဖိနပ်က ကြိုးသိုင်းဒေါက်ဖြင့် ဝတ်ပေးထားတာမို့ ဒီနေ့ခေတ် style အပြည့်ဖြင့် အရပ်က ကွဲကွဲ ရွှေ့လေး လှနေလေသည်။

“ဦးထုပ်ရောပါလား”

“ပါတယ် မမ”

“ကျစ်!... မမသန့်တို့ဆိုင်မှာ ကျန်တောင်ကျန်သေးရဲ့လား ဆယ်ဘူး”

“ကျန်နိုင်ပါတယ် မမရဲ့။ အဲဒီ Design မျိုးက သိပ်မှ အရောင်းမသွက်တာ”

“ဖိနပ်နဲ့အင်္ကျီ စကပ်ကိုပဲ colour တွဲပြီးလုပ်ပေးပါလို့ ပြောသွားပါတယ် မမ”

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်နှစ်လဲ”

မေးထားသည့်မေးခွန်းကို ပြန်သတိရပြီး မေးတော့ မျိုးမျိုးက order list ကို ပြန်စစ်ရင်း ပြောလေ၏။

“Colour စုံ (၂၀) ပါ”

“(၂၀) တောင် များလိုက်တာ”

“ကြည့်ရတာ Mart မှာ ပြန်တင်မယ့်ပုံပဲ မမရဲ့။ မှာသွားတဲ့ အမျိုးသမီးက မန်နေဂျာပုံစံပေါက်တယ်။ သမီးတို့နဲ့ပဲ တွေ့သွားတာ စိတ်ချပုံမရတာနဲ့ မမရဲ့ကတ်တစ်ကတ် ပေးလိုက်ရတယ်”

ဒီညလည်း တော်တော်နှင့် အိပ်ရမည်မထင်ပါလေ။ ကိုယ်ခွဲ မရှိတာမို့ ကိုယ့်ခြေကိုယ့်လက်ဖြင့်သာ ချုပ်ရဦးမှာပါပဲ။ အစုံ (၅၀) မျိုး၊ (၁၀၀) မျိုးမှသာ အချိန်မီရန် အကူခေါ်ရပြီး ဒီ (၂၀) လောက်က ဖြင့် cutting သာ ရရစိုက်ဖြတ်ပြီးတာနဲ့ ချုပ်ရပြန်သည်ကိုး။

“Date ကရော”

“မမနဲ့ Phone ဆက်ပြီးမှ ပြောမယ်တဲ့”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ နေစောင်းနေပြီမို့ ခြေရင်း ခြမ်းဘက်မှ သွပ်တံခါးကို remote ဖြင့် အသာချလိုက်ပါ၏။ ဆိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ကားလမ်းမကြီးရိပ်ပြီး ဘေးမှာ လမ်းခွဲထောင့်ချိုးမို့ ဖော်တော်အကွက်ကျပါသည်။ နဂါးရွှေဆိုင်ဖွင့်စဉ်ကတည်းက အရမ်း

ဆောင်းကောင်းခဲ့တာမို့ လာဘ်ကောင်းတဲ့ showroom ပါပဲ။ အဲဒီ ဆွဲဆိုင်ပိုင်ရှင် တရုတ်ကြီးက ဇနီးဖြစ်သူ ဆေးကုရန် နိုင်ငံခြားထွက် နှာမို့ ဆိုင်ကိုပြန်အုပ်ခဲ့တာပါ။ ဆိုင်ခွဲတို့လည်း များနေတာကြောင့် သုလာရဝေးသည့် ဤဆိုင်နေရာကို နှမြောတသဖြင့် လက်လွှတ်ပေး လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အခုလည်း သူမ ဆိုင်စဖွင့်သည့် တစ်နှစ်အတွင်း ဝင်ငွေမှန် သည့် လုပ်ငန်းလည်းဖြစ်နေခဲ့လေ၏။

“မေမေ အနှစ်ရေချိုးပြီးပြီ”

အသံပြုလိုက်သည့် သမီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိစဉ် ဒီနေ့ ချုပ်ပေးထားသည့် ဂါဝန်လေးဖြင့် သမီးက လှချင်တိုင်းလှနေလေ၏။ ဆံပင်ကုတ်ဝဲလေးကို ထိပ်နှစ်ဖက်မှာ နည်းနည်းလေးစီစည်းထားပြီး မျက်နှာမှာက သနပ်ခါးအဖွေးသား။

အကျီကို ဇာအနားလေးဖြင့် Design ထွင်ထားပြီး လက် အောင်းပုံစံ ခပ်ကားကားလေး ချုပ်ပေးထားတာမို့ သမီးပုံစံလေးက အတော့်ကို ချစ်စဖွယ်ကောင်းနေလေသည်။ သမီးက ကိုယ်တစ်ပတ် ထည့်ပြလိုက်တာမို့ နီလာနှင့်မျိုးမျိုးက သဘောကျပြီး ရယ်ချေပြီ။ သမီးက ဒီလို ဒီလို မူယာမာယာများ ပြတတ်သည့် အလည်လေးပါပဲ။

“အနှစ်နော် ... မမတို့ ကိုက်စားချင်လာပြီ”

၂၈ မမသဒ္ဒါမောင်

“ဟင်... ဘာလို့လဲ မမနီနီရဲ့”

“အနှစ်က ချစ်စရာကောင်းလွန်းတာကိုး”

“အဲဒါ... အနှစ်ကို မေမေတစ်ယောက်ပဲ ချစ်လို့ရတာပါနော်၊ မမတို့ ချစ်လို့ဘယ်ရပါ့မလဲ”

မေးလေး ဆတ်ခနဲ ငေါ့ပြောလိုက်ပုံက အကယ်ဒမီရ မင်းသမီးနယ်၊ ပြီးတော့ သမီးက TV ကြည့်တိုင်း ကြော်ငြာသာနှစ်သက်ပြီး Mode တွေ ဘယ်လို ဝတ်လေ့ရှိတာကို လေ့လာတတ်သူ ဖြစ်ပါ၏။ အထူးသဖြင့် Fashion ကဏ္ဍအတိုင်း မျက်လုံးလေး တလက်လက်ဖြင့် ငြိမ်ကြည့်နေလေ့ရှိလေသည်။ ကြီးလာလျှင် မမသမီး Model girl ဖြစ်မည်ဟုသာ နိမိတ်ဖတ်ကြတာပင်။

“အဲဒီလိုကြီးလား”

“အဲလိုကြီးပဲ”

“ဒါဆို လကန်ရင် အနှစ်ကို မှန်ဝယ်လာကျွေးမယ့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်မယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အနှစ်က မမတို့ချစ်တာကိုမှ မလိုချင်တာကို ဘယ်လိုလဲ”

သမီးက မျက်မှောင်လေးကြွတ်လျက် စဉ်းစားဟန်ပြုလေ၏။ ဘယ်ကိစ္စမဆို လူကြီးလေးလို ချင့်ချိန်စဉ်းစားတတ်ဟန်ကိုက သမီးအတွက် ချစ်စနိုးလေးဖြစ်စေတာပင်။ မှန်ကျွေးလိုက်တိုင်း လက်ထဲမှ

၃၈ ရာဇာဓိရာဇ်က မျက်ရည် ၂၉

မှန်ကို ဘယ်သူပဲ တောင်းတောင်း (သူမမှလွဲ၍) ပြန်တောင်းမရတာ ထင်ငယ်ကတည်းကပါ။ စားချင်သည့် အစားအစာ၊ လိုချင်သည့် ဝတ္ထုတို့ကို မြင်သည်နှင့် နှုတ်ကမပြောဘဲ မျက်လုံးလေးတွေ အလိုလို တောက်ပလာတတ်တာ သမီးရဲ့ ဘာသာဗေဒ တစ်ရပ်ပါလေ။

အခုလည်း လကန်ဖို့ နှစ်ရက်သာလို့မှန်းသိနေပြီမို့ ပါးကို အနမ်းခံရန် စဉ်းစားရပြီမဟုတ်လား။ ချစ်စရာအရွယ်ကလေးမှန်သမျှ ထုတိုင်း အလွယ်မွှေးရှိကံခွင့်ရပေမယ့် သမီးကဖြင့် ကိန်းဂဏန်း ခပ်ကြီးကြီးရယ်ပါ။ အိမ်မှာ အမေဖြစ်သူသာ မွေးမွေးပေးတာကို ထက်ခံပြီး တခြားသူတွေ နမ်းနှိုက်တာကို လက်သင့်မခံရုံမျှမက အဒေါ်ဖြစ်သူကိုပင် အနားအကပ်မခံသည့် အခြေကြီးသည့် တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးဖြစ်ပါ၏။

သမီးက ကိုယ်တိုင်မဆုံးဖြတ်နိုင်ပုံဖြင့် အမေဖြစ်သူကို အကူအညီတောင်းသလို လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“အဲဒါ မီးမီးကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ရမှာလေ၊ မေမေနဲ့မှမဆိုင်ဘဲ”

“ဟွန်း! အနှစ်ကို အဲဒီလို မွေးမွေးပေးတာမျိုး ကြိုက်မှကြောက်တာ မေမေရဲ့။ မူကြိုကျောင်းမှာလည်း တီချယ်တွေက အနှစ်ပါးကို ခဏခဏဆွဲလိန်လို့ ပါးက တွဲတွဲကြီးဖြစ်နေပြီ။ နာလည်း

နာတယ် မေမေရဲ့”

“အမလေးဟယ်၊ သူ့ကို အာဘွားပေးရဖို့အရေး မကျေနပ်ချက်တွေက များလိုက်တာ”

“မမတို့က နာမူနာဘဲကိုး။ အနှစ်က နာတော့ မှတ်ထားတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ရှင့်အမေ အာဘွားပေးတာကျ ဘာလို့ မနာသလဲ မကြီးကျယ်လေးရယ်”

သမီးက နီလာရွဲ့ခေါ်လိုက်သည့် အမည်ကို စိတ်မဆိုးဘဲ ပြုံးစိစိလေးဖြစ်သွားပါတာ။ ဒါတော့နားလည်သားပါလား။

“ဒါကတော့ မေမေက အနှစ်ရဲ့အသည်းကိုး မမနီနီရဲ့”

“အံ့မယ် ... အံ့မယ်၊ သူက အလည်ပါလား။ မမကိုများ အသည်းတဲ့၊ အညာမလေး”

ရယ်သံတွေထွက်လာစဉ် Phone မြည်လာတာမို့ Hand-set ကို သူမ ဖွင့်လိုက်ရပါတာ။

“ဟဲလို ... နှစ်သက်ဦး Fashion Shop ကပါရှင်”

“မဝသန်ဦးလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မက နေ့လယ်က လာသွားတဲ့ မေမိခင်ပါ မဝသန်ဦး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ကလေးတွေပြောပါတယ် မမေမိခင်။

“နွဲ့ဦးကဗျာ’ ဝတ်စုံ မှာထားတာ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစုံ (၂၀) မှာထားတာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် colour bright ဖြစ်တာမျိုး မလိုချင်ဘူး မဝသန်ဦး။ နွေရာသီအတွက် ထွင်ထားတာဆိုတော့ မျက်စိအေးတဲ့ colour ဖျော့ဖျော့လေးတွေပဲ ချုပ်ပေးဖို့မှာချင်ပါတယ်ရှင်၊ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်ပါတယ် မမေမိခင်။ အပေါ်ကို ဖျော့တာရွေးပြီး စကပ်တိုတော့ နည်းနည်းလေးရင့်တာလေး ချုပ်ပေးပါ့မယ်။ စိတ်ချပါ၊ ဘယ်ရက်လောက်လိုချင်သလဲဆိုတာသာ ပြောပါရှင်”

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ စောစောတင်ရလေ ကောင်းလေပေါ့ မဝသန်ဦးရယ်။ တခြားဆိုင်ထက် အရင်ဦးလေ လူပိုသိပြီး ပိုရောင်းကောင်းလေးပေါ့။ ‘နှစ်သက်ဦး’ ဆိုင်က ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်မှာရှိတာဆိုတော့ လူသိပ်မသိကြဘူးလေ။ ကျွန်မတို့ဆိုင်ကနေ လူသိများသွားရင် မဝသန်ဦးလည်းနာမည်ကြီးသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီလဆန်း (၁၀) ရက် ရနိုင်မလား”

“(၁၀) ရက် ... ခဏလေးနော်”

စားပွဲထက် ထောင်ထားသည့် calendar မှ date ကို

တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ (၁၂) ရက်အတွင်း ပြီးနိုင်သားပဲ။ Order လက်ခံမရှိတာမို့ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်လိုက်မိလေသည်။

“ရန်ပိတယ် မမေမိခင်၊ ဦးထုပ်နဲ့ဖိနပ်ကို ကျွန်မ ဖောက် သည်ယူလေ့ရှိတဲ့ ဆိုင်ကို ကြိုမှာရမှာပါ။ ဖိနပ်ကိုတော့ လူစီးများတဲ့ size ပဲရွေးလိုက်မယ်နော်။ အကယ်၍ လဲချင်လည်း လဲလို့ရအောင် စိစဉ်ပေးမှာပါ”

“Thanks ပါ မဝသန်ဦး၊ အစုံ (၂၀) ကို ဖောက်သည် ဈေးနဲ့ ဖြတ်ပေးရမှာနော်”

“ရပါတယ်ရှင်”

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် ကျွန်မ supervisor ကို စရန်ငွေ ချေ ခိုင်းလိုက်ပါမယ်။ (၁၀) သိန်းဆို ဖြစ်တယ်မဟုတ်လားရှင်”

“ဖြစ်ပါတယ် မမေမိခင်၊ ကျွန်မကလည်း ကျေးဇူးအများကြီး တင်တာပါ”

“ဒါဆို ဒါပဲနော် ... Bye!”

Phone ပိတ်လိုက်စဉ် သမီးက Draw ထဲမှ Album ကို ထုတ်ပြီးနေလေပြီ။ ဝတ်စုံသစ်ရတိုင်း သမီးကို ဓာတ်ပုံရိုက်၊ အင်္ကျီ ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး Catalogue ထဲထည့်လေ့ရှိမှန်း သိပြီးသားပေကို။ သမီးက ဤသို့ ဝါသနာကြီးသူလည်းဖြစ်ပါ၏။

“ဗိုက်မဆာဘူးလား မီးမီးရဲ့။ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး”

“အရင်ရိုက်ပြီးမှ စားမယ်လေ မေမေရဲ့။ မေမေကိုယ်တိုင် အနှစ်စားဖို့ ထမင်းနယ်ပေးနော်။ သိသိနယ်တာ အနှစ်မစားချင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီရှင် ဟုတ်ပါပြီ။ ကဲ! မျိုးတို့လည်း စောစောပြန် ရင် ပြန်လေ။ တော်ကြာ ကားမရဘဲဖြစ်နေမှာစိုးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

Showcase ထဲမှဘူးဖြင့် ထည့်သိမ်းထားသည့် camera ကို ယူကာ charging ပြည့်မပြည့် စစ်နေစဉ် မျိုးမျိုးနှင့် နီလာက သိမ်းစရာရှိတာကို သိမ်းပြီး မျက်နှာစာမှန်မှလွဲ၍ ဘေးနှစ်ဘက်မှ သွပ်တံခါးခလုတ်တို့ ချပေးနေလေသည်။ မလိုအပ်သည့် မီးချောင်း တို့ကိုလည်း လိုက်ပိတ်နေပြီမို့ သူမ ဆိုင်လေးက မီးရောင်ခပ်မှိန်မှိန် လေးဖြင့် တစ်မျိုးလေး လှပနေပါ၏။

မိန်းကလေးတွေပဲနေတာမို့ ည (၇) နာရီအထိသာ ဆိုင်ဖွင့် ပါ၏။ မနက်ကို (၈) နာရီကနေ ညနေ (၆) နာရီအထိ အလုပ်ချိန် သတ်မှတ်ကာ တစ်ဦးတည်းကျန်တော့မှ (၇) နာရီမှာ မီးမှောင်ချလေ နှိတာပင်။

နီလာတို့ နှစ်ယောက်မြန်လေမှ တံခါးကို lock ချပဲ့စဉ် ဆိုင်ရှေ့မှ ခဲရောင်ကားလေးတစ်စီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းသွားလေ၏။

လက်မှနာရီကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိစဉ် ည (၆) နာရီခွဲတိတိပါပဲ။
နေ့စဉ် အချိန်မှန် ဤကားလေးဖြတ်လေ့ရှိတာကို သတိထားမိတာ
သိပ်မကြာသေး။ တိုက်ဆိုင်တာပဲဖြစ်မှာပါဟု ဖြေတွေးလျက် ဆိုင်လေး
ကို မီးမှောင်ချကာ သမီးနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါ၏။ တစ်
နေ့တာ ကုန်ပြန်ချေပြီ။

(၃)

ဘုရားရှိခိုးပြီးစဉ်မှာ နာရီမှ မနက် (၆) နာရီထိုးသံ ထွက်လာ
လေ၏။ မီးဖိုခန်းမှာ အလုပ်လုပ်နေသည့် သီသီ၏အသံ တဒေါက်
ဒေါက် ထွက်နေတာက အရုဏ်ဦး နှိုးစက်သံသဏ္ဌာန်ပါပဲ။ ချည်
တဘက်ကို တန်းပေါ် သေချာလှန်းပြီး ဘုရားစင်ရှေ့မှာ မတ်တပ်ရပ်
သက်အုပ်ချီကာ မျက်စိစုံမှိတ်၍ ဒီနေ့ တစ်နေ့တာ အဆင်ပြေချောမွေ့
စေရန် ဆုတောင်းလိုက်ပါ၏။

အများတကာလူတွေလို လှူတာကနည်းနည်း လိုချင်တာက
များများဆုတောင်းသည့် အကျင့်မျိုး သူမထံမှာ မရှိပါ။ အရုဏ်ဆွမ်း
တပ်စဉ် ဤတစ်နေ့စာအတွက် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပြီး ညဘက်မှာ
တော့ ဒီနေ့ အဆင်ပြေခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင် ဆုတောင်းသည့်
လုပ်ငန်းကိုသာ လုပ်လေ့ရှိလေ၏။ လောဘကင်းစင်သည်မို့ ဘယ်

သောအခါမျှ စိတ်ညစ်ရသည့်ကိစ္စရပ်မျိုး မကြုံရတာအမှန်ပါပင်။

အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်စဉ် သူမ အိပ်ရာထက်မှာ အိပ်နေသည့် သမီးက တစ်ချက် လူးလွန်သွားလေ၏။ အရုဏ်တက်နေရောင်က ပြတင်းဝမှတစ်ဆင့် ကလေးခေါင်းပေါ် ဖြာကျနေပြီကိုး။

“ထသင့်ပြီ မီးမီးရယ်။ ကျောင်းနေတဲ့ကလေးက အပျင်းမကြီးသင့်ဘူးကွယ်”

“အင်း... အနှစ်မထချင်သေးဘူး မေမေရဲ့”

“မထချင်လည်းနေပေါ့။ မီးမီးကြိုက်တဲ့ ပဲပြုတ်ကို သိသိ အကုန်စားလိုက်မှ မငိုနဲ့နော်”

မျက်စိမှိတ်ထားရာမှ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာလေ၏။ မနာလို အူတိုတတ်တာလည်း နှစ်ယောက်မရှိပါလား ‘နှစ်သက်ဦး’ ရယ်။

“ဟင်... မေမေ ပဲပြုတ်ဝယ်ထားတာလား”

“ဒါပေါ့”

“ထမင်းပူပူနဲ့ နယ်ကျွေးမှာလား မေမေ”

“ဒါပေါ့ မီးမီးရဲ့။ မေမေကဖြင့် ဘုရားဆွမ်းတော်တင်ပြီးနေပြီ”

မီးမီးက ခုထိ ပျင်းနေတုန်းကိုး”

“ကန်တော့ ကန်တော့”

“ဘာကိုလဲ မီးမီးရဲ့”

“မေမေပဲ ပြောထားတယ်လေ။ မနက်အစောကြီးဆို ကိုယ်ဆောင့်နုတ်တွေက ဟိုးမိုးပေါ်မှာ နုတ်သဘင်အစည်းအဝေး သွားတက်ကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒါကြောင့် အနှစ်ပျင်းတာကို သိတဲ့ ကိုယ်စောင့်နုတ်ကို တောင်းပန်တာပါ မေမေရဲ့”

“အို လိမ္မာလိုက်တဲ့ မေ့သမီးလေးပါလား။ မနက်စောစော ကျက်သရေရှိတဲ့စကားတွေ ပြောတတ်နေလိုက်တာ။ ကဲ၊ သန့်ရှင်းရေးဆိုင်ရအောင် မီးမီးရယ်”

သမီး၏ပါးမို့မို့လေးကို ခပ်ကြာကြာလေး မွှေးရှိုက်ပြီးမှ ခုတင်ထက်မှ ချပေးလိုက်ပါ၏။ အတတ်မြန်သည့် ကလေးမို့ တစ်တိုက်ရေ သန့်ရှင်းသည့်ကိစ္စကို အထွေအထူး လိုက်လုပ်ပေးဖို့မလိုတော့ပါချေ။ သမီးထွက်သွားသည်နှင့် အိပ်ရာကို သေသပ်စေရန် သိမ်းတာသိမ်း၊ ခင်းတာခင်းဖြင့် ဆက်လုပ်လိုက်ပါ၏။

“တိတိက သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ”

“အံ့ဟ... လက်တောင့်လောက်လေးကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး။ လူကြီးကို ဦးစားပေးမယ် မရှိဘူး”

“တိတိကမှ အနှစ်ကို ဦးစားပေးရမှာလေ။ ကလေးဆိုတာ

အမြဲ ပထမဦးစားပေးကို”

“ညည်းကို ပစားပေးလို့ကတော့ ခေါင်းပေါ်က ဆင်းတော့မှာ မဟုတ်မှန်း ငါသိပြီးသားဟဲ့။ ပြီးရင်ထွက်တော့”

အသံကတော့ ကြားရပါပေါ့လား။ အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် တူမ Toilet လှည့်ကန်စွဲက နိစ္စဉာဏ်ကြားရတဲ့သံစဉ်ပါ။ သမီးကို ဘယ်လိုပဲ စောနှိုးနှိုး ‘ဖူး’ က အချိန်ကိုက်ပြီးထသည်ဟု ထင်စရာပါလေ။

အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ခန်းက နှစ်ခန်းသာပါပြီး တစ်ခန်းကို သူမတို့သားအမိ ယူထားသလို သိသိပါ အခန်းထဲက ပါကေးကြမ်းခင်း ပေါ် ဖျာခင်း၍ လာအိပ်ပါ၏။ ဒါကို တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရသည့် ‘ဟောမန်ဖူး’ က အခန်းကို ကျဉ်းသည်ဟု ထင်နေတတ်တာလေ။

ရေချိုးခန်းနှင့်အိမ်သာ တွဲလျက် တစ်ခုသာရှိတာမို့ အမြဲ ပြဿနာတက်တတ်ပါ၏။ Show room မှာ (ယခင်က ဝန်ထမ်းတွေ သုံးဖို့) Toilet ရှိပေမယ့် အောက်ထပ်ဆင်းရမှာ ပျင်းသည့်အကျင့်ကို ခုထိ မဖျောက်သေး။

ညှော်ခန်းက ခပ်ကျယ်ကျယ်ရှိပြီး ထိုညှော်ခန်းမှာပင် ဘုရားစင် ကို ခပ်ကြီးကြီးထားထားပါ၏။ မီးဖိုခန်းနှင့် ထမင်းစားစားပွဲက တစ်ခု သာရှိလျက် ခပ်ကျယ်ကျယ်မို့ နေရသက်သာသည့် တိုက်လေးပါပဲ။ မြေအောက်ထပ်ကတော့ Hall ခန်းကျယ်ကြီးဖြစ်ကာ ပစ္စည်းသိမ်းရန်

ဆားဘက်နံရံတွေမှာ Aluminum ဗီဂိုတွေ စီထားပါ၏။ Cutting ခြတ်ရန် စားပွဲခုံက အလယ်မှာရှိကာ စက်သုံးလုံးက လှေကားဆင်း ဆင်းချင်းနေရာမှာ ရှိတာမို့ အပေါ်မှလှမ်းကြည့်တာနှင့် မြင်လွယ်လေ သည်။

ထိုစက်တွေဘေးမှာ နွေလယ်နေခင်း မျက်စိမှိတ်ပြီး အနား ယူရန် Dreambed တစ်ခုကိုချထားပါသည်။ အဲဒီဘေးမှာတော့ ဗိတ်စလိပ်တွေကို တိုင်တွေဖြင့် အစီအစဉ်ထားတာမို့ မြေအောက် ထပ်မှာ သိပ်ကြီး ရှုပ်ပွဲမနေပါလေ။

မီးဖိုခန်းဘက်ထွက်ခဲ့စဉ် Toilet ရှေ့မှာ မှန်ကုပ်ကုပ်ရပ်နေ သည့် သမီးကို တွေ့ရလေ၏။ ခုနက ကြည်ကြည်လင်လင် မျက်နှာ လေး လငပုပ်ဖမ်းနေပါရောလား။

“မီးမီး ဘာဖြစ်လဲ”

“တီတီက သိပ်ဗိုလ်ကျတာပဲ မေမေရဲ့။ အနှစ် ဘာ cleaning မှ မလုပ်ရသေးခင် Toilet ထဲ အတင်းကြီးဝင်လာလို့ ပြောတာ တို့ အနှစ်ကို အော်တယ်”

စောစောစီးစီး သက်ပြင်းမရှိက်မိတဲ့နေ့ မရှိပါလားနော်။ ဘယ်လိုပဲ စိတ်ကြည်အောင်ထားထား အနှောင့်အယှက်ကတော့ တစ်ခု မဟုတ်တစ်ခု ရှိနေတာပါပဲ။ သိသိနှင့် ကူချက်ပေးမည့် အစီအစဉ်ဘက်

ဒီကိစ္စက ပိုအရေးကြီးနေတာမို့ သမီးကိုသာ ဦးစားပေးရချေပြီ။

“ကဲပါ သမီးရယ်... မေမေတို့ အောက်ထပ်မှာပဲ ရေသွား ချိုးလိုက်ကြတာပေါ့။ မီးမီးတီတီက Toilet ထဲ စာအုပ်နဲ့ဝင်သွားတာ မဟုတ်လား”

သမီးက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပါ၏။ ဖူးရဲ့အကျင့်ကိုက Toilet ထိုင်တိုင်း Image ဖြစ်ဖြစ်၊ Fashion စာအုပ် တစ်ခုယူ၍ ဝင်သွားပြီး တော်ရုံနဲ့ ပြန်မထွက်တတ်တာလေ။ သိသိကတော့ အမြဲ မြေညီထပ် Toilet သာသုံးတာမို့ ဖူးနှင့် ဘယ်တော့မှ ထိပ်တိုက် မတိုးပါ။ သူမနှင့်သမီးသာ အမြဲ ပြဿနာ ကြုံရတာ ဖြစ်လေ၏။

“ကဲ!... သွားအရင်တိုက်ရအောင်”

မှန်တံခါးတပ်ထားသည့် နံရံမြှုပ်ဗီရိုလေးထဲမှ သွားပွတ်တံ ကို နှိုက်ယူလျက် သွားတိုက်ဆေးထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ အပေါ်ထပ် Toilet မှာက ဘောစင်မှာပင် သွားပွတ်တံခွက်ရှိတာမို့ သမီး အလွယ် တကူ နှိုက်ယူနိုင်လေသည်။ ဒီမှာက ဝန်ထမ်းတွေပါ သုံးစာမို့ အိပ်စုည်းတွေကို ဗီရိုထဲ ထည့်သိမ်းကာ စည်းကမ်းတကျ ထားရပါ သည်။

(၈) နာရီခွဲမှာ ဖယ်ရီလာကြိုမှာမို့ သမီးအတွက် ထမင်းချိုင့် တို့၊ မုန့်ဘူးတို့ တစ်ခါတည်းပြင်ပေးရပါ၏။ သူမ မအားတာမို့ သိသိ

တို့ ကားဂိတ်အထိ ကြိုပြီလုပ်ခိုင်းတာကိုတော့ နှစ်လေး ဂျီမကျပါချေ။ အဲဒါကိုတော့ အရိပ်အကဲသိတတ်သည့် ကလေးလေးပါပဲ။

ရေမိုးချိုးပြီး ပြန်တက်လာတော့ သိသိက သူမတို့အတွက် သနပ်ခါးသွေးပေးနေလေပြီ။ ဒီရောက်စက အိမ်ထောင်မှုကို တစ် ဆောက်တည်း ထိန်းနိုင်ပေမယ့် သမီးက ငယ်လွန်းတာကြောင့် အကူ ခေါ်ရင်း သူမတို့ထံ သိသိရောက်လာတာပင်။ ခေါ်စက ကလေးထိန်း ခို့ ခေါင်းစဉ်နှင့် ရောက်လာပေမယ့် အိမ်အလုပ်ကအစ လာဘ်မြင်ပြီး ခပ်ပေါ့သည့် သိသိကို လခကောင်းကောင်းပေးပြီး အတူနေဖြစ်ခဲ့တာ ပါ။

လူပိုခေါ်ထားစရာ အခန်းလွတ်မရှိတာမို့ သူမနှင့် တစ်ခန်း တည်းမှာပင် အိပ်စေပါ၏။ ပထမ ဖြုတ်သိမ်းလို့ရသည့် ခုတင် ထည့် ပေးပေမယ့် ခုတင်နှင့်အိပ်တတ်ဘူးပြောတာမို့ ဖျာနှင့်ဝှမ်းကပ်ထူထူ သာ ဝယ်ပေးဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အကျင့်စာရိတ္တလည်း လုံးဝ ပြောစရာမရှိတာမို့ တကယ့် ဆွေမျိုးသားချင်းလိုပင် ချစ်ခင်စည်းလုံးမှုရှိလေ၏။ ရွာပြန်ချင်ပါက ခွင့်ပေးမည်ပြောပေမယ့် မိဘတွေမရှိတော့သည့် သိသိက အဒေါ် ဖြစ်သူကို စာတိုက်မှတစ်ဆင့် လစာမှန်မှန်ပို့လေ့ရှိသည်။

ဝမ်းကွဲအငယ်မောင်နှမတွေရှိတာကြောင့် သုံးလကပ်ခါ

အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်တို့ကို သူမ စီစဉ်ပေးသဖြင့် ဦးလေးဖြစ်သူက ရန်ကုန်အထိ လာယူလေ့ရှိပါတယ်။

“မမသီသီ လူးပေးမှာလားဟင်”

“အနှစ်လိမ်းစေချင်ရင် လိမ်းပေးမှာပေါ့”

သမီးက တဘက်ဖြင့် ရေသုတ်ရင်း အဝတ်ရွေးပေးနေသည့် သူမကို လှည့်ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှပ်ပြလေသည်။ အမေဖြစ်သူ ပင်ပန်းစေမည့်အလုပ်တို့ကို အလိုက်တသိ နားလည်ပေး တတ်တာမို့ သမီးဟာ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်သည့်ကလေး အသွက်လေးပါလေ။

“ဒါဆို အနှစ်ကို ပါးကွက်လှလှလေး လိမ်းပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ သွားကာနီးမှ ယူနီဖောင်းဝတ်မှာ မဟုတ် လား၊ အနှစ်အင်္ကျီကို မမသီသီ မီးပူတိုက်ပေးထားတယ်နော်”

“Thanks ပါ မမသီသီ”

အပေးအယူက တည့်နေပါလား။ သီသီက အရိပ်အကဲကို သိ၍ထင် သမီးနှင့် တစ်ခါမှ ကတောက်ကဆ မဖြစ်ပါချေ။ ပူးနှင့်သာ အမြဲထိပ်တိုက်ဖြစ်ပြီး သမီးအသံထွက်ရတာပင်။ နှစ်သက်ဦးဟာ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ခပ်စွာစွာလေးဟု သတင်းထွက်ပေမယ့် သူမနှင့် တော့ ပြောစကားနာခံသည့် အလိမ္မာတုံးလေးပါပဲ။

“ဟင်းတွေကျက်ပြီလား သီသီ”

“ကျက်ပါပြီ မမကြီး။ အခု ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ဟင်းချိုကို အိုးတည်ထားပါတယ်။ အနှစ်လည်း ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား။ ပုစွန် ကျော့လေးနဲ့ ချိုချိုလေးချက်တာလေ”

“ကြိုက်တာပေါ့”

“ဝက်သားနဲ့ အာလူးအချိုချက်ရယ်၊ ဂေါ်ဖီကို ကြက်ဥမွှေနဲ့ စိမ်းစိမ်းလေးကြော်ပေးထားတယ်။ မမကြီးတို့စားဖို့ သဲခြောက်လေး တွေကို ငရုတ်သီးခွဲကြမ်းနဲ့ စပ်စပ်လေး ကြော်ပေးထားပါတယ်”

“တိတိက ငရုတ်သီးမစားပါဘူး မမသီသီရဲ့။ မေမေနဲ့ မမသီသီဖို့လို့ ပြောပါ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ အနှစ်က မမသီသီထက် ဉာဏ်ပိုကောင်း လိုက်တာကွယ်။ လာ ခါးခါးလိမ်းရအောင်”

သနပ်ခါးလိမ်း အဝတ်လဲပြီး ထွက်လာတော့ မနက် (၇) နာရီခွဲနေလေပြီ။ Breakfast ကိုသွက်သွက်စားရတော့မှာပဲ။ ခဏနေ နီလာတို့ရောက်လာတော့မှာလေ။

ပေါင်းအိုးထဲမှ ထမင်းပူပူကို steel ဇလုံထဲ ခူးထည့်လိုက်ပြီး ခဲဆီမွှေးမွှေးလေး၊ ဆား၊ ပဲပြုတ်တို့နှင့် ရောနယ်ကာ ကြော့ပန်းကန် ပြားသုံးချပ်ထဲသို့ ခွဲထည့်လိုက်ပါတယ်။ အိမ်မှာ ပူးက ဟင်းဦးအများဆုံး

ဒြပ်ပြီး ထမင်းကိုလည်း ကောင်းကောင်းမစားဘဲ အပြင်စာကိုသာ အမြဲစားတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။

ယခု သူမအသက် (၂၉) နှစ်အတွင်းမှာ ဖူးက အခုမှ (၂၂) နှစ်မို့ လှချင်ပချင် အရွယ်လေးကိုး။ လုပ်ရသည့်အလုပ်ကလည်း အလှကုန်ကုမ္ပဏီ Boss ရဲ့ secretary ဖြစ်သလို ကုန်ပစ္စည်း ကြော်ငြာတွေမှာ တစ်ခါတလေ ပါတတ်သည့် Model လည်းဖြစ်တာ မို့ နာမည်က ကြီးလေ၏။

ရတဲ့လခ သိန်းကျော်က သုံး၍ပင်မလောက်။ Showroom ထဲကဖြတ်ပြီး အပြင်ထွက်ရတိုင်း မျက်စိကျသည့် ဝတ်စုံကို တွေ့သည် နှင့် ဈေးနှုန်းကတ်ကိုပင် ကိုင်မကြည့်တော့ဘဲ “မမ ဒါငါယူမယ်” ဆိုပြီး ကောင်မလေးတွေကို ဖြုတ်ခိုင်းပြီး ယူသွားတတ်တဲ့သူပါ။

အိမ်ထောင်တာဝန်ကို သူမပင် လုံးလုံးလျားလျား ယူထားတာ မို့ ကိုယ်တိုင် ဘာမှ မပြီးလိမ်း မပြင်ဆင်ဖြစ်ဘဲ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါး ရေကဲ့သို့ အမြဲတမ်း လိမ်းဖြစ်လေ၏။ ဆံပင်ရှည်တွေကို ဖြတ်စဉ်က မျက်ရည်တွေကျခဲ့သည့်အဖြစ်ကို မေ့ထားခဲ့ရပါသည်။ အခုတော့ ပန်းသားသား ဆံပင်သာထားပြီး အဲဒီဆံပင်ကိုလည်း ဖားလျားချထား တာမျိုး တစ်ခါမှမရှိဘဲ ကျားပါးစပ်ကလစ်ဖြင့် ပြန်ခေါက်တင်ထား လေ့ရှိသည့် သူမရုပ်ရည်ဟာ ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် (၄) နှစ်စာ

အိုနေသည့် အသက် (၃၃) နှစ်အရွယ်ဟု ထင်ကြစမြဲ။

ကလေးအမေမို့ တော်ရိ လျော်ရိသာ ပြင်ဆင်သည်ဟု အများက ထင်တတ်ပေမယ့် ထွင်ချုပ်စပေးသည့် style ဝတ်စုံလေး တွေကဖြင့် အလန်းစားလေးတွေမို့ အထင်တော့မသေးကြပါလေ။ ထိုသို့ ဆန့်ကျင်ဘက် (ငွေဖြုန်းသူနှင့် ငွေရှာသူ) မိန်းကလေး နှစ် ယောက်ကို သွေးသားရင်းချာ ညီအစ်မအဖြစ် သိကြတော့ အားလုံး အံ့သြမဆုံး ဖြစ်ကြတာအမှန်ပါပဲ။

“ဟာ!... စားတောင် စားနေပြီလား။ ငါ့ကိုတောင် မစောင့် ဘူး”

“မငယ် ဘာစားမလဲ မသိလို့ပါ”

“နေနေ ငါ့ဘာသာ ငါအပြင်မှာပဲ တစ်ခုခု စားလိုက်တော့ မယ်။ မမ၊ ငါအသုံးပြုတ်နေလို့ နည်းနည်းလောက် ပေးသုံးဦးနော်”

“ညက ဘယ်အချိန်မှ ပြန်လာသလဲ၊ ဖူး”

“တစ်နာရီလေ။ Boss ပါတနာရဲ့ပါတီမို့ မသွားမဖြစ် သွား ရတာ။ အိပ်ရေးမဝလို့ ခေါင်းတောင်ခုထိကိုက်နေတုန်းပဲ”

စားပွဲနားမှာပဲ ရပ်နေတုန်းမို့ ငွေပေးမှ သွားမည်ပုံပါလား။ စားလက်စထမင်းကို ထားကာ ထရပ်လိုက်စဉ် ဖူးက သမီးပန်းကန်ထဲ မှ ထမင်းတစ်ခွန်းကို ယူခပ်စားလိုက်လေ၏။

၉

မေသဒွါမောင်

“မစားနဲ့!... အား တီတီကကွား အနှစ်မကြိုက်မှန်းသိရဲ့သားနဲ့၊ မေမေ!”

“တစ်ဖွန်းလေးခပ်စားတာ ဘာဖြစ်လဲ။ ငါ့ကိုတောင် မသဒွါဘူး၊ နင်ဟာလေ”

“ဖူးရယ်... မမပန်းကန်ထဲက စားရင် ရရဲ့သားနဲ့”

“မစားပါဘူး၊ တမင် သူ့ဆီက နှိုက်စားတာ။ လူကဖြင့် လက်တောင့်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ ကိန်းကခပ်ကြီးကြီး။ နင့်လိုသာ မိုးလင်းတာနဲ့ ထမင်းစားရင် ဒီလို slim body လေးမဖြစ်ဘဲ Pig body လေးဖြစ်သွားမှာဟဲ့ သိရဲ့လား”

“တီတီနော်!... အနှစ်ကို အဲဒီလိုမပြောနဲ့”

“ကဲ! ကလေးကို မခံချင်အောင် မစစမ်းနဲ့ ဖူးရယ်၊ ရော”

“အဲဒါကြောင့် နင့်ကိုငါချစ်ရတာ ပျတ်”

ငါးထောင်တန် (၁၀) ရွက် အထပ်ကို ဖျတ်ခနဲယူ၍ ရင်ထဲမှ မပါဘဲ သူမပါးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းသွားသည့်ဖူးက လက်ထဲမှာ slim bag လေးယမ်းလျက် လှေကားထစ်တွေကို ဆင်းသွားလေတော့၏။ သမီးက မှုန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာဖြင့် မအေဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်တာမှီ အရိပ်အကဲကို သိလိုက်ရပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမကို သမီးမှလွဲ၍ မည်သူမျှ နမ်းရှိုက်တာကို မနှစ်သက်ပဲကိုး။

ဒဏ်ရာနောက်က မျက်ရည်

၄၇

“မေ့၊ မျက်နှာသွားသစ်ရမှာလား မီးမီး”

“အင်းပေါ့၊ အဲဒီတီတီဟာ ထမင်းစားထားတဲ့ ပါးစပ်ကြီးကို ဆေးဘဲနဲ့ မေ့မေ့ကိုနမ်းရရာလားလို့ သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ။ အနှစ်ကြိုက်ပါဘူး”

သီသီက သမီးပြောသည့်စကားကို သဘောကျပြီး ပြီးလိုက်လေ၏။ အဖေမရှိတော့တဲ့ ကလေးက အမေကို ဤမျှအထိ သဝန်တိုနေတာမှီ ရယ်စရာဖြစ်နေသည်ကိုး။ သူမထုတ်သည့် Fashion Design တွေကလည်း မိန်းကလေးကို ဦးစားပေးချုပ်တာမှီ ဆိုင်ကို ယောက်ျားလေးတွေ လာခဲတာပဲ တော်သေးတာပါလေ။

နို့မို့ သူမနှင့်စကားလာပြောသမျှ အမျိုးသားတိုင်းကို ရန်လုပ်ပြတော့မှာကိုး။ “မေ့မေ့ကို အနှစ်ပိုင်တယ်”၊ “ဘယ်သူတောင်တောင်းအနှစ် မေ့မေ့ကို လုံးဝမပေးဘူး” လို့ စကားစတတ်ကာစအရွယ်ကတည်းက ခုချိန်ထိ ပြောတုန်းပါပဲ။

ဘဝအမောတွေကို ခါးစည်းကျိတ်ခံနေရပေမယ့် သူမအပေါ်မှာ ဤမျှအထိ ချစ်ခင်တွယ်တာလှသည့် သမီးလေးကြောင့် မဲ့ချင်နေသည့် မျက်နှာမှာ ပြုံးပန်းတွေ ဝေဆာခွင့်ရခဲ့တာပါလေ။ ‘နှစ်သက်ဦး’ဆိုတာ ‘ဝသန်ဦး’ ရဲ့ကိုယ်ပွားလေးပင် မဟုတ်ပါလား။

(၄)

“တခြားရေတွေ မသောက်ရဘူးနော်။ မီးမီးအတွက် ရေကျိုပြီး ထည့်ပေးထားတာကိုပဲ သောက်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိမိကို ကုန်အောင်စား။ မုန့်ဘူးဖွင့်စားရင် သူငယ်ချင်းတွေ ကိုလည်းကျွေး။ ဒါပေမဲ့ ... သူများကျွေးရင် ဘာပြောရမလဲ”

“အနှစ်နဲ့မတည့်လို့ မစားရဘူးလို့ မေမေမှာထားတယ်လို့ ပြောရမှာပါ မေမေ”

“မှန်တယ်၊ မေ့ကို မွေးမွေးပေးပါဦး”

သမီးက သူမပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး ပါးနှစ်ဘက်ကို နှမ်းရှိုက်လိုက်လေ၏။ ဒူးထောက်ထိုင်ထားတာမို့ သမီးကို သူမ အသာ ပြန်ဖက်ကာ ပြန်နှမ်းရှိုက်လိုက်ပါသည်။ နဖူး၊ ပါးနှစ်ဖက်၊ မေးစေ့နှင့်

နောက်ဆုံးနှုတ်ခမ်းချင်း အသာဖွဖွထိကပ် မွှေးတော့ သမီးက ခပ်ခနဲ သဘောကျစွာ ရယ်လေ၏။

“မေမေ့ကို အနှစ် သိပ်ချစ်တယ်”

“မေမေကလည်း မီးမီးကို မေ့အသက်ထက်ပိုပြီးချစ်တာပါ တွယ်။ ကဲ သွားတော့ ကားပေါ်တက်ရင် သမီးကို အသာ ‘မ’ ခိုပြီးမှ ဘင်ပေးဖို့ မမေ့နဲ့နော်၊ သိသိ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီး၊ လာ၊ အနှစ်”

“တာတာ မေမေ”

“တာတာ မီးမီး”

သိသိလက်ကို ဆွဲလျက် လိုက်ပါသွားသည့် သမီး၏အရိပ် ဆေး ပျောက်သည်အထိ နောက်ကျောကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ အသိရှိကာ ဟိုတက်ထိပ်မှာပဲ ကြိုတာမို့ လမ်းကူးပြီးလိုက်ဖို့ရသည့်အလှုပ် က ပိုသွားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

တအောင့်အကြာမှာ ကားဂိတ်ဘက်မှ လမ်းကူးလာသည့် လီလာနှင့်မျိုးမျိုးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရပါသည်။ မဘောဘီဆိုင်ကို Phone ဆက်ပြီး ဦးထုပ်နှင့်ဖိနပ် ကြိုမှာရန် ပြင်ဆင်လိုက်ရပါ၏။ အဲဒါတွေရမှာ သာ အင်္ကျီနှင့်စကပ်ကို colour တွဲပြီး ချုပ်နိုင်မှာလေ။

“မင်္ဂလာပါ မမ”

‘မင်္ဂလာပါကွယ်၊ ဒီရက် (၂၀) အတွင်းတော့ မမ အလုပ်မှာ ဦးမှာပဲ။ မျိုးတို့ off ယူရင် နှစ်ရက်ဆက်ပြီး မယူကြဖို့ မှာမလို့’

‘ရပါတယ် မမရဲ့၊ သမီးတို့လည်း အရေးကြီးကိစ္စမှ မရှိကြတာ။ မနားရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီမှာလည်း ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်တာမျိုးမှ မရှိတာ မမရယ်’

‘မနားဘဲနဲ့တော့ မနေနဲ့လေကွယ်။ လူပန်းတာပေါ့။ မအားနာလို့ပါ’

‘ရပါတယ် မမရဲ့၊ ဆိုင်က လူကျတာမျိုး သိပ်မှမရှိဘဲ မမ ပိတ်ဖြတ်ဖို့ လိုရင်လည်း ခေါ်လိုက်လေ’

‘နေပါစေ၊ အဲဒါတော့ မမ လုပ်နိုင်ပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် သမီးတို့ cleaning လုပ်တော့မယ်နော်’

‘ကောင်းပြီ’

မှန်တိုက်သူကတိုက်၊ ဖန်လှည်းသူကလှည်းနေပြီမို့ ကောင်တောထက်မှ phone ကို သူမနှိပ်လိုက်ပါသည်။

‘ဟယ်လို... Baby Tun Mart ကပါရှင်၊ ဘာများကူညီပေးရမလဲ ပြောပါ’

‘သမီးရေ... အန်တီဘောဘီရှိလား’

‘ရှိပါတယ်၊ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး’

‘မမဝသန်လို့ ပြောပေးပါနော်’

‘ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏလေးနော် မမ။ ဟဲ့! ရွှေဝါ၊ အန်တီဘောဘီကိုခေါ်ပေးဦး၊ မဝသန်ဦးလို့ပြော’

ခြေသံတွေ ပစ္စည်းချသံတွေကြားနေရပါ၏။ မဘောဘီက showroom ထဲမှာပဲရှိတာမို့ Hand phone ကို ပိတ်ထားလေ့ရှိပါ၏။ ဆိုက် phone ကိုပင် အခေါ်များတာမို့ ခေါ်နေကျအတိုင်း ခေါ်လိုက်တာပဲလေ။

‘ဟဲလို! ဝသန်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် မဘောဘီ’

‘ဘာလိုချင်လို့လဲ ပြောလေ’

‘ကျန်ခဲ့တဲ့လက ထိုင်ဝမ်က ဝင်လာတဲ့ ဦးထုပ်နဲ့ ဖိနပ်အစုံ’

(၂၀) စာလောက် မှာချင်လို့ပါ မဘောဘီ’

‘ဦးထုပ်က ဘယ်လိုဟာလဲ ဝသန်’

‘သံပုရာခြမ်းပုံစံ ဖြောင်လေးတွေပဲလေ။ မဘောဘီ လျှာ အပြားသေးသေးသေးပဲ ပါတာ၊ Code number က’

‘သိပြီ သိပြီ၊ အဲဒါက four colour ပဲလာတာ ဝသန်ရဲ့။ White, Black, Gray နဲ့ Cement လေ။ တခြား colour မလာဘူး’

‘ရတယ် မဘောဘီ၊ တစ်ရောင်ကို (၅) လုံးစီလုပ်ပေးပါ။

မိနပ်ကတော့ ကြိုးသိုင်းအရှည်လေး။ ကျွန်မယူလာတာအနက်ပဲ။ အဲဒီမှာ ဘာ colour ရှိသေးလဲ”

“ဒေါက်ချွန်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါ အနက်ပဲဝင်တာ တသန်ရဲ့၊ ခဏနေဦး။ ဆိုင်မှာ (၁၀) ရန်လောက်ပဲရှိတော့မယ်ထင်တယ်။ ဟုတ်တယ်၊ (၁၀) ရန်ပဲ ကျန်တာ။ ဒီလိုလုပ်လေ၊ တခြားအမျိုးအစား ခပ်ဆင်ဆင်နဲ့တွဲယူလိုက်ပေါ့။ အဲဒါမျိုး သုံးလေးရောင်ရမယ်။ ကျစ်! ဘာရောင်ရှိမလဲ။ အသားရောင်၊ အနက်နဲ့ အနီ သုံးမျိုးရမယ် ဝသန်၊ ယူမလား”

“ယူမယ် မဘောဘီ၊ အဲဒါရမှ Order ကို စချုပ်လို့ရမှာ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်မရယ်။ ကျွန်မဆီ voucher ဖြတ်ပြီးပို့ပေးပါနော်။ စရန်ဘယ်လောက်ပေးထားရမလဲ”

“ရပါတယ်ဟယ်၊ အချင်းချင်းတွေကို၊ ပြီးမှပဲ တစ်ခါတည်း ရှင်းလိုက်ပါ ဝသန်ရဲ့။ ဪ... မေ့တော့မလို့ February (14) အတွက် စုံတွဲ fashion လေးတွေ ထွင်ပေးပါဦး။ အဲဒါ အရောင်းသိပ်သွက်တာဟဲ့။ ဒီမှာက sport shirt နဲ့ T-shirt တွေပဲရှိတာ၊ ခပ်ရှိုးရှိုးပေါ့။ ဖလန်းဖလန်းလေးတွေဖို့ သိပ်အမြင်မရှိင်းတာလေးတွေ ထွင်ပေးဦးဟယ်။ ဟာဝေယံရှပ် ပိတ်လိပ်တွေ ငါ့ဆီရောက်နေပြီ”

“ချုပ်ပေးဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မဘောဘီ၊ ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးနော် အစ်မ”

“ရပါတယ်ဟယ်၊ ဒါဆိုဒါပဲ ညနေအရောက် ကောင်လေးတွေနဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

Phone ချလိုက်ပြီး ကလေးတွေအလုပ်လုပ်နေတာကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သွပ်တံခါးတွေကို ခလုတ်ဖြင့် တင်လိုက်ပါသည်။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာ ပြီးပြီမို့ မျိုးမျိုးက အမှိုက်ပုံးထဲသို့ အမှိုက်တွေကို ဆည်းကာ လက်ကို ခါလိုက်၏။

“အမှိုက်ပုံးပြည့်နေပြီ မမရဲ့၊ သွန်းရဦးမယ်”

“နေနေ၊ မျိုး သိသိပြန်လာမှ အထဲကအိတ်ကို လဲခိုင်းလိုက်မယ်။ အပေါ်ကအမှိုက်နဲ့ပါ” စုပြီး ညနေမှသွန်မှာ၊ ဘာမှမလုပ်နဲ့”

“သိသိလည်း ပင်ပန်းတယ်နော်။ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ သနားပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့။ ဒုလပ်လည်းမခိုကပ်ဘူး။ အပေါ်မှာ ထပ်စရာမရှိရင် မမဆီမှာဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာဖြစ်ဖြစ် ဝိုင်းကူလုပ်ပေးတာချည်း”

“အေး ဒီကလေးရှိနေလို့ မမလည်း သက်သာတာ မျိုးရဲ့။ သိတယ်မဟုတ်လား။ နင်တို့ မငယ်က တစ်ရက်ကို အဝတ်လေးစုံ လောက် လဲသမျှ လျှော်ရတာ သေဖို့ပဲရှိတယ်။ ပြီးတော့ သူဝတ်တဲ့ အဝတ်တွေက အဝတ်လျှော်စက်ထဲ ထည့်လျှော်လို့မရတော့ ပိုတောင်မှ ပင်ပန်းသေး”

“မငယ်က မမအပေါ် ဆိုးတယ်နော်”

“ဟဲ့!”

အငယ်ဖြစ်သူ နီလာကို လက်ဖြင့် အသာပုတ်၍ ဟန်လိုက် သည့် မျိုးမျိုးကိုကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ မှန်တာပြောတာမို့ စိတ် ဆိုးစရာမှ မရှိတာလေ။

“မမ အလိုလိုက်ခဲ့တာလည်း ပါတာပေါ့၊ သမီးတို့ရယ်။ သူက မွေးကတည်းက မေမေ့နို့ရည်ကို သောက်ခဲ့ရတဲ့ကလေးမဟုတ် ဘူးလေ။ မမတို့ ဖေဖေကလည်း သူ လေးနှစ်အရွယ်မှာ ကား Accident ဖြစ်ပြီး ဆုံးခဲ့ရတာဆိုတော့ သူ့ကို ကရုဏာသက်ပြီး အလိုလိုက်ခဲ့တာ ခုချိန်ထိပေါ့။ လူကြီးအဆုံးအမ သိပ်မရှိခဲ့တာလည်း ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဖူးက ဘာမဆို သူ့စိတ်နဲ့သူ ထပ်တူလုပ်တာ ချည်းပဲ။ လိမ္မာလားဆိုလည်း No, ဆိုးလားဆိုတော့လည်း No ဆိုတာ သူပေါ့”

“ဟင်းဟင်း ... ဟုတ်တယ်နော်၊ အနှစ်နဲ့ အဲဒါကြောင့် ဆယ် သိပ်မတည့်တာ ဖြစ်မယ်”

“သမီးတို့ ကြည့်ရတာ အနှစ်ရဲ့စိတ်က မမနဲ့မတူဘဲ မငယ်နဲ့ တူနေသလားလို့”

“ဒါကတော့ အငယ်ဆုံးတွေကိုးကွယ်။ ကဲ ကဲ! ... မမ cutting အလုပ်လုပ်တော့မယ်။ Phone လာရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မဘောဘီ ဆီက ကုန်ပို့တာလာရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် မမကို လာခေါ်ချေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

Show room တစ်ပတ်လှည့်ကြည့်ကာ စိတ်တိုင်းကျသွားမှ ခြေအောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့ပါ၏။ အင်္ကျီက ဘာဒေါက်မှမပါသည့် ဆွဲသားပိတ်စမို့ နောက်မှဖြစ်လည်းရ၍ စကပ်ကိုသာ တိုင်းတာဖို့ လိုလေသည်။ ထို့ကြောင့် စကပ်ချုပ်ရန် ဒေါက်တိုင်းသည့် Plastic ဆတ်ကို အံဆွဲထဲမှ ထုတ်ကာ cutting စားပွဲကို အရင်ဆုံးသန့်ရှင်း နေစဉ် လှေကားထစ်မှဆင်းလာသည့် သီသန့်အသံထွက်လာပါ၏။

“မမကြီး ဧည့်သည်ရောက်နေလို့တဲ့”

“ဧည့်သည်၊ ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ”

“မမေမိခင် လွှတ်လိုက်တဲ့ လူလို့ပြောတာပဲ မမကြီးရဲ့”

“ဪ၊ ... ဟုတ်သားပဲ။ မနွေကတည်းက လွှတ်မယ်

ကြိုပြောထားတာကို မေ့နေရတယ်လို့။ လာပြီသီသီ၊ ဧည့်သည်ဖို့ ကော်ဖီနဲ့မှန်ယူလာပေးဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီး”

လေ့ကားမှ ခပ်မြန်မြန်တွက်ခဲ့ရပါ၏။ စီးပွားရေးလောကက လူတိုင်း အချိန်ကိုလေးစားတတ်တာမို့ ဘာမဆို မြန်လေကောင်းလေ မဟုတ်ပါလား။ Showroom ထောင့်နားရှိ ပြင်ထားသည့် ဆက်တီမှာ ထိုင်စောင့်နေသည့် လူငယ်နှစ်ယောက်ကို အားနာစွာဖြင့် ပြီးပြလိုက်ရ ပါ၏။

“Sorry နော်၊ ကျွန်မ cutting ခန်းထဲရောက်နေလို့ ကြာ သွားတာပါ”

“ရပါတယ် အစ်မ၊ ကျွန်တော်တို့ မန်နေဂျာက စရန်ငွေ လာရှင်းခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ ကျေးဇူးပြု၍ ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး စရန်သင် voucher လေး ပြန်ပေးစေချင်ပါတယ် အစ်မ”

“ရပါတယ်ရှင်၊ မျိုးရေ၊ voucher စာအုပ်ယူလာပေးပါ။ ပြီးရင် မမနဲ့ ငွေဝိုင်းရေပေးပါဦး၊ ကျေးဇူးပြု၍”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

ငွေဆယ်အုပ်ပဲမို့ ရေတွက်ရတာမြန်ပါ၏။ သူတို့ စာရင်း စာအုပ်ထဲမှာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပြီး voucher ဖြတ်စဉ် အထည်

ရေညှိ date ကိုပါ သေချာရေးကာ ဆိုင်တံဆိပ်တုံး နှိပ်ပေးလိုက်ပါ သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲနော်၊ အထည်ရတဲ့နေ့မှာ ဒီကိုလာယူစေချင်ပါ တယ်။ ဒါမှ လဲချင်တာ ပြင်ချင်တာရှိတာ လုပ်ပေးနိုင်အောင်လို့ပါ။ မေမီခင်ကို ကျွန်မ phone ဆက်ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

အင်း... ဒီနေ့တော့ ဧည့်သည်တွေ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ဆောက်လာလို့ တက်ညှိခံနေရတာနဲ့ပဲ အောက်ထပ်မှာ ဘာအလုပ်မှ ပြီးမည်မထင်။ တစ်ရောင် (၅) စုံစာမှာပေမယ့် ဆိုင်မှာလည်း တင်ထား ချင်တာမို့ (၆) စုံစာ တစ်ခါတည်းဖြတ်ရန် ပိတ်စကို စားပွဲထက်ဖြန့်ပြီး ထန်းဖြင့်ဖိထားလိုက်၏။

ကိုက်တံ၊ ပေတံတို့ဖြင့် ဒေါက်မှတ်တာ တိုင်းတာတို့ကို စိတ်နှစ်ပြီးလုပ်ရလေတော့သည်။ Colour နှစ်မျိုးဖြတ်ပြီးချိန်မှာ ညနေ (၁) နာရီရှိချေပြီ။ မီးမီးတောင် ပြန်လာတော့မှာပါလား။ တစ်နေကုန် ဆတ်တပ်ရပ်ပြီး ကိုယ်ကိုင်း၊ ခါးကိုင်းလုပ်နေရတာမို့ တစ်ကိုယ်လုံး တိုက်ခဲကာ ခြေသလုံးတွေပင် တောင့်နေတော့၏။

မနက်က ထမင်းနယ်စားထားတာမို့ နေ့လယ်စာပင် သွတ်

ချေပြီ။ အချိန်တန် ဆန္ဒပြလာသည့်ဗိုက်ထဲမှ သံစုံမြည်သံကြောင့် ဗိုက်ဖြည့်ရန် မြေညီထပ်ကို တက်လာခဲ့ရလေသည်။

“အခုပဲ မမကြီးကို ဆင်းခေါ်တော့မလို့”

“ထမင်းနဲ့ဟင်းရည် နယ်လာပေးပါလား။” သီသီ၊ မမ လုပ် လက်စ ရပ်မထားချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီး”

“ပြီးရင် သမီးကို သွားကြိုတော့နော်”

“နီလာ သွားကြိုပေးရမလား၊ မမ”

“နေနေ၊ နီလာ၊ ကျောင်းကားက အိမ်ကကြိုနေကျလူ လာမကြိုရင် အိမ်ကို အကြောင်းကြားလေ့ရှိတယ်။ မဘေဘီဆိုင်က ကားမလာသေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

သီသီယူလာပေးသည့် ထမင်းပန်းကန်ကို ဇွန်းဖြင့် ခပ်စားရင်း အောက်ကို ပြန်ဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ဆိုင်ရှေ့သို့ ကုန်ပို့ကား ရောက်လာတော့၏။ အဲဒါပဲ သူမ ထမင်းစားချိန်တိုင်း အလုပ်က တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပေါ်လာပြီး ထမင်းစားပျက်စေတာလေ။

“မျိုးရေ... အထဲကို တစ်ခါတည်းသယ်ခိုင်းလိုက်ပါ။ နို့ပို့ သမီးတို့ ကူသယ်နေရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ပစ္စည်းတွေစစ်တာကိုပါ တစ်ခါတည်းလုပ်ပြီး လက်မှတ်ထိုး ပေးရပြန်၏။ သီသီက သမီးကို ကြိုရန် ထွက်သွားချေပြီ။ ညနေစောင်း နာ ဆိုင်ထဲ လူကျလာတာမို့ မျိုးရော နီလာပါ အလုပ်ရှုပ်သွားလေ သည်။ ကောင်တာမှာ ငွေသိမ်းတာ ပစ္စည်းထည့်ပေးရင်း ကျွေးဇူးတင် ခြောင်း ပြောနေကြစဉ် သူမ ထမင်းစားခြင်းက ပြီးချေပြီ။ ဘယ်တော့ ဆို ဘာလုပ်လုပ် မြန်မြန် မြန်မြန်ဖြင့် အလောတကြီးလုပ်ကျင့် ခြစ်နေပြီလေ။

ရေသန့်ဘူးထဲမှ ရေကို ဖန်ခွက်ထဲပွဲပြီး မော့သောက်လိုက်စဉ် ဆိုင်ရှေ့မှာ ခဲရောင်ကားလေး ရပ်သွားသည်မို့ ရေသည်းသွားရပါ၏။ ဒါ ညဘက်တွေ့နေရတဲ့ ကားပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆင်တူတဲ့ကားပေ ဝဲလား။ ဒွီဟဖြစ်နေစဉ် ကားပေါ်မှ လူရည်သန့်တစ်ဦး ဆင်းလာလေ သ်။

လမ်းပေါ် ကားခဏရပ်သည်ဟုထင်နေစဉ်မှာ ထိုလူက သူမ ဆိုင်လှေကားသုံးထစ်ကို နင်းတက်ကာ မှန်တံခါးကိုပင် တွန်းဖွင့် သ်လာချေပြီ။ အလိုလေးလေ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း အမျိုးသား cus- tomer ရောက်လာပါရောလား။

မျိုးမျိုးနှင့် နီလာက ထိုလူကို ပြီး၍ပင် နှုတ်မဆက်ခြံဘဲ

ရပ်ငေးကြည့်နေကြလေ၏။ ညဉ့်သည်က တစ်ဆိုင်လုံးကို စိပ်ပြေနပြေ
ဖြင့် အေးအေးလူလူ လိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ညဉ့်ခန်းအနီးမှာချထား
သည့် Model Boy ရုပ်နားမှာ ခြေလှမ်းရပ်သွားပြီး ခေါင်းကို
ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်လေ၏။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒီလိုပုံစံမျိုး မရောင်းဘူးလို့ ထင်နေတာ”

လာပြန်ပြီတစ်ယောက်။ ‘မောင်’ နှင့် ဦးဆုံးဆုံသည့်နေ့က
လည်း အဲဒီလို မထင်မှတ်ဘဲ သူမ အနားမှာလာရပ်ပြီး ရုတ်တရက်
စကားပြောလိုက်တာလေ။ “ဝဿန်ကို တကယ်မမြင်ဘူး၊ မောင်
ပြောပြီးမှ ဝဿန် မတ်တပ်ရပ်လိုက်တာကို မြင်လိုက်ချိန် မောင့်ရင်ထဲ
ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခနဲသွားရတာပါ” တဲ့လေ။

အခုလည်း သူမ ရေရပ်သောက်နေတဲ့နေရာအနီးမှာ သူနုတ်
က စကားပြောတဲ့အသံကို ကြားရတာကိုး။ သတိ ဝဿန်ဦး တစ်ခါက
ရင်ခန့်လှုပ်ခတ်ခဲ့တာ သုံးနှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပြီပဲ။ ခုချိန် အသက်ကြီးတဲ့
အရွယ်မှာ ဘာလှုပ်ခတ်စရာများ ရှိတော့မှာလဲ။ သတိထားပါဦးလေ။

“Size စုံရှိလားဟင်။ တခြား colour မှာရင်ရော ခန့်င်
မလား”

သူမရပ်နေရာဆီသို့ လှည့်မေးကာ ပြုံးလိုက်တာမို့ ကိုယ်က
တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေ၏။ သေချာပါတယ်။ ဒီလူကတော့ ဝဿန်

ဒီနေရာမှာ ရှိနေတာကို ကြိုမြင်ပြီး တမင် ဒီထဲဝင်လာရင်း ဒီစကားကို
ပြောနေတာလေ။

“ကျွန်မဆိုက်က Foreign Made ဝတ်စုံတွေ တင်တာမျိုး
ဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာပဲ ချုပ်တာတွေမို့ လူကြီးမင်းလိုချင်တဲ့ style,
size, colour, ပိတ်သား နှစ်သက်သလို မှာနိုင်ပါတယ်ရှင်”

“Ok လေ၊ ဒါနဲ့ တိုက်ပုံကော ချုပ်ပေးနိုင်ပါသလား”

မျိုးတို့နှစ်ယောက်၏ ပြုံးစိစိမျက်နှာတွေကို သူမ လှမ်းမြင်
လိုက်ပါ၏။ ဒီလူ တမင်စကားရှာကြပြီး ပြောနေသည်ဟု ထင်သွားကြ
မိပါလေ။ သူမျက်နှာက သူမကို တမင်ရင်းနှီးလိုစိတ်မျိုး အရိပ်
အယောင် မမြင်ရပါ။ သူ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ဈေးလာဝယ်တာမျိုးပဲ
ဖြစ်ပါစေလား။

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ ကြာလိမ့်မယ်နော်။
တိုက်ပုံက ပုစဉ်းခေါင်းထိုးရတာမျိုးမို့ပါ”

“ဘယ်လောက်ကြာတတ်လို့လဲ”

“ပုံမှန်ကတော့ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်ပါပဲ။ လောလောဆယ်
မှာ ကျွန်မ order လက်ခံထည့်တွေကို နောက်လ (၁၀) ရက်နေ့အထိ
အပြီးချုပ်ပေးရမှာမို့ အဲဒီရက်ပြီးမှ လူကြီးမင်းရဲ့ အပ်ထည်ကို စကိုင်
ပေးနိုင်မှာပါ”

၆၂ သေချာစောင်

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အနည်းဆုံး Three Colour လောက်ချုပ်မှာဆိုတော့ ကြာချင်သလောက် ကြာလည်း အပ်ရမှာပဲလေ”

“ဒါဖြင့်ရင် ပိတ်သား sample လိုက်ရွေးပါလားရှင်၊ ဒီဘက် ကိုကြပါ”

တမင် အကြောင်းရှာပြီး လာတာမဟုတ်တာမို့ ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင်စကားတွေ ပြောဖို့ မလိုအပ်တော့ပါလေ။ ကောင်တာမှန်ပုံ တွေထားရာဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ခဲ့မိ၏။ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ စီထပ်ထား သည့် sample တန်းတွေထဲမှာ ကတ်ထူဖြင့် တွဲထားသည့် ပိတ်အထူ သား ဆယ်ခုခန့်ကို နှိုက်ယူကာ မှန်ပုံးပေါ်တင်ပြလိုက်စဉ် အဝင်စ မှန်တံခါးက ချပ်ခနဲ ပွင့်သွားလေသည်။

“ဒီအသားလောက်ဆို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သိပ်လည်း မထူဘဲ အသားလည်းအေးတယ်လေ။ သေချာကိုင်ကြည့်လို့ ရပါတယ်ရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

(၅)

“မေမေ အနှစ်ပြန်လာပြီ”

သမီးအသံကြောင့် ထိုလူက ပါးစပ်ဟသွားသည်အထိ တအံ့ အသြဖြစ်ကာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ သမီး၏ စူးစမ်း သည့်အကြည့်စူးတို့က ထိုလူထံမှ တစိုက်မတ်မတ် ရှိနေပါသည်။ သူမအနီးမှာ ဤသို့သော အမျိုးသားမျိုးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့တာကို။

“သိသီရေ ... ဒီမှာ မမ အလုပ်ရှိနေလို့ သမီးကို အပေါ်ခေါ် သွားနှင့်နော်”

“ဟင့်အင်း ... အနှစ် ဒီမှာ နေဦးမှာ”

“အနှစ်ကလည်း”

သိသီက သမီးလက်ကို ဆွဲခေါ်နေပေမယ့် သမီးက ရပ်နေရာ မှ ရွေ့မသွားပါချေ။ သူက သမီးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး ဖော်ရွေစွာ

ပြီးပြီလို့လေ၏။ သမီးက မျက်နှာလေး ပိုတည်သွားပြီး သူမအနီးသို့ ရောက်လာကာ လုံခြည်စကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။ ကဲ! ခဏတဖြုတ် ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ချောင်းမှာစောင် သူမ၏သမီးက ဤသို့ အမေဖြစ်သူကို တွန့်တိုကြောင်း သိအောင် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ပြနေပြီလေ။

“မီးမီးက လိမ္မာတယ်လေ။ မမသီသီနဲ့ လိုက်သွားမှပေါ့။
မေမေ ဒီမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတာ မြင်စာယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါကို မမမျိုးမျိုးတို့ကို အပ်ခဲ့ပေါ့ မေမေရဲ့”

“ဒီဦးဦးက ဝတ်စုံဝယ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ မီးမီးရဲ့။ အပ် ထည်လက်ခံတာ မေမေအလုပ်မှန်း မီးမီးသိတယ် မဟုတ်လား”

သမီးမျက်နှာက ပို၍ မှုန်ကုပ်သွားလေ၏။ သမီးထက် ဒီလူ ကို ပို၍ ဦးစားပေးသည်ဟု ထင်သွားလေမလား အတွေးဖြင့် သမီး အနားမှာ ဒူးကွေး၍ ထိုင်ချလိုက်မိပါသည်။ သမီး စိတ်ဒဏ်ရာရစေ မည့် အဖြစ်မျိုးကို သူမ မလိုလားပါချေ။

“မေမေပြောတာကို နားလည်တယ်နော်၊ မီးမီး”

“အနှစ်ကို မေမေ welcome kiss မပေးရသေးဘူးလေ”

“နောက်မှလေ သမီးရယ်၊ ဒီမှာ မေမေ”

“မရဘူး အခုပေး”

ကဲ!... ဂျစ်တဲ့နေရာမှာတော့ သမီးက ပြိုင်စံရှားပါပဲ။ သူက sam ပိတ်စတွေကို စိတ်မဝင်စားဘဲ သူမနှင့်သမီးကိုသာ ဂရုတစိုက် ကြည့်နေသည်မို့ ပိုအနေခက်စေတာလေ။

“မေမေ အခုပဲ ထမင်းစားလို့ပြီးတာ၊ ပါးစပ်မဆေးရသေး ဘူး၊ မီးမီးပဲ ရွံတတ်တယ်ဆို”

“မရဘူးကွာ”

“ဒါဆို မေမေ့ကို အပြစ်မတင်ရဘူးနော်”

“အင်း”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်လိုက်ပုံက မြန်လှချည်လား။ ဘယ် ထို ဂကျိဂျောင်ကျချင်ပါလိမ့်။ နဖူးနှင့်ပါးနှစ်ဖက်ကို မွှေးပြီး မေးစေ လေး မော့ပေးတာမို့ မေးစေလေးကိုပါ နမ်းရှိုက်လိုက်ရပါသည်။ ဒါကိုတောင် သမီးက မကြည်သေးပါ။ နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိပြလိုက်တာမို့ သူမ မျက်လုံးပြူးလျက် ခေါင်းခါပြစဉ် ခြေဆောင့် ပြချေပြီ။

“မီးမီးနော်”

“အဲဒီ kiss မရရင် အနှစ် အပေါ်မတက်ဘူးနော်”

“ကဲ”

ဖျတ်ခနဲ နမ်းလိုက်လေမှ ပြုံးဖော်ရလေ၏။ သူ့ကို မျက်လုံး

အသံချောက်ကြည့်လိုက်ပုံက ထိမထင်ဟန်နှင့်ပါလေ။ မခေါပါလား သမီးအပေါ်မှာ သူမ အဘယ်မျှ ချစ်သလဲဆိုတာကို သူစိမ်းရှေ့မှ သိအောင်ပြစေသည်။

“မေမေ့ကို အနှစ် သိပ်ချစ်တယ်”

“မေမေကလည်း မေ့သမီးလေးကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ကွယ် လိမ္မာလိုက်တာ။ မေသိသိနဲ့ လိုက်သွားတော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ခုမှ နာခံဖော်ရလေ၏။ လက်ကမ်းခေါ်ရသည့် သီသိုလက် ကို လှမ်းကိုင်လျက် အပေါ်ထပ် လေကားကို ခပ်မှန်မှန် တက်သွား တော့သည်။ သူမ မတ်တပ်ပြန်ရပ်လိုက်စဉ် သူက ပြီးလျက်ပြောလိုက် ပါ၏။

“ကျွန်တော် ထင်တောင် ထင်မထားမိဘူး”

“ရှင် ဘာကိုလဲ”

“ဒီကညီမဆီမှာ ဒီအရွယ်သမီးလေး ရှိနေမယ်လို့လေ”

“ကျွန်မအသက် (၃၀) ထဲ ဝင်နေပြီရှင်”

သူက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှတ်လိုက်လေ၏။ လက်ခံလို့ လား။ ထောက်ခံတာလားဆိုတာကို သူမ မစေ့စွဲတတ်ပါချေ။ သူ့စံက သူမကို အတင်းကြီး လာရောတာမျိုးလည်း မဟုတ်တာကို။

“အမျိုးသမီးအများစုရဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အရွယ်နဲ့ ဘဝစခဲ့ တာပဲ”

“ရှင်!”

“ဪ... မိန်းကလေးအများစုရဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အရွယ် က အသက်အစိတ်ကို ဆိုလိုတာပါ”

“ကျွန်မကိုများ သိနေလားဟင်”

အံ့ဩစွာဖြင့် မေးလိုက်မိပါ၏။ ဟိုမြို့မှာနေစဉ်က (အတိ အကျပြောရရင် မောင်နဲ့ ချစ်ကြီးသွယ်စဉ်က) သူမအသက် (၂၅) နှစ်ပါလေ။ အဲဒီအရွယ်မှာပဲ သမီးကို သူမပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တာမို့ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်အထိ စိုးရိမ်သွားရပါ၏။

ဘုရားဇေ! သူမတို့ညီအစ်မအကြောင်းကို သိနေတဲ့လူများ ဖြစ်နေမလား။ ဒီသုံးနှစ်ကျော်ကာလအထိ ဇာတ်မြှုပ်နေနိုင်ခဲ့ပါလျက် သူမတို့အတိတ်ကို ပြန်တူးဖော်မယ့် တူရွင်းတစ်လက်တော့ မဟုတ်ပါ စေနဲ့။

သူက ပြီးကာ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါပြလေ၏။ ကြည့် ရတာတော့ အတော့်ကို စိတ်ရှည်တဲ့ လူတစ်ဦးပါပဲ။

“မသိပါဘူး၊ အင်း... ညာပြောရာများ ဖြစ်သွားမလား”

“ဟင်”

သူက အနေခက်သွားဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးကို လက်မဖြင့် အသာ ကုတ်ကာ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်လေ၏။ အလို! ဒါဖြင့် သူမကို သိနေတဲ့လူ ဖြစ်နေတာ သေချာပြီပေါ့။

“ကျွန်တော့်အလုပ်က ဒီတစ်လမ်းကျော်မှာပဲ ရှိတာလေ။ အဲ! နေပါဦး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်သေးဘဲ စကားပြောနေမိ တယ်။ ဒီမှာ ကျွန်တော့် visiting card ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဒီဆိုင်ကတ် လေးလည်း ပြန်ပေးပါဦး။”

ဒီတိကပ်ထဲမှ ကတ်နှိုက်ကာ ကမ်းပေးလိုက်စဉ် သူမ လက်ခံပြီး ကတ်ကို ဖတ်လိုက်မိပါ၏။

ဒေါက်တာမိုးသက်အောင်

M.B.B.S (Ygn)

M.Med.Sc (Mahidol)

(ကလေးအထူးကု)

အိုး! လက်စသတ်တော့ ကလေးအထူးကုဆရာဝန် ဖြစ်နေ တာကိုး။ ဒါကြောင့်မို့ အမျိုးသမီးတွေ အိမ်ထောင်စပ်ချိန်ကို အတိ အကျ ပြောနိုင်တာလေ။ စိတ်ထဲထင်သွားမိခြင်းအတွက် အားနာမိ သလို ဖြစ်သွားရလေ၏။

“ကျွန်တော် ဆေးခန်းက ပြန်တဲ့ညတိုင်း ဒီဆိုင်လေးကို

စိတ်ဝင်စား ကြည့်တတ်တာ ကြာပြီ”

အလို! ဒါဖြင့် သေချာတာပေါ့။ ညနေ (၆) နာရီခွဲမှာ ဆိုင်ရှေ့ မှ ဆံဖြည်းဖြည်းမောင်းသွားတဲ့ ခဲရောင်ကားပိုင်ရှင် ဖြစ်နေတာလေ။ ဆိုင်ကို စိတ်ဝင်စားတာလို့ ဝန်ခံတာမို့ စိတ်နည်းနည်း အေးသွားရပါ၏။ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်တာတွေ ပျယ်လှလှဖြစ်သွားရပြီကိုး။

“အခုမှ ဝင်လာပြီး သိဖို့ကြိုးစားတာလေ”

“ဒီမှာပါရှင်”

Pen-stand ထဲ စီထည့်ထားသည့် ကတ်လေးထဲမှ တစ် ကတ်ကို ယူ၍ တစုံတသေ ကမ်းပေးတော့ သူက ယူ၍ ကြည့်လိုက် ဆဲ၏။ သူမ အမည်ကိုလည်း နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ တိုးတိုးလေး ရွတ်လိုက် မိသည်။

“ဒါဖြင့် ဆိုင်က သမီးနာမည်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“အာ... အဲဒီလိုခေါ်မှာစိုးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆရာဝန် ဆိုတာကို မပြောချင်တာ”

“ဆရာဝန်ဆိုတဲ့စကားကို လူတိုင်းရနိုင်တာမှ မဟုတ်တာရှင်”

“ဝဿန်... အင်း၊ ဝဿန်လို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ပါရစေ”

“ရပါတယ် ဒေါက်တာ”

“အကူအညီလိုအပ်ရင် လာဖို့ပြောချင်လို့ပါ။ ကလေးဆေးရုံမှာ အပြန်ပါတယ်။ ဒီတစ်လမ်းကျော်က ‘ရင်ငွေ’ ဆေးခန်းမှာတော့ ညနေ (၅) နာရီကနေ (၆) နာရီအထိ ညတိုင်း အချိန်မှန်ထိုင်ပါတယ်။
ဪ... ကလေးအထူးကုဆိုပြီး ကလေးတွေပဲ ကုပေးတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ကျွန်တော် အထွေထွေကုသပေးတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“အကူအညီလိုရင် ပြောလို့ ပြောမိရင် လူတိုင်း မျက်ခုံးလှုပ်ကြလို့ အပြောခက်တယ်ခင်ဗျ”

သူက အပြီးမပျက်ပြောရင်း ပိတ်စသုံးမျိုးကို ဖယ်ထုတ်လျက် သူမရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်လေသည်။

အို!... ဆရာဝန်တစ်ဦးရဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေက အနုပညာဆန်ဆန် လှပလွန်းပြီး လက်သည်း ခွံလေးတွေကအစ ဖွေးသန့်နေတာပါပဲလား။

“ဒီသုံးရောင်ဆိုရင် အဆင်ပြေမယ်ထင်ပါတယ်နော်”

အဖြူ၊ မီးခိုးနှင့် အနက်သုံးရောင်ပဲ ရွေးထားတာမို့ သူမခေါင်ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ လူအများစုရွေးတတ်တဲ့ အရောင်တွေပါပဲ။

“ဒီ colour နဲ့ suit တွေရော အဆင်သင့်ရှိလား”

“ရှိပါတယ် ဒေါက်တာ၊ အရပ်က size ရော အဆင်ပြေလား”

“ကျွန်တော်နဲ့ နည်းနည်းသေးနေမလားလို့”

“ဒါဆို လိုက်ရွေးကြည့်ပါ ဒေါက်တာ။ ဒီဘက်ကို ကြွပါရှင်”

ညှော်ခန်းနောက်ကျောဘက်မှာ ကာဆီးထားသည့် ခန်းစည်းကို သူမ ဆွဲဖယ်လိုက်ပါ၏။ နံရံကပ်မှန်စီရှိတဲ့ အစီအစဉ်ချိတ်ထားသည့် ဆေးတွေကိုမြင်တော့ သူမမှာ တအံ့တဩ။ ဒီလို ready ရှိနေမည်ဟု ဆင်တမ်းပုံပါလေ။ မှန်စီရှိသော့ကိုဖွင့်ကာ ကုတ်ဖိမှ size နံပါတ်ကို ချွေလျက် သုံးရောင်ကို ချိတ်မှ ‘မ’၍ သူမယူကာ ပြလိုက်ပါ၏။

“ဝတ်ကြည့်လို့လည်း ဖြစ်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဟိုနားမှာ အဝတ်လဲခန်း သီးသန့်ရှိပါတယ်”

“နေပါစေ ဝဿန်၊ size နံပါတ်သိရင် ကိုယ်နဲ့ fit ဖြစ်ဖြစ် ခန့်မှန်းလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသုံးထည်စလုံး ယူလိုက်မယ်နော်။ Pants လည်း နံပါတ် Ok ပါတယ်။ တိုက်ပုံအတွက်ရော ငွေချေချေလား”

“ရပါတယ် ဒေါက်တာ၊ အင်္ကျီလာယူမှပဲ တစ်ခါတည်းပါ”

“ကျွန်တော့်ဆီ phone ဆက်အကြောင်းကြားမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ခေါင်းညှိတ်ပြန်လေ၏။ သူမ ဘာပြောပြော ထောက်ခံနေတာပါလား။ မျိုးမျိုးက သူမလက်ထဲမှ suite သုံးစုံကို လှမ်းယူပြီး သေချာခေါက်ကာ အိတ်ထဲထည့်ပေးသလို နီလာက voucher ထဲမှာ suite size နံပါတ်နှင့် ကျင်သင့်ငွေကို ရေးပြီး သူမထံ ကမ်းပေးလေ၏။ သူက ဘောက်ချာထဲမှ စာရင်းငွေကိုကြည့်ကာ ငွေရှင်းစဉ် သူမ ပေကြိုးကိုင်လျက် စောင့်နေရပါ၏။

“ဪ... ကိုယ်တိုင်းရဦးမှာကိုး”

“ခဏပါပဲ ဒေါက်တာ”

ပန်းမှစ၍ ကိုယ်တိုင်းစဉ် စိတ်ထဲမှ ‘မောင့်’ ကို သဘိရလိုက်တာမို့ သက်ပြင်းခိုးရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ အရပ်အမောင်းရော၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်ကပါ ‘မောင်’ နဲ့ ဘာလို့တူနေရပါသလဲ။ ‘မောင်’ ကသာ အသားအနည်းငယ်ညိုပြီး သူက အသားဖြူတာပဲ မတူတာပါလေ။

အို! မမေ့နိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို သူ့ကိုမြင်မှ ဘာကြောင့်များ သတိရတမ်းတသွားမိရတာပါလိမ့်။ မဖြစ်ဘူးနော်၊ မာသည်ဟု ယူဆထားသည့် သူမအသည်းကို ဆတ်ခနဲ လာထိတာနဲ့ ဖြုတ်ခနဲ ကြွေသွားမှာကို စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေတာ သူမရဲ့အားနည်းချက်ပေကိုး။

“ကျွန်တော်က ဝဿန့်ထက် သုံးနှစ်ကြီးတဲ့သူပါ”

“ရှင်!”

မျက်ခုံးမြင့်တက်သွားရပါ၏။ သူမ၏စံတင်အဆင့် (၅) ချက်ထဲမှ အဆင့် (၁) ကို သိစေချင်တာများလား။ A, B, C, D, E ဆိုတဲ့ စံ (၅) ချက်ထဲမှာ A ဟူသည့် Age အသက်ကို တန်းတူမဟုတ်ရင် ကိုယ်ထက် သုံးနှစ်ကြီး (သို့မဟုတ်) သုံးနှစ်ငယ်သည့်လူကို ရွေးရမှာကိုး။

B ဟူသည့် Beauty ရုပ်ရည်ပြေပြစ်မှုကလည်း pass ပါပဲ။ C ဟူသည့် character ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကလည်း ဆရာဝန်ဟူသည့် ဂုဏ်ကြောင့် pass ၊ D ဟူသည့် Dollar ငွေရှာတာကလည်း သူစီးသည့်ကားကို မြင်ရုံနှင့် ခန့်မှန်းနိုင်သည်မို့ Pass ၊ E ဟူသည့် Education အတန်းပညာကလည်း သူမထက်ပိုကာ ဘွဲ့လွန်အထိ အောင်ထားတာမို့ Pass ပါပဲ။

သတိထား ဝဿန့်ဦးရေ။ နင့်ကို ကလေးအမေအဖြစ် သိလိုက်သည့် ဆရာဝန်ကို ဤမျှအထိ အဆင့်တွေပေးပြီး စဉ်းစားလိုက်မိတာ တော်တော်လွန်ချေပြီ။ အတွေးကြောင့် မျက်နှာနွေးခနဲ ဖြစ်သွားသလို သူ့ကိုယ်ပေါ်ရှိနေသည့် အကြည့်ကိုပါ လွှဲလိုက်ရပါ၏။

“ဝဿန့်မှာ မိဘတွေမရှိတော့ဘူးလား။ စပ်စုငယ်လို့

မထင်ပါနဲ့။ အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်းပဲ တွေ့ရတတ်လို့ပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မေမေက ညီမလေးကိုမွေးပြီးပြီးချင်း မီးတွင်းထဲ မှာပဲ ဆုံးသွားခဲ့တာပါ။ ဖေဖေကတော့ ညီမလေး လေးတန်းနှစ်က ကား accident ဖြစ်ပြီး ဆုံးခဲ့တာလေ။ ညီမလေးက ကျွန်မထက် (၇) နှစ်ငယ်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“အမျိုးသားက နိုင်ငံခြားမှာလား”

“ရှင်!”

အလိုလေး! သတိရပါတယ်ဆိုနေမှ မှန်းချက်က ကွက်တိပါ ပဲလား။ ခုချိန်မှာ ‘မောင်’ နိုင်ငံခြား ပြန်ထွက်မထွက်ဆိုတာ မမှန်းနိုင် ပေမယ့် အဲဒီလိုပဲ မှတ်ယူထားတာပါလေ။ ဝဿန့်ကို စိတ်နာပြီး မှန်းတီးလို့ ဟိုမှာပဲ အပြီးနေတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာကိုး။

ရုတ်တရက်အမေးကို ချက်ချင်း မဖြေနိုင်တာမို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် စိတ်တိုသွားရပါတယ်။

“သူ မရှိတော့ပါဘူး ဒေါက်တာ”

ဘဝထဲမှာ မရှိတော့လို့ပါ ‘မောင်’။ စိတ်ဖြေစရာ ဒီအချက်ပဲ ရှိတော့လို့ပါလေ။

“Sorry ပါ ဝဿန့်”

“ရပါတယ်”

“ကျွန်တော် ကြည့်ရတာတော့ ဝဿန့်ကို အိမ်ထောင်သည် လို့ မထင်တာမို့ မေးလိုက်မိတာပါ။ ခွင့်ပြုပါဦး”

သူမ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါတယ်။ “အိမ် ထောင်သည်လို့ မထင်ဘူး” တဲ့။ ရှင် ဘယ်လိုလှလဲ ဒေါက်တာ နီးသက်အောင်။

(၆)

“မေမေခွံမှ စားမယ်”

ဂျစ်တိုက်နေတာပါလား။ ညနေ (၆) နာရီထိုးချိန်အထိ သမီး ညနေစာ ထမင်းမစားသေးတာလေ။ ညှပ်စရာပိတ်ကို ညှပ်လက်စနှင့် ဆက်ညှပ်နေမိတာပါ။ ခဏနားပြီးရင် အင်္ကျီအတွက် ညှပ်ရဦးမှာမို့ ဒီညလည်း ညှပ်နက်ဦးမှာလေ။

ထမင်းနယ်ထားသည့် ပန်းကန်ကိုကိုင်ရင်း မျက်နှာရှုံ့နေသည့် သီသိုကြောင့် ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဒီကလေးရဲ့ဒဏ်ကို သီသို အတော်လေးခံရတာကိုး။

“အနှစ်က လိမ္မာတယ်လေကွယ်။ မမသီသိုမှာ မီးပူတိုက်ဖို့ အလုပ်ရှိသေးတယ် အနှစ်ရဲ့”

“တိုက်ပေါ့ မမသီသိုရဲ့။ အနှစ်မှ မစားချင်တာကို”

“ထမင်းမစားရင် အနှစ် ဘာစားချင်လို့လဲ၊ မေမေ စိတ်ဆိုး လိမ့်မယ် အနှစ်ရဲ့”

“ဟင် ... မေမေက အနှစ်ဆို စိတ်ဆိုးရမှာ မဟုတ်ဘူး မမသီသိုရဲ့၊ အနှစ်ကမှ မေမေကို စိတ်ဆိုးရမှာ သိရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အနှစ်ရဲ့”

“အနှစ်မကြိုက်တာကို မေမေလုပ်လို့လေ”

“အလိုတော်၊ သူကပဲ လူကြီးကို ပြောရတယ် ရှိသေး”

“တကယ်ပြောနေတာ မမသီသိုရဲ့။ ဒီနေ့ အနှစ်ပြန်လာတာ ကို မေမေမကြိုတာ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ အနှစ်မကြိုက်ပါဘူး”

“ဘာကိုမကြိုက်တာလဲ”

“မေမေနဲ့စကားအကြာကြီးပြောနေတဲ့ လူကြီးကိုပေါ့၊ မမ သီသိုရဲ့။ တုံးလိုက်တာ”

သီသိုဇက်ပုသွားလေ၏။ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာသည့် သူမကိုမြင်သွားတာမို့ ပြဿနာရှင်းပြီဟူသည်ပုံစံဖြင့် မျက်နှာဝင်းသွားစဉ် သမီးက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကိုယ့်ထက်အကြီးကို အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ မီးမီးရဲ့။ ငရဲကြီးတတ်တယ်လို့ မေမေပြောထားတာ မေ့သွားပြီလား”

“အနှစ်က မမသီသိုကို ချစ်လို့ပြောမိတာပါ မေမေရဲ့။

မှန်းလို့မှ မဟုတ်တာ”

“ထမင်းစားချိန် ဂျီကျနေတာကရော”

“မေမေ ခွံကျွေးတာ စားချင်လို့ပေါ့”

“မေမေ မအားတာကို သိရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ ဂျီကျရတာလဲ ပြောပါဦး”

သမီးက ဂျစ်ကန်ကန်အကြည့်ဖြင့် သူမကို ကြည့်ပြန်လေ၏။ အဲဒီလိုအကြည့်တို့က ဖူးနဲ့အတော့်ကို တူနေတာပါလေ။

“မေမေ့ကို အဲဒီလိုမကြည့်နဲ့ နှစ်သက်ဦး။ မေမေ မကြိုက်မှန်း သမီးသိတယ်နော်”

“မေမေလည်း အနှစ်မကြိုက်တာကိုမလုပ်နဲ့ပေါ့”

“မေမေက မီးမီးမကြိုက်တာ ဘာများလုပ်မိလို့လဲ”

“ညနေက အနှစ်ပြန်လာတာကို မေမေ မကြိုဘူးလေ။ ခါတိုင်းဆို အနှစ်ကို လက်ကမ်းပြီးကြိုနေကျ။ ဒီနေ့ကျ အဲဒီဦးဦးနဲ့ စကားတွေပြောနေပြီးတော့”

“အဲဒါ ညှဉ်သည်လေ မီးမီးရဲ့။ မေမေ့ဆိုင်လာတဲ့ customer ကို ဒီလိုဖော်ရွေတဲ့ ကြိုဆိုမှုမရှိရင် မေမေ့ဆိုင် ဝင်ဖြေ ဘယ်ကောင်းတော့မှာလဲ”

“သိတုန်း အနှစ်ပြန်လာရင် အနှစ်ကိုပဲ မေမေ ဂရုစိုက်ပေါ့လို့”

“အိုး! အတော်မလွယ်တဲ့ သမီးပါပဲလား။ သူစိမ်းနဲ့ ယှဉ်လို့ မရအောင်ကို သူမအပေါ် သဝန်တိုပြနေတာလေ။ အမလေးနော်၊ ဒီပုံစံနဲ့များ ဒီတစ်သက် သူ့ အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်မည်မဝင်။ လိုချင်သူတွေ ရှိခဲ့ပါလျက် သမီး၏ အနာဂတ်ရှေ့ရေးကို ကြိုမြင်ပြီး ခေါင်းခါ ရှောင်ရှားခဲ့ပေါင်းလည်း မနည်းခဲ့ပါချေ။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူမအပေါ် ချစ်လွန်းအားကြီးသည့် သမီး၏စိတ်ကို ထင်သာမြင်သာ ရှိတာမို့ ဘာလုပ်လုပ် အမြဲ သတိထားနေရတော့မှာကို။ အရင်ကလည်း ဒီလိုမျိုး အမျိုးသား(တွေ) နဲ့ စကားပြောဆိုဖူးပေမယ့် ဒီလောက်အထိ သမီး မဆန့်ကျင်ခဲ့ပါ။ ဒီတစ်ခေါက် သမီး၏ ဝန်တိုမှုကဖြင့် မျက်လုံးပြူးစရာပါလေ။ အံ့ပါရဲ့ နှစ်သက်ဦးရယ်။

“မေမေ့သမီးကို ဂရုစိုက်တာများ ဘယ်နှခါရှိဖူးလို့လဲ မီးမီးရယ်၊ ပြောပါဦး”

“အင်းလေ ခါတိုင်း အနှစ်ကို မေမေ ဂရုစိုက်ပေမယ့် ခုနတုန်းက ဟိုလူကြီးကိုပဲ မေမေ ဂရုစိုက်နေတာကိုးလို့”

သက်ပြင်းရှိုက်မိပြန်လေ၏။ ဒီဒေါက်တာနဲ့ကိစ္စက ခုထိ ခြေတံသေးပါလား။ ပြဿနာရှာတဲ့နေရာမှာတော့ အဒေါ်နဲ့တူမ စိတ်တစ်ထပ်တည်းကျနေတာအမြဲပါလေ။

“မီးမီး”

“အင်း”

“ဒီမှာ မေ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်”

ခေါင်းငုံ့ထိုင်နေသည့်သမီးကို မေးစေ့လေးကိုင်ပြီး ဆွဲလှည့်တော့မှ အသာလှည့်ကြည့်ဖော်ရလေ၏။ အလို! သမီးရဲ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲနေတာပါလား။ သူမစိတ်ထဲ ထိတ်လန့်သွားရလေသည်။

သူ့အဒေါ်နဲ့ စကားများစိတ်ကောက်ရင်တောင် မျက်ရည်မထဲ တဲ့ သမီးဟာ အခု ဒီဒေါက်တာ မိုးသက်အောင်နဲ့ ဆုံမှ မျက်ရည်စဲ ခံစားရတယ်တဲ့လား။ သူမရဲ့ကိုယ်ပွားလေးဖြစ်တဲ့သမီးကို စိတ်အားငယ်မှု အလျဉ်းမရှိစေချင်တာ အမှန်ပါလေ။

“မေမေ့ဘဝမှာ သမီးဟာ မရှိမဖြစ် အဓိကဆိုတာကို နားလည်ပါ။ သမီးသာမရှိရင် မေမေ အသက်ဆက်ရှင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးအတွက်ဆိုရင် မေမေ့နှလုံးသားကို ထုတ်ပေးရလည်း မေမေ ထုတ်ပေးဖို့တာကို သမီးသိထားပါ။ ဟောဒီလောကကြီးမှာ မေ့သမီးကို မေမေအချစ်ဆုံးပဲ။ သမီးထက်ပိုချစ်ရမယ့်သူ ဒီတစ်သက် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး မီးမီးရဲ့။ မေမေပြောတာကိုယုံပါ”

သမီးက ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ သူမလည်ပင်းကို

သိုင်းဖက်လိုက်လေ၏။ ရင်ချင်းအပ် တွေးပွေ့ထားလျက်မှ သမီး၏ ရင်တွင်းရှိ လှိုက်ရန်တုန်လှုပ်နေမှုကို သူမ သိလိုက်ရပါသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကို ဒီကလေး ဖုံးဖိသိုသိပ်ထားသည်ပဲ။

“သမီးအနှစ်”

“အနှစ် သိပါတယ် မေမေ”

သက်ပြင်းကို ခပ်ဖွဖွ ဂျူထုတ်လိုက်မိ၏။ ငြိမ်နေလိုက်တာက သမီးကို နှစ်သိမ့်ပေးရာရောက်မည်ကို။

“အနှစ်က မေမေ့ကို သူများ ယူသွားမှာစိုးလို့ပါ”

“ဘယ်လို”

သူမ၊ သမီးကို လူချင်းခွာလျက် ကြည့်လိုက်တော့ သမီးက ဆိုင်းညိတ်ပြလေ၏။ သမီးမှာ ပြောစရာတွေများ ရှိနေပြီလား။

“မေမေ့ကို ဘယ်သူက ယူမှာမို့လို့လဲ သမီးရဲ့”

“ဦးဦးတစ်ယောက်ယောက်ကပေါ့”

“ဟင်!”

သူမ အံ့သြသွားသလို ဘေးမှာရှိနေသည့် သိသိပင် ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွားရလေ၏။ နှစ်သက်ဦးနှုတ်က အထူးအဆန်း စကားတွေ ဘယ်လိုများ ထွက်လာရတာပါလိမ့်။

“ဘယ်ဦးဦးကလဲ သမီးရယ်”

“ညနေက ဦးဦးလေ မေမေရဲ့။ အနှစ်သူငယ်ချင်း ‘မိမိချစ်သဲဦး’ ဆို သူမေမေက ဖေဖေမဟုတ်တဲ့ ဦးဦးကို ယူလိုက်လို့ နေ့တိုင်း ငိုရတယ်တဲ့”

“ဟင်!”

“အဲဒီဦးဦးက မိမိကို ချစ်ပေမယ့် မိမိမေမေ့ကို ပိုချစ်တာ။ အခုဆို ခါတိုင်းလို စားချင်တာလည်း မတောင်းရဲတော့ဘူး။ လိုချင်တာလည်း မပူဆာရဲတော့ဘူးတဲ့။ မိမိကို အနှစ် သိပ်သနားတာပဲ မေမေရယ်။ အနှစ်လည်း အဲဒီလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ မေမေ့ကို ဂျီကျသလို ဖြစ်ရတာပါ။ အနှစ်ကို အဲဒီဦးဦးကြောင့် မေမေမုန်းသွားရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲလို့”

“အို ... သမီးရယ် ဖြစ်ရလေ”

သမီးကိုထွေးဖက်ထားလိုက်စဉ် သိသိက တရှုံ့ရှုံ့ ငိုချေပြီး အဲဒီကလေးမလေးဟာ TV ကြည့်ရင်း မင်းသမီးကိုသနားလို့ဆိုပြီး ခဏခဏ ငိုလေ့ရှိတာပင်။ အခုလည်း မပြောတတ် ပြောတတ်ဖြင့် သမီးပြောတာလေးကို ဝမ်းနည်းပြီးငိုချေပြီလေ။

“မေမေက အဲဒီဦးဦးကို ဆိုင်ရဲ့ညွှန့်သည်မို့ အလေးထား ဆက်ဆံတာပါ။ သမီးစိုးရိမ်သလိုမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ။ ရိုးရိုးပဲပြောကြတာ။ ဈေးလာဝယ်လို့ မေမေက ညွှန့်ဝတ်ကျအောင် ပြောဆိုရတယ်။

ဒီထက်မပိုဘူး။ မေမေပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား မီးမီး”

သမီးက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြလိုက်လေ၏။ လက်ဆက်ကပ်အောင် ရှင်းပြရသည့် ခပ်တုံးတုံး ဉာဏ်မျိုး သမီးမှာမရှိတာနဲ့ တော်ပါသေးရဲ့။ ဘာမဆို သမီးက ကြုံမြင်တတ်သလို ဉာဏ်ကလည်း ထက်မြက်လွန်းသည်လေ။

“ပြီးတော့ ... အဲဒီဦးဦးက သမီးတို့ကလေးတွေကို ဆေးကုသတဲ့ ဆရာဝန် သမီးရဲ့။ ဆရာဝန်ဆိုတာ ကလေးတွေကို အရမ်း အစိုက်ပြီး ချစ်ကြတာ သမီးသိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်!”

“မီးမီးလည်း ကြီးလာရင် ဆရာဝန်ကြီးလုပ်ချင်တယ်ဆို”

“မေမေ နေမကောင်းဖြစ်ရင် အနှစ်ကုပေးချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆို အဲဒီဦးဦးကို သမီးက ရိုရိုသေသေနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံရမယ်နော်။ ဆရာဝန်ဆိုတာ လူတွေရဲ့အသက်ကို စောင့်ရှောက်ပေးကြတဲ့ ကရုဏာရှင်တွေဆိုတာကို သမီးနားလည်တယ်၊ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်ဆို အဲဒီလိုလူကြီးတွေရှေ့မှာ မေမေ့သမီး ဆိုးကြောင်း မပြရဘူးနော်။ မီးမီးက လိမ္မာပြီးသားပါ”

သမီးက ခေါင်းညိတ်ပြုပြန်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်ပြေလွယ်သားပဲ။ သမီးက ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရရင် ထမင်းမစား ရေမသောက်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး ကောက်နေတတ်တဲ့ စိတ်ကြီးသူလေးပင် မဟုတ်ပါလား။

“ဒါဆို အနှစ်က အဲဒီဦးဦးကို ဦးဦးဒေါက်တာလို့ နှုတ်ဆက်ရမှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့”

မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကာ စဉ်းစားဟန်ပြုလေ၏။ ကစားတတ်သည့် အရွယ်လေးကတည်းက ဆရာဝန်သုံးပစ္စည်းတွေနှင့် ဆော့ကာ သီသီနှင့် သူမကို ဆေးလိုက်ထိုးပေးသည့် ကလေးမို့ ဆရာဝန်ဟူသည့် အသံကြားရုံဖြင့် ထိုဒေါက်တာ မိုးသက်အောင်အပေါ် လေးစားသန့် ရှိသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

“မေမေမှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိနေတယ် မီးမီးရဲ့ ဒါကြောင့် မမသီသီ ထမင်းခွံတာကိုပဲ စားတော့နော်။ မေမေအားထိုအခါ သမီးကို မံမံခွံကျွေးတဲ့ဟာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လိမ္မာတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မေသမီးကို ချစ်နေရတာ။ မီးမီးက မေမေရဲ့အသက်ဘူးလေးပဲ”

နဖူးကိုငုံ့နမ်းလျက် ပြောတော့ သမီးက ခစ်ခနဲရယ်လျက် ကျေနပ်သွားတော့၏။ ဒီသမီးရဲ့စိတ်ကိုမှ သူမ မဖတ်တတ်ရင် ကလေးမင်းဖြစ်နိုင်တော့ပါ့မလားလေ။

“ကဲ! သီသီရေ... မီးမီးကို ခွံကျွေးပေတော့။ ပြီးရင် အားသေးသောက်ပြီးမှ ကာတွန်းကားကြည့်ရမှာနော်၊ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“မမ ရေမြန်မြန်ချိုးပြီး cutting လုပ်ရဦးမယ်သီသီ။ အတယ်၍ phone ဝင်လာရင် စာအုပ်ထဲမှာပဲ မှတ်ထားပေးပါ။ အတယ် အရေးတကြီးမဟုတ်ရင် လာမခေါ်နဲ့၊ သီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီး”

“ကဲ! ... မီးမီး စားနှင့်။ ကုန်အောင်စားရမှာနော်။ မင်းနယ်ထားတာမှ လက်တစ်ဆုပ်သာသာရယ်၊ ကျီးမများချင်နဲ့”

မှာစရာရှိတာမှာပြီး ရေငိုးချိုးကာ ညနေစာကို အနည်းငယ်မျှ စားပြီး မြေအောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့၏။ ညှပ်စရာ ပိတ်စတို့ကို ချိုးပြီးတစ်ခု တင်ကာ ညှပ်ရင်း အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်သွားတော့သည်။ လင်းက မိုးချုပ် တကုပ်ကုပ်လုပ်ရသည့် သူမလက်ချောင်းတို့က လှုပ်နိုင်တော့။

အရင်ကလိုပင် အငယ်ကို ဦးစားပေးနေမြဲမို့ ဖူးဟာ ခုနိုင့်ထိ

ရှာတာနဲ့သုံးတာ လောက်သေသည်ဟူ၍ မရှိ။ တစ်လတစ်လ ဝယ်လိုက်ရသည့် အလှပြင်ပစ္စည်းတို့နှင့် အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်၊ ဖိနပ်၊ အိတ် စသည်တို့က ပေါ်သမျှ ဖူးသုံးဖြစ်သည်ချည်းပင်။

တစ်ရက်ကို လိမ်းလိုက်ရသည့် Day cream, night cream, body lotion, Toner, Lip stick, လက်သည်းဆိုးဆေး ဖျက်ဆေး စသည်တို့က အမည်မထင်အောင် များပြားလွန်းနေတာမို့ သူမ လိုက်မမီ။

ဖူးအခန်းကို သိသိတစ်ခါ ဝင်ရှင်းတိုင်း မိမိထဲထည့်သိမ်းထားရသည့် ပစ္စည်းတို့က ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေနည်းတူ များပြားလှသည့် အသုံးအဆောင်တွေပါပဲ။ စည်းကမ်းတကျနေတတ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ သင်၍မရ။ ဝတ်ပြီးချွတ်သည့်အဝတ်က အဝတ်တောင်းထဲမရောက်ဘဲ ခုတင်ထက် တင်လျှင်တင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကြမ်းပေါ်မှာ အပုံလိုက်။

အလှပြင်ပြီးရင်လည်း ပစ္စည်းတွေကို သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျ ပြန်မထားဘဲ မသိမ်းဘဲ ဖွပ်ခဲသည်ချည်း။ အပြင်သွားသည်နှင့် ရှင်းပေးစီပေးထားမှ နောက်တစ်နေ့အပြင်ထွက်ကာနီးမှာ “သိသိ ငါ့ Roll on ဘယ်ထားလိုက်သလဲ” ဟူသည့်အသံကို မကြာရမှား။

“ခဲလည်းပြော နားလည်မထောင်” ဆိုတာ ဟောမာန်ဖူးသိမ်းနီးကလေးမျိုးပါပဲ။ ပြောတဲ့သူသာ ပါးစပ်က အမြှုပ်ထွက်ပြီး

သေသွားမည် ဖူးကတော့ အချိုးမပြင်ပါလေ။ အလုပ်ရသွားတော့ ထည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလုပ်ရသည့် အလုပ်မို့သာ တော်ပါသေး၏။

သူမကတော့ ဤထောင့်မကျိုးဦးသည့် ညီမလေးကို လင်ဆောင်း သားကောင်း ရသွားစေချင်တာပါ။ ဖူး၏အကျင့်ဆိုးတွေကို ပြုပြင်ဆုံးမပြီး နားဝင်အောင် ပြောနိုင်မည့် ဖူးထက် အသက်ခပ်ကြီးကြီး အမျိုးသားတစ်ဦးဦးပဲ။

သို့သော် ဟောမာန်ဖူးဟူသည့် နွေဦးရွက်ဝါလေးကဖြင့် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို အတည်ပြုရန် စိတ်ကူးမျိုးမရှိပါဘဲ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစေသည့်အမျိုးသားတို့ဖြင့် အပျော်တွဲရင်း စိတ်အာသာဖြေတတ်သည့် နိမ့်မချောလေးပါလေ။

ညှပ်စရာကိစ္စပြတ်ပြီမို့ cutting ခုံကို ရှင်းလင်းလိုက်ပါ၏။ နောက်ဖြန်စချုပ်လို့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဇက်ကို ဟိုဒီလှည့်ချိုးရင်း နာရီကို အကြည့်ရောက်သွားစဉ် အလို! ည (၉) နာရီတောင် ထိုးနေချေပြီ။

သမီးတော့ အိပ်ပြီထင်ပါရဲ့၊ သိမ်းစရာရှိတာတို့ကို သိမ်းပြီး ခြေအောက်ထပ် မီးတွေပိတ်၊ ဓားမိန်ချကာ ပြေညီထပ်ကို တက်လာခဲ့ပါ၏။ ဆိုင်ရှေ့မီးသီးမိန်မိန်လေးကိုသာ ထွန်းလိုက်ပြီး လှေကားထစ်တွေကို ဆက်တက်ခဲ့စဉ် တံခါး bell သံကိုကြားလိုက်ရပါသည်။

ကေ မမသဒ္ဓါမောင်

ဒထ်ရာနောက်က ဖျက်ရည် ၈၉

“တင်းတောင်!”

ဖူး ခုမှပြန်လာပြီထင်ပါရဲ့။ လှေကားကိုပြန်ဆင်းခဲ့ပြီး ဆိုင် တံခါးကို ဖွင့်စဉ် အရင်ဆုံးရလိုက်သည်က ဘီယာနဲ့စားရယ်ပါ။ နာခေါင်းကို ရှုံ့လိုက်မိစဉ် ဖူးကိုယ်လုံးက သူမထံသို့ ယိုင်ကျလာလေ ဖါ။

“ဟဲ့!”

“မမလား”

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ဖူးရယ်။ ဘာလို့ ဒီအရည်တွေ သောက်လာပြန်တာတုံး။ ခက်တာပဲ”

“နည်းနည်းလေးပါ မမရဲ့။ ဒီနေ့ ဖူးရဲ့ကြော်ငြာပေါက်ပြီး ပစ္စည်းရောင်းအားကောင်းသွားလို့၊ အဲဒါ Boss က ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ပိုင်းလုပ်ပေးတာ။ ဘော်ဒါတွေက နည်းနည်းတော့ beer သောက်ပြ ရမယ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ခွက်လေးပဲ သောက်လိုက်တာပါ”

“နင့်နည်းနည်းကလည်း ယိုင်ထိုးနေပြီဟယ်”

“ဟိုလူက နည်းနည်း၊ ဒီလူကနည်းနည်းနဲ့ နည်းနည်းတွေ များပြီး”

“တော်ပြီ ...တော်ပြီ၊ မူးလာရင် အတော်ရစ်တဲ့မူလီမ၊ ခြေလက်ဆေးပြီး သွားအိပ်ချေတော့”

“Don't be upset my sister”

“ကဲ!... တော်ပါတော့လို့ဆိုနေမှပဲ၊ နာညည်းတယ်၊ လာ တက်တော့”

တံခါးကို lock ခတ်လိုက်ပြီး ဖူးကိုတွဲလျက် လှေကားမှ တက်ခဲ့ရပါ၏။ ခြေလက်ပင် မဆေးနိုင်တော့ဘဲ ခုတင်ပေါ် ဖြစ်သလို လှဲထိပ်ချလိုက်သည့် ဖူးကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြင်ပေးပြီး စောင် ချုံပေးလိုက်ရလေသည်။ နင့်အတွက် ငါရင်လေးတယ် ဖူးရယ်။

မီးမှိတ်ပြီး တံခါးစွဲခဲ့ကာ သူမအခန်းထဲကိုရောက်တော့ သီသီက ဟောက်ပင်ဟောက်နေလေပြီ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ပင်ပန်းရတာ ကို ခြေလက်ဆေး၊ သွားတိုက်ပလုတ်ကျင်းပြီးမှ သမီးတေးမှာ လှဲအိပ် ချလိုက်ပါသည်။

သမီးက နှုတ်မှ ‘မေမေ’ ဟု ယောင်ယမ်းညည်းလိုက်သလို လက်ကလေးက သူမလက်မောင်းကို လာဖက်တွယ်လိုက်လေ၏။ ညအိပ်စဉ်မှာတောင် မအေကို စိတ်မချပုံပါပဲလား။

(၇)

“မေမေ”

ညက (၂) ချက်တီးမှ အိပ်ဖြစ်တာမို့ မိုးလင်းနေတာကို သူမ မနိုးသေးပါလေ။ ဘေးနားမှ သမီးခေါ်သံတိုးတိုးလေးကို ကြား ပေမယ့် မျက်လုံးက ဖွင့်မရ။ လူက ခေါင်းတစ်ခုလုံး အုံ့နေပြီး ခေါင်းထောင်မရတာကိုး။

“မေမေ! မေသီသီရေ... လုပ်ပါဦး! မေမေ့ကို ခေါ်လို့မရ တော့ဘူး။ အီး ဟီး ဟီး”

“အနှစ် အနှစ်”

“အင်း”

“မမ မမကြီး”

“မေမေ”

“ဘာလို့ငိုရတာလဲ သမီးရယ်၊ မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မေမေက အနှစ်ခေါ်လို့မှ မရတာကိုး။ စိတ်ပူတာပေါ့ မေမေ ရဲ့”

ခေါင်းကိုက်နေသည့်ကြားမှ ပြုံးမိပါ၏။ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ အမေဖြစ်သူကို စိတ်ပူတတ်သတဲ့။ ညီမဖြစ်သူနဲ့များကွာပါ။ ဖူးဆိုရင် တစ်နေ့နေလို့ “မမ၊ နင်နေကောင်းရဲ့လား” လို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးပါလေ။

“မေမေ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရလို့ပါ မီးမီးရယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ပါ ဘူး”

“ကျောင်းချိန်နီးနေပါပြီ အနှစ်ရဲ့”

“အနှစ် ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်ဘူး”

“ဟောတော် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေ နေမကောင်းဖြစ်နေတာကို အနှစ်က ဘာလို့ ကျောင်းတက်ရမှာလဲ မေသီသီရဲ့။ မေမေ့ကို အနှစ်စောင့်ပေးရမှာပေါ့”

သိသိနှင့်အတူ ရယ်မိလေ၏။ သူမ သမီး စကားတတ်တာက တော့ ထိပ်ဆုံးပဲမဟုတ်ပါလား။ ဒီအရွယ်ဆိုတာ စားဖို့နဲ့ကစားဖို့ပဲ သိတတ်ကြတာလေ။ ဒါနဲ့များတောင်မှ သူမသမီးက လူကြီးလေးလို စိတ်ဓာတ်နဲ့ မအေဖြစ်သူကို စိတ်ပူတယ်ဆိုလို့ စိတ်ထဲမှာ ဂျေ့နပ်

၉၂ မေသဒ္ဓါမောင်

ကြည့်နူးသွားရတာ အမှန်ပါပဲ။ ဪ၊ သမီးရယ်။

“မီးမီးကို မေမေ ဘာပြောထားလဲ”

“စာကြိုးစားရမယ်၊ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှ မီးမီးဖြစ်ချင်တဲ့ ဆရာဝန်ဖြစ်မယ်လို့ ပြောထားတာ အနှစ်သိပါတယ် မေမေ”

“ဒါဆိုရင် ဘာလို့ ကျောင်းပျက်ချင်တာလဲ”

“မေမေက နေမကောင်း မဖြစ်နဲ့ပေါ့လို့”

ကဲ! အဲဒါပဲကြည့်လေ။ သူမ သမီးက မအေထက် တစ်လ ကြီးချင်တဲ့ကလေးပါလို့၊ ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် နည်းနည်းမှ မလျော့တဲ့ဇွဲကတော့ အံ့ပါရဲ့။

“မေမေ နေမကောင်းဖြစ်ရင် ဆေးသောက်မှာပေါ့ မီးမီးရဲ့။ ဘာစိတ်ပူစရာရှိလို့လဲ။ ဒါနဲ့ပဲ အချိန်ဖြုန်းပြီး ကျောင်းနောက်ကျတော့ မယ်။ ပြင်တော့”

“ဒါဆိုလည်း အနှစ်စိတ်ချရအောင် နေကောင်းအောင်နေပါ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“Morning Kiss ဝါ၊ မေမေ”

သမီးက သူမပါးကို ရွတ်ခနဲနမ်းလိုက်ပြီးမှ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ သီသို့နောက်သို့ ပါသွားတော့၏။ မဖြစ်သေးပါဘူး။

ဒဏ်ရာနောက်က မျက်ရည် ၉၃

နေမကောင်းဖြစ်နေရင် တစ်ရက်စာလုပ်ငန်းက အကြွေးတင်တော့မှာ မဟုတ်လား။ Order မှာထားတဲ့ဝတ်စုံတွေ ချုပ်ပြီးရင် ဟိုဒေါက်တာ အပ်ထားတဲ့ တိုက်ပုံတွေကို မြန်မြန်ဝေးကိုင်ရတော့မှာလေ။

ခုတင်ထက်မှ ဆင်းလိုက်စဉ် ခိုက်ခနဲဖြစ်သွားတာမို့ ခုတင် တိုင်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရပါ၏။ ကျန်းမာရေး ဆုတ်ယုတ်ကုန်ပြီလား။ ဒီအိမ် ဒီမိသားစု ဒီဝန်ထမ်းတွေရဲ့တာဝန်ကို ယူထားတဲ့ခေါင်းဆောင်မို့ ယဇ်ပေါ်မှာ ဝန်ပိုနေတာအမှန်ပါ။ ဦးသူတော်လဲသွားရင် တောင်ရှေးက ဘယ်လိုကူလို့ရနိုင်ပါ့မလဲ။

“ကျွတ်! ကျွတ်!”

စုတ်သပ်လျက် နားထင်ကို လက်မဖြင့်ဖိလိုက်မိ၏။ အိပ်ပျက် ညတွေ ဆက်နေတာကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ ခါတိုင်းလည်း အိပ်ရာဝင် နောက်ကျပေမယ့် သန်းခေါင်ကျော်အထိတော့ သူမ အလုပ်မလုပ်ဖြစ် ပါချေ။ ကတိအတိုင်း အပ်ထည်ပြန်ပေးနိုင်ဖို့အတွက် အားစိုက်လုပ်နေ ဒီတာကိုး။

ဒီနေ့အပြီးသပ်ရင် ဝတ်စုံ (၂၀) စာပြီးပြီမဟုတ်လား။ ဒါမှသာ ဒေါက်တာတိုက်ပုံအတွက် တိုင်းတာပြီး ဝိတ်ဖြတ်နိုင်မှာကိုး။ ပုစဉ်း ခေါင်းထိုးတာကို ကိုယ်တိုင်ပဲလုပ်ပေးချင်တာမို့ လက်နာရဦးမှာပါ။ သုံးထည်စာမို့ သူများကို မခိုင်းချင်ပါလေ။

အိပ်ခန်းထဲမှထွက်တော့ သမီးက ကျောင်းသွားဖို့ ready ဖြစ်နေပေပြီ။ သူမ စိတ်မကြည်တာနဲ့ပဲ သမီးရဲ့ဝေယျာဝစ္စတွေကို သိသိချည်း လုပ်ပေးနေရပါရောလား။ သမီးမျက်နှာမှာ မကျေနပ်သည့် အရိပ်မျိုး မမြင်ရပေမယ့် ခပ်မှုန့်မှုန့်လေးတော့ ဖြစ်နေလေ၏။

“အနှစ်ကျောင်းသွားတော့မယ် မေမေ၊ စိတ်ချမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

သမီးက လက်ကမ်းပေးနေပြီမို့ ခေါင်းခါပြလိုက်ပါ၏။ ခုထိ ဘာမှ မပြီးမလိမ့်ရသေးပါဘဲ သူမ ညစ်ပတ်နေတုန်း မဟုတ်ပါလား။

“မေမေ မျက်နှာမသစ်ရသေးဘူးလေ သမီးရယ်”

“ဘယ်လိုပဲနေနေ၊ မေမေက အနှစ်ရဲ့မေမေပါပဲ”

“အမယ်လေး ကြားရတာနဲ့တင် မေမေဖျားချင်နေတဲ့ အဖျား တွေ ပျောက်ကုန်ပါပြီ။ လာပါဦးမေ့သမီးရယ်။ အား! ရွတ်! ခါးခါး လေးက မွှေးလိုက်တာ”

အခုမှ သမီးမျက်နှာထက်မှာ အပြုံးလေးပေါ်လာတော့၏။ ကလေးဆိုတာ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဖော်ပြပြီး ပြောတတ်တာမို့ ဟန် မဆောင်တတ်ပါချေ။ ပြီးတော့ သမီးက သိပ်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ ကလေး မဟုတ်လား။

“တက့တာ မေမေ”

“တက့တာ သမီး”

သီသီက ထမင်းဘူးထည့်ထားသည့် ခြင်းတောင်းလေးနှင့် ကျောင်းအိတ်ကိုလွယ်ကာ သမီးလက်ကိုဆွဲလျက် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်း သွားတော့၏။ လူက နံ့ချိုနေတာမို့ ရေအရင်ချိုးရန်ပြင်စဉ် အိပ်ခန်းထဲမှ နူးထွက်လာလေသည်။

“မမ၊ မုန့်ဖိုးလေး ဘာလေးပေးဦးဟာ”

“ဟယ်... ဟိုနေကပဲ ငါးသောင်းယူသွားတာ မဟုတ်လား။ ကုန်ပြီလား၊ အသုံးကြမ်းလိုက်တာ”

“ငါးသောင်းလေးက ဘာသွားသုံးရမှာလဲ၊ ဟိုဒီလူညံ့လိုက်ရုံ နဲ့ ကုန်ပြီ။ အာတောင်မနဲ့ဘူး”

“ဖူး လွယ်လွယ်မပြောပါနဲ့၊ ငွေရလွယ်သလောက် ရှာရခက် တာ နင်သိတယ်မဟုတ်လား”

“ကျစ်! ... စောစောစီးစီး နားညည်းတယ် မမရ။ ထကုန်ရင် ပြန်ပေးမှာပဲဟာ။ ဘာလဲ၊ ဒါလေးတောင် မပေးနိုင်ဘူးလား။ ညီအစ်မချင်းကို”

“ငါက အသုံးနဲ့အဖြုန်း ခွဲခြားတတ်ဖို့ ပြောနေတာ ဖူးရဲ့။ မေးချင်လို့ မဟုတ်ဘူး”

“ဝါဒီမဖတ်စမ်းပါနဲ့ဟာ၊ နားညည်းလို့ပါ။ ရတယ်လေ နင်

မပေးချင်လည်း ငါ့မှာရှိတဲ့ပစ္စည်း ပျော့ရုံပဲပေါ့။ လွယ်လွယ်လေး”

“ဖူး”

“အလုပ်သွားရတော့မယ်၊ အချိန်မရှိတော့။ ငါက နင့်လို အခိုင်
ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေရတာမဟုတ်မှန်း နင်သိပါတယ်”

ရင်ထဲ အောင့်သက်သွားရပါ၏။ ပြောထွက်လိုက်တာနော်။
ပိတ်စပြတ်ရင် တစ်နေကုန် မတ်တပ်ညောင်းရသလို၊ စက်ချုပ်ရင်
မျက်စိရော ဇက်ရော ခါးနှင့်ခြေလက်တို့ ညောင်းညာကိုက်ခဲတာကို
ကိုယ်ချင်းမစာနာဘဲ ပြောရက်ရတယ်လို့။ ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေ
ပြောခဲ့ကြတာ။ “မရှိတာထက် မသိတာကပိုခက်တယ်” တဲ့လေ။

“ငါက အိမ်စားဖို့ နေဖို့အတွက် ရှာနေရတာဖူးရဲ့။ အပိုသုံး
ဖြုန်းဖို့ ငွေပိုစုနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“နင် အကြီးဖြစ်ပြီး ဒီစကားမျိုး ပြောထွက်တယ်ပေါ့လေ။
ရှာမကျွေးချင်တော့တာလား”

“ဖူး!”

“ရပါတယ်၊ ငါ့မိတ် ငါ့ရှာဖြည့်တတ်တယ်”

“ဟဲ့!”

ခြေဆောင့်ကာ တံခါးကို အသံမြည်အောင် ပိတ်ခဲ့လေ၏။
ပြောရခက်ပါလားဟယ်။ ကိုယ်ရှာတဲ့ငွေနဲ့ ကိုယ့်တာသာကိုယ်သုံးတာ

တောင် မလုံလောက်တဲ့သူက အစ်မကို ရန်လိုပြီး မာနကြီးပြရတယ်လို့၊
ငွေမပေးချင်လို့ မဟုတ်ရပါ။ သူမမှာ ဒီငွေရဖို့ အဘယ်မျှ အားစိုက်
ထုတ်ရသလဲဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ပဲ အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။

လူပင်ပန်းတာ အကြောင်းမဟုတ်၊ စိတ်ပင်ပန်းရတာက ပိုဆိုး
လေ၏။ ဒါကြောင့် “နားပူမခံ ကျောပူခံ” ဆိုတဲ့ စကားပုံပေါ်လာတာ
ဟုတ်လား။ စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် သက်မရှိကံခြင်းနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်လိုက်ရ
လေ၏။

မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ဒီတစ်နေ့အတွက် ခွန်အားသစ်တွေ
ပြည့်နေရမှာကို သိနေပါ၏။ ဒါမှသာ တစ်နေ့လုံး စိတ်ရောကိုယ်ပါ
လန်းဆန်းပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေမှာ အမှန်ပါလေ။

“Morning မမ”

“Morning ကွယ်”

ရေချိုး၊ သနပ်ခါးလူး၊ ဆံပင်စည်းကာ ဆင်းလာစဉ် မျိုးနဲ့
နီလာက ရောက်နေချေပြီ။ Breakfast စားချင်စိတ်မရှိပေမယ့် ဆေး
သောက်ရမှာမို့ Black coffee တစ်ခွက်ကို ပြန်ပြန်မော့ပြီး ဆေး
သောက်လိုက်ရသည်။ လူက အနားယူချင်ပေမယ့် အခွင့်မှ မပေးနိုင်
တာကိုး။

“မမ နေကောင်းရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နည်းနည်းများ နှိမ်းနေသလားလို့”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ ခါတိုင်းဆို မျိုးတို့ကို မြင်တာနဲ့ ယ မျက်နှာက လန်းဆန်းနေတတ်လို့လေ”

“အင်း... ညက ညဉ့်နက်သွားတာနဲ့ အိပ်ရေးမဝ ခေါင် မကြည်လို့ပါ”

“ဆေးသောက်ရဲ့လား မမ”

“သောက်ထားပါတယ် မျိုးရဲ့။ စိတ်မပူပါနဲ့”

“နီလာတို့လည်း မမနဲ့ ဝိုင်းကူချုပ်ပေးချင်ပါတယ်။ ဒါဖို့ မချုပ်တတ်တော့ ခက်ပါရဲ့။ အပ်ပေါက်တောင် မထိုးတတ်ဘူးလေ”

ကလေးတွေနဲ့အတူ လိုက်ပြီးမိလေ၏။ မြေအောက်ခန်းထဲ ဆင်းတော့ ခါတိုင်းရက်ထက် ပိုအေးစိမ့်နေသလို ခံစားရလေ၏။ တစ်နေကုန် လက်ကျန်အထည်ကို ချုပ်ပြီး ဓားစက်လိုက် မီးပူထိုးကာ packing ပိတ်လိုက်ပါ၏။ တာဝန်တစ်ခုတော့ ပြီးဆုံးပြီပဲ။

အခန်းနှင့် cutting စားပွဲကို သန့်ရှင်းရေးနည်းနည်းလုပ်ပြီး တိုက်ပုံစံသုံးရောင်ကို ထုတ်ကာ တိုင်းတာပြီး ညှပ်လိုက်ပါ၏။ ပုစွန် ခေါင်းထိုးရန်အတွက် ပိတ်စကို လက်မဝက်ခန့်ရှည်ရှည်လေး သေချာ ညှပ်လိုက်ရပါသည်။ ဒါကို လုံးချုပ်ပြီးမှ ပုစွန်ခေါင်းထိုးလို့ရမှာကိုး

ဆေးရှိန်ကြောင့်ပဲထင် အိပ်ချင်စိတ်ဖြစ်လာတာမို့ Dream bed ပေါ် အသာလှဲချလိုက်မိပါ၏။ နာရီက (၁၂) နာရီလား (၁) နာရီလား သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘဲ မျက်လုံးတွေ ဝေဝါးနေတော့သည်။ သူမအတော်အားနည်းနေပြီပဲ။ နားထဲမှာ လေတိုးသံလိုလို ဝိုးတဝါး ကြားရပြီးနောက် လောကကြီးနှင့် အဆက်ပြတ်သွားလေတော့၏။

“မြေအောက်ခန်းထဲမှာမို့ ပိုဆိုးသွားရတာ”

ယောက်ျားသံပါလား။ နားထဲကြားလိုက်ရသည့်အသံကြောင့် သေးပင်သည့်မျက်ခွံကို အတင်းဖွင့်ရလေ၏။ နာခေါင်းထဲမှာ ဆေးနဲ့ ခုလိုက်တာမို့ ဆရာဝန်ရောက်နေပြီမှန်း သိလိုက်ရပါသည်။

“နီးပြီလား ဝဿန်”

“ဟင်! ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်တယ် မမကြီးရဲ့။ သမီးဖြင့် လန့်သွားတာပဲ။ Phone ထဲသို့ ဆင်းခေါ်တာ မမကြီးက တုပ်တုပ်တောင်မလုပ်ဘူး။ မမျိုးတို့က နီးဒေါက်တာ phone နံပါတ် ရှာတွေ့တာနဲ့ ခေါ်ပေးလို့ အဲဒါ”

တရှည်တလျား ရှင်းပြနေတာမို့ သိသိပါ စိတ်ပူနေမှန်း သိပါ၏။ အိပ်ခန်းထဲ ဘယ်လိုများ ရောက်လာတာပါလိမ့်။ သူမ အိပ်ပျော်သွားတာ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ အသေအချာပါလေ။

“ကိုယ်ပဲ ပွေ့ခေါ်လာခဲ့တာပါ ဝဿန်”

“အားနာလိုက်တာ”

“ရပါတယ်၊ ကြိုကြိုက်လို့ ကူညီခွင့်ရတာကိုပဲ ကိုယ်တောင် ကျေးဇူးတင်နေမိတာ။ ဖျားတာကိုမနားဘဲ ဘာလို့ အလုပ်ဆက်လုပ်နေရတာလဲ ဝဿန်ရဲ့။ စောစောစီးစီး ကိုယ့်ဆီ phone ဆက်ပါတော့လား”

ဆူသလိုဖြစ်နေပေမယ့် ကရုဏာစိတ်နဲ့ပြောတာမှန်း သူမတို့ နေပါ၏။ လူနာကို ကိုယ်တိုင်ပွေ့ချီသယ်ပြီးမှ ဆေးကုပေးရတယ်လို့ ကျေးဇူးတင်တာရော အားနာတာပါရောပြီး မျက်နှာပူလိုက်တာနော်

“ကျွန်မလည်း ဒီလိုဖြစ်မယ် မထင်ထားလို့ပါ ဒေါက်တာရယ်”

“အင်း... ဆေးပါ ကုပေးရပြီဆိုတော့ ဒီနာမ်စား ပြောင်းလို့မရတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့”

ပြီးဖြစ်လေ၏။ သိသိက သမီးကိုကြိုရန် ထွက်သွားတော့ အပေါ်ထပ်မှာ ဒေါက်တာနှင့်သူမသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ စိုးရိမ်လို့ တာ ဖြစ်ပေမယ့် အိမ်တိုင်ရာရောက် ကုပေးတဲ့ဆရာဝန်ကို အားနာတာက အားနာမိတာပါပဲ။

“ဆေးရုံကနေ လာခဲ့တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ ကိုယ့် off ရက်ပါ”

“ဒါဆို တကူးတက လာခဲ့ရတာပေါ့။ ပိုအားနာစရာ ကောင်းနေပါပြီ”

“မလိုပါဘူး ဝဿန်ရယ်၊ ကိုယ်ကဖြင့် ဝဿန်နဲ့ ပိုရင်းနှီးခွင့်ရလို့ ဝမ်းတောင်မှသာသေးတယ်”

“ဟင်!... နေမကောင်းဖြစ်တာကို ဝမ်းသာစရာလား”

“Sorry! ဒီလိုပြောလိုက်မိတာပါ။ ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ကိုယ့်အတွက်ချုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် ဖြည်းဖြည်းပဲချုပ်ပါ။ အလျင်မလိုပါဘူး”

“သတ်မှတ်ထားတဲ့ date ပြီးအောင်တော့ ချုပ်ရမှာပေါ့ ဆိုက်တာရဲ့”

“ရပါတယ် ဝဿန်ရယ်။ နေကောင်းမှ ချုပ်လည်းရတာပဲ။ မပြီးသေးတော့ မကြာမကြာ ကိုယ်အကြောင်းပြပြီး လာလည်လို့ ဆွေးတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

မထိတထိပြောတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အပြုံးနဲ့ပြောနေတာမို့ တောရိုးမှန်းသိနေပါ၏။ မကြာခဏ လာလည်ချင်လို့ဆိုပဲ၊ ဖြစ်ပါရဲ့။ အိမ်မှာ ဒီအမေကို အူအရမ်းတိုတဲ့ သမီးလေး နှစ်သက်ပြီး ခပ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပါလေ။

“လာလို့မရဘူးလားဟင်”

“လာလို့က ရပါတယ်”

၁၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဒါဆို ဘာက မရတာလဲ”

“ဟိုလေ သမီးက”

“ဟုတ်သားပဲ။ လူကြီးကို စိတ်ပူနေတာနဲ့ပဲ ကလေးကို မေ့နေသလို ဖြစ်သွားပြီ။ သမီးလေးရော”

“ကျောင်းသွားပါတယ် ဒေါက်တာ၊ အခုလေးတင် အိမ်က ကောင်မလေးသွားကြည့်နေပါပြီ”

“မူကြိုတက်နေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အင်း... သမီးက ဖတဆိုလေးဆိုတော့ အလိုပိုင်းလိုက် ကြတာနဲ့ နည်းနည်းများ ဆိုးမလားလို့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဘာမဆို အမေ့လက်နဲ့ချည်း လုပ်ခိုင်းတတ်တာမို့ အများအပြင်မှာတော့ ဆိုးတယ်လို့ မြင်နေမှာပဲ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မသမီးက အရမ်း bright ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မြင်တာနဲ့ မှန်းလို့ရနိုင်ပါတယ် ဝသန်။ ကိုယ် လည်း သမီးကို အဆိုးဝေဖန်တာမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး။ ကလေး အထူး ကုဆိုတော့ ကလေးတွေရဲ့စိတ်ကို ဖတ်တတ်နေလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒေါက်တာက ကလေးချစ်တတ်ပုံလည်း ရပါတယ်။ အိမ်မှာ တူတူမတွေများရှိလား”

ဒဏ်ရာနောက်က ဈာန်ရည် ၁၀၃

သူ ပြီးလိုက်လေ၏။ သူ့အပြုံးကိုက အင်မတန်မှ စိတ်ရှည် သည်းခံနိုင်တဲ့ အစ်ကိုကြီးလို အပြုံးမျိုးနဲ့ပါလေ။ ဘာလို့ ပြုံးရတာပါ လိမ့်။ သူမ မေးမိတဲ့ စကားထဲမှာ ပြုံးစရာမှ မပါဝင်တာဘဲ။

“ကိုယ်က တစ်ဦးတည်းသောသားပါ ဝသန်ရဲ့”

“ရှင်!”

“ဝမ်းကွဲမောင်နှမလည်း မရှိပါဘူး။ ဒက်ဒီက နှလုံးအထူးကု ဒါရူဒေါက်တာမိုးမြင့်အောင်ပါ။ မာမိက သားဖွားမီးယပ်ပါရူ ဒေါက်တာခင်နဲ့ရှိပါ ဝသန်”

“ဟောတော်!... ဆရာဝန်မျိုးတွေပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ လူတွေနဲ့မိတ်ဆက်တိုင်း ကိုယ့်မိဘနာမည် ချွတ်ရဲလောက်အောင်ကို ဖြစ်ရတာလေ။ ကြားသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့”

စိတ်ရင်းနှဲပြောတာဖြစ်မှန်း သူမ သိနေပါ၏။ မကြားဝါတတ် တဲ့ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲလား။ တစ်ချိန်က ‘မောင်’ သည်လည်း ထိုနည်း တူပါလေ။ မိဘတွေပြည့်စုံကြပါလျက် ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစနဲ့ လုပ်ကိုင် ပြီး ငွေရှာတတ်သည့်လူ မဟုတ်လား။

အလို! ဒီဒေါက်တာကို ဘာကြောင်များ ‘မောင်’နဲ့ နှိုင်းယှဉ် သွားမိတာပါလိမ့်။ တစ်ကြိမ်မက အကြိမ်ကြိမ်တွဲပြီး ယှဉ်မိနေမှန်း စိတ်ထဲက သိနေသလိုပါလေ။ ဪ၊ ‘မောင်’ ရယ်။

(၈)

“မေမေ”

ဟော!... ပြန်လာပါပြီ ချစ်သမီးလေး။ သူမရှိရာ ခုတင်ဆီ အပြေးရောက်လာသည့် သမီးက အမေဖြစ်သူရဲ့ လက်ကို ကိုင်ပြီး ငိုမဲ့မဲ့လေး ဖြစ်သွားပါသည်။ မနက်ကတည်းက စိတ်မချဘူး၊ စိတ်ပူလို့ ဆိုပြီး ပြောသွားခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ သူမ အတင်းသွားခိုင်းလို့ ကျောင်းကိုသွားရတာပါလေ။

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သမီးရယ်”

“သမီးစိုးရိမ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ သမီး မေမေကို ဦးဦး ဆေးကုပေးထားပါတယ်”

သမီးက ဒေါက်တာ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ စုတေ့တုန်း

က မကျေနပ်ဟန်မျိုး ပြခဲ့တာမှန်ပေမယ့် အခုတော့ သမီးရဲ့မျက်ဝန်းက ကျေးဇူးတင်သည့် အရိပ်အယောင်တွေ ပြည့်နေချေပြီ။ အမေဖြစ်သူကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ဆေးလာကုပေးတဲ့ ဆရာဝန်ပေကိုး။

“မေမေ ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ဦးဦးဒေါက်တာ”

“အလုပ်ပင်ပန်းပြီး ဖျားတာပါ သမီးရယ်။ ဘာမှ ပင်ပင် ဖန်းပန်း ထပ်မလုပ်ဘဲ နှစ်ရက်လောက် နားနားနေနေလေး နေလိုက် ရင် သက်သာသွားမှာပါ”

“မေမေ့ကို ဆေးထိုးပေးရသေးလားဟင်”

“အင်း ... သမီးမေမေ သတိလစ်သွားလို့ ဆေးနှစ်မျိုး လောက် ထိုးပေးရတာပေါ့ သမီးရဲ့”

သမီးက သူမကို သနားကြင်နာသည့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ကြည့် လိုက်ပြန်လေ၏။ နဂိုကတည်းက “အနှစ်ကြီးလာရင် ဆရာဝန်ကြီးလုပ် မယ်” ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်က ရှိခဲ့တာမို့ ပိုပြီး ခိုင်လုံနေပြီထင်ပါရဲ့။ လက်ဖျားကို ကိုင်လိုက်၊ လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်လိုက်ဖြင့် ဖျာများ နေသည့် ဟန်လေးက သနားစရာပင်ကောင်းနေသေးတာပါလေ။

“မေမေနဲ့ ဝေးဝေးနေပါ သမီးရယ်။ တော်ကြာ မေ့သမီးကို မေမေ့ဆီက အဖျားတွေ ကူးနေဦးမယ် သမီးရဲ့”

“အနှစ်ကို အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ မေမေရဲ့။ အနှစ်က မေမေ့

နားမှာပဲ အမြဲနေတာကို”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရဲ့။ သမီးမေမေ ဖျားနေတာမို့ ခဏလောက် ဝေးဝေးနေတာ သမီးအတွက် ပိုကောင်းမှာပါ”

“ဟင့်အင်း... အနှစ်က မေမေနဲ့ပဲ အမြဲအနီးကပ်အတူတူ နေတတ်တာ ဦးဦးဒေါက်တာရဲ့။ ဝေးဝေးမနေတတ်ဘူး”

“အိပ်ရာပါ ခွဲအိပ်ရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ် ဝသန၊ ကလေးဆိုတာ သိပ်ကို နုနယ်လွန်းတော့ ရောဂါကူးစက်လွယ်တတ်တယ်”

ငိုချေပြီ။ သမီးက ငိုခဲ့တဲ့ကလေးဖြစ်ပေမယ့် ငိုရင်လည်း ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုတတ်တဲ့ကလေးမို့ ဇွဲရှိတတ်တာပါလေ။ အိပ်ရာခွဲအိပ်ဖို့ ပြောလိုက်သည့်ဒေါက်တာပင် သမီးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြုံးပျာပျာ ဖြစ်ရလေတော့၏။

“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဦးဦးက သမီးအတွက်ပြောရတာပါ”

“ဦးဦးဒေါက်တာကို အနှစ်မခေါ်တော့ဘူး”

“ဟောဗျာ”

“မေမေကလည်း ဘာလို့ နေမကောင်းဖြစ်ရတာလဲလို့”

“ဪ... မေမေလည်း ဘယ်ဖြစ်ချင်ပါ့မလဲ သမီးရယ်။ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်ချင်လို့ ထဖြစ်တာ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သမီးက မဟုတ်တာ လိုက်မကျစ်ရဘူးလေ။ မေမေ မကြိုက်ဘူးနော်”

ဒီလိုတော့လည်း စကားနားထောင်ရှာသားပါပဲ။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးကျနေတာကို ဒေါက်တာက ကူသုတ်ပေးပေမယ့် သမီးက မနှစ်သက်သလို ရှောင်လိုက်လေ၏။ လူကသာ ဘာမဟုတ်သေးပါပဲ မာနက ခပ်ကြီးကြီးပါလေ။

“ဒါဖြင့် အနှစ်က ဒီည ဘယ်မှာအိပ်ရမှာလဲ”

“တိတိခေါ်သိပ်မှာပေါ့ သမီးရဲ့”

“ဟင်... တိတိနဲ့တော့ အတူမအိပ်ချင်ပါဘူး။ မမသီသီနဲ့ဆို ဟုတ်သေး”

“မမသီသီက ခုတင်နဲ့အိပ်တာမှ မဟုတ်တာ မီးမီးရဲ့။ သမီးအအေးမိမှာပေါ့”

“တိတိနဲ့ အနှစ်က တည့်မှမတည့်တာ မေမေရဲ့။ တိတိက အနှစ်ကို သိပ်နှိုင်းစားတာ”

“သမီးကလည်း ဦးဦးဒေါက်တာရှေ့မှာ အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ”

သမီးက ဖူးအကြောင်း ဆက်ပြောချင်ပေမယ့် သူမ တားမြစ်လိုက်တာမို့ မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ငြိမ်သက်သွားပါ၏။ ဒေါက်တာက ပြန်ရန်ပြင်လိုက်ပြီး ဆေးကုသပေးသည့်ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းနေလေသည်။

၁၀၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဝဿန့်မှာ ညီမရှိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ (၇) နှစ်ကျော်ငယ်တဲ့ ညီမလေးပါ ဒေါက်တာ”

“ဒီလာတိုင်း တစ်ခါမှ မတွေ့လို့ မေးလိုက်မိတာပါ”

“ဖူးက cosmetic ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဪ... ကဲ! ဦးဦးပြန်ဦးမယ် သမီး။ မေမေ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဦးဦးကို Phone ဆက်ခေါ်လိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးဦးဒေါက်တာ”

“နေနေ မထပါနဲ့ ဝဿန့်”

“ဟိုလေ ဆေးဖိုး”

“နေပါစေ ဝဿန့်ရယ်၊ ဆေးဖိုးက ဘယ်လောက်မှမှ မရှိတာ။ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေပြီပဲ။ ဒီလောက်လေးတော့ ကူညီသင့်ပါတယ်”

“အားနာလိုက်တာရှင်”

“မလိုပါဘူး ဝဿန့်ရယ်”

“အနှစ်... ပိုပေးမယ် မေမေ”

“အို!... လိမ္မာလိုက်တဲ့ မေ့သမီးလေးပါလား”

“ကျေးဇူးပါ သမီးရယ်”

သမီးက လူကြီးတွေ ဂရုတစိုက်နှင့် ကျေးဇူးတင်စကားပြော

တာကို ကြည့်နူးကျေနပ်စွာ ပြီးလိုက်လေ၏။ ဒေါက်တာလက်ဖျားကို ကိုင်လိုက်သဖြင့် ဒေါက်တာက သူမကို ပြုံးပြနုတ်ဆက်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်တာမဟုတ်ပါ။

“ဒါက ဘယ်သူလေးလဲဟေ့”

ဘုရား! ခါတိုင်း ညမောင်မှ ပြန်လာလေ့ရှိတဲ့ ဖူးရဲ့အသံပါပဲလား။ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ။ ဒေါက်တာမေးလိုက်လို့များ စောစောပြန်ရောက်လာရတယ်လို့။ ကြည့်ရတာ လှေကားအတက်အဆင်းမှာပဲ ဒေါက်တာနှင့် ဆုံတာထင်ပါရဲ့။

“တိတိ မေးနေတယ်လေ၊ ပြောပါဦးအနှစ်ရဲ့”

လှေကားမှတက်လာသည့် မိန်းမပျိုလေးထံ သူ အကြည့်ရောက်သွားရပါ၏။ အနှစ်ရဲ့တိတိဆိုတော့ ဝဿန့်ညီမပေါ့။ အရင်းသာဆိုတယ် ရုပ်ရည်လည်း မဆင်သလို အလှတရားကလည်း ဆန့်ကျင်ဘက်ပါလေ။

“မေမေ့ကို ဆေးလာကုပေးတဲ့ ဦးဦးဒေါက်တာပါ”

“ဒေါက်တာ ဟုတ်လား၊ ဖူးမမက နေရင်းထိုင်ရင်း အကောင်းကြီးကနေ ဘာထဖြစ်ရတာလဲ။ အိပ်ရာထဲပါ လဲနေတယ်ပေါ့လေ၊ အံ့ရော”

“တိတိနော်... မေမေ တကယ်နေမကောင်းဖြစ်နေတာ၊

အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့”

“ညည်းလေးက သည်းကိုသည်းလွန်းပါတယ်ဟယ်။ ကြည့်
လိုက်မရဘူး”

“ကြည့်မရလည်း မကြည့်နဲ့ပေါ့။ အနှစ်လည်း တိတိကိုမှ
မချစ်တာ၊ အတူတူပဲ”

“သမီးကလည်း လူကြီးကို အဲဒီလို မပြောရဘူးလေ။ ရိုင်းရာ
ကျတယ်ကွယ်”

သူ တစ်ခွန်းဝင်ပြောမိစဉ် မိန်းမပျိုလေးက သဘောကျသလို
နယ် ညည်းသွဲ့သွဲ့လေး ရယ်လေ၏။ လိုတာထက်ပိုပြီးများ ချွပ်ချစ်နေ
သလိုမျိုးဖြစ်နေသလား။

“ဖူးတို့တူအရိုးက ဒီလိုပဲ စကားများနေကျပါ ဒေါက်တာရဲ့။
မထူးဆန်းတော့ပါဘူး။ ဟေမာန်ဖူးပါ ဒေါက်တာ။ တွေ့ရတာ ဝမ်း
သာပါတယ်”

ရဲတင်းလှချည်လား။ လက်ကမ်းပေးနေတာမို့ ယဉ်ကျေးမှု
အရ သူ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ရပါ၏။ ကွာသားပါပဲလား။ ဝဿန့်ကို
စမြင်ကတည်းက ယခုလို အသားချင်းထိတွေ့ဖို့ပင်ဝေးစွ မျက်လုံးချင်း
ဆုံအောင် ကြည့်မိတာတောင်မှ အကြည့်လွှဲသွားတတ်တာပါလေ။
မိန်းမတို့ကုန်ကြွေဆိုတဲ့အရာကို ဟေမာန်ဖူးထံမှာ မတွေ့ရပါချေ။

“ကျွန်တော် မိုးသက်အောင်ပါ”

“လှလိုက်တာ၊ နာမည်နဲ့လူ အရမ်းလိုက်တာပဲ။ ဖူးက အပြင်
ထွက် အလုပ်လုပ်တဲ့သူမို့ ဒီမှာ အမြဲမရှိဘူးလေ။ တကယ်လို့ လမ်းမှာ
အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့ရင် ခေါ်မယ်နော်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဒေါက်တာ”

“ရပါတယ်ဗျာ”

ကဲ! မပြောလား။ ဒီမိန်းကလေး ရဲကိုရဲတင်းပါတယ်လို့။
ယောက်ျားလေးစပြောသင့်တဲ့စကားကို မိန်းကလေးက ပြောရဲတာ
လေ။ မျက်လုံးအကြည့်တို့ကလည်း လူတစ်ကိုယ်လုံးကို အစအဆုံး
စုန်ဆန်ကြည့်ပြီး ရဲလိုက်ပါသိ။ အကြည့်စူးစူးက ရဲသလို နှုတ်မှ
အပြောကလည်း အားနာမယ့်အရိပ်တောင် မရှိသလိုပါလေ။

“ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်နေ့လာဦးမှာ မဟုတ်လား၊
ဒေါက်တာ”

သူ ပြန်မဖြေဘဲ လှေကားထစ်တွေကို ဆင်းခဲ့ပါ၏။ လက်ဆွဲ
နှုတ်ဆက်တာကိုတောင် လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး မလွှတ်သေးတာ
လေ။ သူတို့လို ဆရာဝန်တွေအဖို့ ယောက်ျား မိန်းမ မရွေး ထိတွေ့မှု
က မဆန်းပြားပေမယ့် ဟေမာန်ဖူးရဲ့လက်ကို ကိုင်မိစဉ်မှာတော့
သက်ပြင်း မိုးရှိက်မိတာအမှတ်ပါ။ ဆွဲဆောင်မှုရှိတာမှန်ပေမယ့် သူ

နှလုံးသားကို ခုန်လှုပ်စေသည်ကဖြင့် ဝဿန်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိတာ ပါလေ။

“မမက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ငါ့ကံဘာအခိုက်စားလေးနဲ့ Peace ဖြစ်နေတာကိုတောင် ဖူးကိုမပြောဘူး”

အခန်းဝတ်ခါးကို မှီရပ်ရင်း ခနဲသလို ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက် သည့် ဖူးကြောင့် သူမ စိတ်တုံ့သွားရပါ၏။ ယောက်ျားတွေပေါင်းစုံကို မြင်တွေ့ဖူးပါလျက် အိမ်ကိုလာတဲ့ ဆရာဝန်ကိုပါ ရဲသဲ့သဲ့လုပ်ချင်ပြန် ပြီလား။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဖူး၊ ဒေါက်တာက ဆိုင်ကိုလာ နေကျ customer မို့ ရင်းနှီးနေတာပါ။ နင်ထင်သလိုမျိုး ဆန်းဆန်း ပြားပြား မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်း ဟင်း ... ဒါဖြင့် ရိုးရိုးသားသားဆိုပါတော့လေ”

ကြည့်စမ်း! ... အစ်မကို လှောင်ချင်သလို ဟန်မျိုးနဲ့ပါလား သမီးကို သိသိ ထမင်းခွံကျွေးနေတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ နို့မို့ ကလေး မကြားဝံ့စရာ စကားတွေကို ကြားသွားရင် အခက်ပါပဲ။

“အစ်မတစ်ယောက်လုံး နေမကောင်းဖြစ်နေတာကို ပေးပေး မရဘဲ ဘာလို့ ပြဿနာရှာနေရတာလဲ၊ ဖူး၊ အလိုက်သိသင့်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နင့်အမြင်မှာတော့ ငါက ပြဿနာပဲပေါ့”

အရယ်။ ပြောတော့ဖြင့် လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံးနဲ့ ငါ့ကို အမေလို စောင့်ရှောက်ပါမယ်ဆိုပြီး ဆွေမျိုးတွေရှေ့ ကတိပေးခဲ့တဲ့လူက ခုတော့ ခြင်ချင်နေပြီပေါ့လေ။

“ဖူး မဆိုင်တာတွေမပြောနဲ့စမ်း”

“မမက ဖူးကိုဆိုရင် ဘယ်တော့မှ စကားကို ချိုချိုသာသာ မပြောချင်ဘူး။ အပြစ်လုပ်ဖူးတဲ့လူဆိုတာ အမြဲ တစ်သက်လုံး အပြစ်ရှိ နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါကိုတော့ သိသင့်ပါတယ်”

ဘုရား! ပြီးခဲ့တာတွေကို အစပြန်ဖော်ချင်နေပြန်ပြီလား။ သူမ ဘဝမှာ အတိတ်ဆိုတာ အင်မတန်မှ ဆိုးဝါးလှတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးကြီးပါ လေ။ အဲဒီအိပ်မက်ကို ပြန်မမက်ချင်တော့လို့ တမင် ဥပေက္ခာပြု ဆွဲထားပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ပြန်တူးဖော်ချင်နေရတာပါလဲ။ ဆက်ပါဖူးရယ်။

“သမီး ကြားလိမ့်မယ်”

မရယ်ချင်ပါဘဲ ဖျစ်ညှစ်ရယ်သံက ထွက်လာလေ၏။ အလေးနဲ့ယှဉ်ပြီး ဒီအစ်မကို လိုက်ဆိုးနေတာကတော့ အသိဉာဏ် မလွန်းပါတယ်လေ။ သမီးဆိုရင် မအေရဲ့မျက်နှာအရိပ်အကဲကို ခြည့်ပြီး စိတ်ကြည်၊ မကြည်ဆိုတာကို မြင်တတ်ပါတိ။ ဖူးကဖြင့် နဲ့သို့မဟုတ်ပြီ။

“ကြားလည်း ဘာဖြစ်လဲဟ။ သူ နားလည်နိုင်တာတွေ မဟုတ်တာ”

“ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောချင်တာလဲ ဖူး၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော”

“ငါ့အပေါ်မှာသာ နှင်ဖြူစင်တဲ့ မေတ္တာသာ ထားရင်ပေါ့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ထိုးအောင့်သွားရပါ၏။ ဖြူစင်တဲ့မေတ္တာထဲ လား။ မွေးကင်းစအရွယ်လေးမှာ မေမေမရှိတော့လို့ ဖေဖေနဲ့အတူ ဖူးကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာလေ။ ကလေးပေါက်စလေးနဲ့ အခက်အခဲ ဖြစ်နေတဲ့ ဖေဖေကို နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မိတ်ဆွေတွေက တိုက်တွန်းခဲ့ကြပေမယ့် ဖေဖေက သူမတို့ ညီအစ်မ ဒုက္ခဖြစ်မှာကိုသိ၍ လက်မခံခဲ့။

ဖေဖေအလုပ် ခက်ခဲရတာရော သူမ ကျောင်းတက်နေရတဲ့ အခက်အခဲရှိနေတာမို့ မေမေ့ညီမဖြစ်တဲ့ အန်တီလေးတို့ထံမှာ မျက်နှာ အောက်ချပြီး အောက်ကျို အကူအညီတောင်းဖြစ်ခဲ့တာပါလေ။ သားသမီး မရတဲ့ ဦးဦးနဲ့အန်တီလေးက သူမတို့ညီအစ်မကို သမီးအရင်းတွေပမာ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

အရွယ်ရောက်လာချိန်မှာ တစ်နိုင်စီးပွားတစ်ခု ထောင်ပေးဦးအဲဒီစီးပွားကို သူမ အောင်မြင်နိုင်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ပါလျက် ဘယ်သူ

ကြောင့် စွန့်ပစ်ခဲ့ရပါသလဲ။ အန်တီလေးတို့ထံမှာ ဟန်မပျက် ကတိပေးပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့ရတာကရော ဘာကြောင့်လဲ။

“ငါ့ကို အမှီကောင်းကောင်း ရှာစေချင်တယ်ဆို”

မော့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အမှီကောင်းကောင်းတဲ့။ အဲဒီသဘောတရားကို ဂဃနဏ သဘောပေါက်ပါရဲ့လား။ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် သတ်သတ်မှတ်မှတ်နဲ့ အားကိုးမှီခိုပြုရလောက်တဲ့ ယောက်ျားသားမျိုးကို တစ်သက်တာအတွက် ရည်စူးပြီး လက်ထပ်ထိမ်းမြားတာမျိုးပါလေ။

အခုတော့ ဟိုလူ ဒီလူတွေနဲ့ အပျော်သဘော လျှောက်တဲ့ နေပြီး စိတ်ကို အပန်းဖြေနေတဲ့လူဆီက အမှီကောင်းကောင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးက တန်ပါ့မလား။ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို ကိုယ့်အားကိုးရလောက်တဲ့အမျိုးသားမျိုးကို လက်ဆက်ချင်ကြတာမှန်ပေမယ့် ကိုယ့်ဆီမှာ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာပုဒ်နဲ့ ပြည့်စုံနိုင်မှသာ ရွေးချယ်ခံနိုင်မှာလေ။

ခုတော့ဖြင့် -

“ရှာတွေ့ပြီမို့လို့လား”

ခနဲသလိုပြုံးလေ၏။ ဘာလဲ မတွေ့သေးတာကြောင့်လား အိမ်မဟုတ် ရှာပေးလို့များ ပြောချင်တာလား။ သူမ မခန့်မှန်းနိုင်တာ အမှန်ပါလေ။

၁၁၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“တွေ့ပြီဆိုပါတော့”

“တော်တော်များ ရင်းနှီးနေပြီလား”

“အခုလေးတင် နာမည်ပဲ မိတ်ဆက်ရသေးတာလေ”

သူမ အံ့သြသွားရပါ၏။ ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အခုပဲမြင်
အခုပဲသိလိုက်တဲ့ ဒေါက်တာကို အပိုင်တွက်လိုက်တာပါပဲလား။ ဟို
ဒေါက်တာကဖြင့် မိမိကို ဘယ်လိုမြင်ပြီး ဘယ်လိုဝေဖန်မလဲဆိုတာကို
မတွက်ချက်မိဘူးလား။ ပွင့်လင်းတယ်ဆိုတာ ကောင်းသောအရာ
ဖြစ်တာမှန်ပေမယ့် ဒီထက်နည်းနည်း ပိုသွားတာနဲ့ မလိုလားအပ်တဲ့
အထင်အမြင်သေးမှုတွေ ရှိသွားနိုင်တာလေ။

(၉)

“နေကောင်းသွားပြီလား”

“သက်သာပါတယ် ဒေါက်တာ။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါ
ဏယ်”

“မနက် duty ဝင်နေရလို့ ညနေမှ တစ်ချက်ဝင်ကြည့်ဖြစ်
ဏယ်။ ဖြစ်ရဲ့လား ဝဿန်”

“ဖြစ်ပါတယ် ဒေါက်တာရဲ့”

“အားရှိတာတွေစားနော်၊ အာဟာရဖြစ်အောင်စား၊ အိပ်ရေး
စအောင်အိပ်၊ ကျန်းမာမှု အလုပ်ကိုကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်မှာ”

“အားနာလိုက်တာရှင်”

“ပြောပြန်ပြီ ဒီစကား”

Phone ထဲမှာတောင် သူ့အသံက အတော်လေးကြည်လင်

နေပါ၏။ လူကိုယ်တိုင် လာမကြည့်ပေးနိုင်တာကို phone ဆက်ပြီး တောင်းပန်တဲ့ ဆရာဝန်မျိုး ကြိုဖူးကြပါရဲ့လား။ သူမကတော့ သူ့ကို အားနာပြီးရင်း အားနာတာ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ဖြစ်နေချေပြီ။

“အကျိုးက ညှပ်စပဲရှိသေးတယ်။ ချုပ်တဲ့ဆီမရောက်သေးဘူး”

“ဖြည်းဖြည်းချုပ်ပါလို့ ကိုယ်ပြောထားတယ်လေ ဝသန်ရယ်”

“အလုပ်အကြွေးတင်ရင် မနေတတ်လို့ပါ”

“ဒါဆိုရင် ဘာလို့ ဖျားအောင်နေရလဲ။ နေမကောင်းဖြစ်တော့ Time table တွေ တလွဲဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ “အာရောဂျုံ ပရမလား” တဲ့။ မကြားဖူးဘူးလား”

သူမ တီးတိုးရယ်လိုက်မိပါ၏။ လူကို ကလေးလို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ရှင်းပြနေတာကိုး။ သိပ်နေမကောင်းသေးတာမို့ အောက်ထပ်တောင်မှ မဆင်းဖြစ်ဘဲ အပေါ်ထပ်မှာတင်နေဖြစ်နေတာလေ။ ဝရန်တာတံခါးကိစ္စနှင့် အပြင်သို့ ထွက်လိုက်စဉ် လေအေးတို့က သူမကို ထွေးပွေ့ကြိုလိုက်ကြလေသည်။

“အပြင်ကို ထွက်သွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝရန်တာမှာ”

“လေစိမ်းအတိုက်ခံပြန်ပြီလား”

“ဒါဆိုရင် မြေအောက်ခန်းမှာ စက်သွားချုပ်လိုက်ရမလား”

“ဟာ!... ဒီလူနာကတော့ ဆရာဝန်ကို အကျပ်ရိုက်အောင် ဘယ်လုပ်ချင်တာပဲ”

သူနှင့်အတူ ရယ်မိ၏။ ရင်ထဲထိတိုင် နွေးသွားသည့်နှယ် စားလိုက်ရပါသည်။ တကယ်ပါ ဒေါက်တာ။ အခုမှစသိရတဲ့ မိတ်ဆွေ ချိုမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး။ ဟိုးနှစ်ပေါင်းများစွာ ခင်မင်ရင်းနှီးလာရတဲ့ သူငယ်ချင်းလို နွေးနွေးထွေးထွေးလေး ဖြစ်စေတာပါလေ။

“သမီးရော”

“ကျောင်းသွားပြီ”

“ညက ဘယ်သူနဲ့အိပ်ခိုင်းလဲ”

“သီသီနဲ့ပါ။ မွေ့ရာထူထူ နှစ်ထပ်သုံးထပ်ခင်းပြီးမှ အိပ်ခိုင်းတာ”

“သုံးရက်လောက် ခွဲအိပ်လိုက်ဦးနော်၊ စိတ်မချလို့”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒေါက်တာကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောမှဖြစ်မှာ။ သမီး

က ကျွန်မပြောရင် ဂျီကျလွန်းလို့”

“ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ရှင်!”

“Sorry! sorry! ကိုယ့်ပြောတာက သမီးကိုပါ။ မာမိမြင်ရင်လည်း ချစ်မှာပဲ။ ဒက်ဒီလည်း ကလေးချစ်တတ်တယ်”

“ဪ”

ကလေးချစ်တတ်တယ်တဲ့လား။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သားကိုပဲ ပိုချစ်တာလေ။ ကိုယ့်သွေးသားမဟုတ်တဲ့ သူစိမ်းကလေးကိုတော့ အပေါ်ယံသာ ချစ်ပြီမှာ မဟုတ်ပါလား။ အထူးသဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်အမေကို သူတို့သားနဲ့ သဘောတူနိုင်ပါ့မလား။ စဉ်းစားစရာပါပဲ။

“အဲဒါဆို အိမ်ထောင်မြန်မြန်ပြုလိုက်ပေါ့”

“အဲဒါကိုပဲ ရှာနေတာလေ”

“ပွဲစားတော့ မလုပ်တတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာတို့လို မျိုးရိုးမြင့်မြတ်တဲ့ လူမျိုးနဲ့ဆိုရင် တကယ့် အဆင့်မြင့်မြင့် သတို့သမီးမျိုးနဲ့မှ သင့်တော်မှာမဟုတ်လား”

“ကိုယ့်ခေါင်းတော့ မိုးနွဲ့ထိနေပြီ”

ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်မိပြန်၏။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူနဲ့ အဆင့်အတန်းတူ၊ ဂုဏ်ရည်တူတဲ့ ဆရာဝန်မလေးနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ။ ဖူးလို့ စိတ်မတည့်ငြိမ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့တော့ မဖြစ်သင့်ပါချေ။

“အန်ကယ်တို့ ရှာမပေးဘူးလား”

“ဘယ်နေ့လိမ့်မလဲ၊ မြေးအရမ်းလိုချင်နေကြလို့ တစ်တပ်တအားပေါ့”

“ဆရာဝန်တွေထဲမှာရော”

“အကြားအမြင်ရနေလား ဝသန်”

“ဘာလဲ ... မှန်နေလို့လား”

“အင်း”

“ဘယ်လိုနေလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မနေဘူး၊ နွေပန်းချီတဲ့။ ချောချောလှလှလေးပေါ့”

“အဲဒီတော့”

“ခက်တာက ကျောင်းအတူပြီးတဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတော့ စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ပြောင်းလို့မရဘူး ဖြစ်နေတာ”

“အကူအညီလိုရင်ပြောပါ ဒေါက်တာ”

“ဟော! ... ဝသန်က ဘယ်လိုကူညီပေးမှာမို့လဲ”

“ကျွန်မဆိုင်ကိုခေါ်လာပေါ့ ဒေါက်တာရဲ့။ မိန်းမတွေ ဘာကြိုက်တတ်သလဲဆိုတာကို ဒေါက်တာသိသွားလိမ့်မယ်”

“အားပါးပါး၊ ကြောက်စရာကြီးပါလား။ မိန်းမတွေ ဘာကြိုက် မကြိုက်တော့ ကိုယ်မသိလောက်ဘူး။ ဝသန် ဘာကြိုက်

၁၂၂ မမသဒ္ဒါမောင်

တတ်လဲဆိုတာတော့ သိသွားပြီ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်ဆိုင်မှာလာဝယ်ဖြစ်အောင် customer ကို အစွယ်တော်လို့”

“ဪ”

Phone ဆက်တာ တော်တော်ကြာနေလေပြီ။ သို့သော် စကားစက မပြတ်သေးပါလေ။ ဘာပြောစရာလိုသေးလို့လဲ။ ဒေါက်တာကို စိတ်ဝင်စားနေရင်လည်း ရပ်တန်းကရပ်သင့်ပြီလို့ ဖူးကို အသိပေးရုံသာ ရှိတော့တာပါလေ။

“မနာလိုဖြစ်နေပြီလား”

“ရှင် ဘာကိုလဲ”

“ဆရာဝန်မ လှလှလေး ရှိတယ်ပြောမိလို့လေ”

“မဟုတ်တာ၊ ဒေါက်တာကလည်း။ ဒီအရွယ်မှာ လက်ဆုပ် လက်ကိုင်ပြစရာတော့ ရှိသင့်တာပေါ့။ မနာလိုမဖြစ်ပါဘူးရှင်။ အဲဒီလို ဖြစ်ရအောင် နှစ်သက်ဦးမှ မဟုတ်တာ”

“သမီးကို လွမ်းလိုက်တာ”

ဟောကြည့်၊ ဆရာဝန်မလေးအကြောင်းပြောနေရာမှ သမီး ကို လွမ်းတဲ့အကြောင်း ပြောင်းသွားပါရောလား။ ရှင် ဘယ်လိုလဲ

ဒဏ်ရာနောက်က မျက်ရည် ၁၂၃

ဒေါက်တာမိုးသက်အောင်။ သူမကိုခင်ချင်တာထားပါတော့ သမီးကို ခင်တွယ်မိရင်တော့ ရှေ့လျှောက်ရင်ဆိုင်ရမှာတွေ အများကြီးရှိလာနိုင် တာလေ။

“(၁၀) နာရီကျော်နေပြီ”

“သမီး ဘာကြိုက်တတ်လဲ”

အသံပြိုင်တူထွက်လာတာမို့ သက်ပြင်းကို ကျိတ်ချလိုက်မိပါ သ်။ စိုးရိမ်တဲ့အတိုင်း မဖြစ်လာပါစေနဲ့။ ခင်ရုံသက်သက်အဆင့်မှာပဲ ရပ်နေရင် အကောင်းဆုံးပါလေ။

“သမီးအတွက် ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် ကျွန်မ ထား သေးထားပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဘာမှမလိုပါဘူး”

“ဒီအမေလည်း ဒီသမီးကို J ဝင်တာပဲမဟုတ်လား။ ဝန်ခံ လိုက်ပါ ဝဿန်ရယ်”

ပြီးမပြန်လေ၏။ လေပြည်လေးနဲ့ ပြောတာတောင် စိတ် ဆိုးအောင် ပြောတတ်ပါဘိ။ သမီးကို အနီးကပ်ပေါင်းနိုင်ရင် အဆင့် တွေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်လာလို့ရမှန်း တွက်ဆနိုင်တာလေ။ ကျွန်မ ကြိုမြင်နိုင်ပါတယ်ရှင်။

“တော်ပြီနော် phone ပိတ်တော့မယ်၊ ပြောတာကြာနေပြီ”

“Ok လေ၊ see you ဝဿန်”

Phone ဝိတ်လိုက်ပြီး ဝရန်တာလက်တန်းကို ဖိုရပ်နေမိ၏။
ကောင်းကင်ယံမှာ မိုးရိပ်မိုးငွေ့တွေ ဆင်နေပါရောလား။ တိမ်မည်းတွေ
လွင့်ဖျံနေတာကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေမိပါ၏။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အခန်း
ထဲ အောင်းပြီး အလုပ်တွေ သိမ်းကြိုးလုပ်နေရတာ အဘယ်မျှ မွန်း
ကျပ်ပါသလဲ။

အလုပ်စားပွဲထိုင်လိုက်ရင်လည်း လက်က ခဲတံကိုင်ပြီး
Fashion ပုံတွေ ဆွဲလျက်သာဖြစ်နေသလို laptop နဲ့ အလုပ်လုပ်
လည်း net ထဲ ရှာချင်တာရှာ၊ ဒါမှမဟုတ် design ဆန်းဆန်းလေး
တွေ ပုံဖော်မိတာပါလေ။ ဒီနေ့ခေတ်ကာလကလေးတွေ ဘယ် fash-
ion ဘာ design မျိုး ကြိုက်ကြသလဲဆိုတာကို မြင်နိုင်မှသာ ဒီလောက
မှာ သူက မတ်မတ်ရပ်နိုင်မှာကိုး။

“မမကြီး”

“ဪ... ပြောလေ သီသီ”

“ဘာစားချင်လဲလို့ မေးမလို့ပါ”

“ဘာစားချင်စိတ်မှ မရှိပါဘူးကွယ်”

“ကြက်သားပြုတ်တာတော့ ရနေပါပြီ”

“အဲဒီအိုးကိုချထားပြီး တခြားချက်စရာရှိတာ ချက်လိုက်လေ။
မမ ဆာမှပဲ အသားသုပ်နဲ့ စုပ်ပြုတ်ရည်လေးသောက်မှာ။ ရှောက်ရွက်

နို့တယ် မဟုတ်လား”

“ရို့တယ် မမ၊ ဟင်းချက်တာတွေက အကုန်ပြီးနေပါပြီ။
ငယ်က ကြက်အသည်းအပြစ် စားချင်တယ်ဆိုလို့ တစ်ခွက်၊ အနှစ်က
ငါးသလောက်ဥကြော်၊ အအိပ်ပြေအောင် ချဉ်ပေါင်ရွက်ဟင်းချိုလေးပဲ
ချက်ထားတယ်။ အာလူးကြော်နဲ့ ဖလောင်တောင်မွှေးကို ပုစွန်ခြောက်နဲ့
ကြော်ထားပါတယ် မမကြီး”

“အေး အေး... သမီးစားကောင်းမှာပါ”

“ဒါဆို သမီး အဝတ်လျှော်လိုက်တော့မယ်နော်”

သီသီက သူမကိုပြောပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားလေ၏။
ချစ်သေးပါဘူး။ အလုပ်နဲ့လက် မပြတ်နေတတ်သူမို့ ဒီလိုကြီး နားနေ
တာ ပျင်းစရာကြီးဖြစ်နေတာလေ။ မြေအောက်ထပ် မဆင်းရင်တောင်
showroom တော့ဆင်းရဦးမှာပါ။ ပြီးတော့ သူမ လုပ်ထားတဲ့
catalogue ထဲမှာကျန်ခဲ့တဲ့လက် design တွေ ထပ်မထည့်ရသေး
တာလောက်တော့ လုပ်သင့်တာပဲ။

“ဟော!... မမ ထလာနိုင်သားပဲ”

“ဒီနေ့ နီလာ off လားလို့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမနေမကောင်းဖြစ်နေလို့ friday
မနက် နားတော့မလားလို့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်။ နို့မို့ မျိုးနဲ့ တစ်နေကုန် မမ လာနေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ခေါင်းထဲ သိပ်မကြည်သေးလို့ phone တွေ ဝင်လာသေးလား”

“လာတယ် မမ၊ မမေမီခင်က သူတို့ Mart မှ မမ de-sign အရမ်းရောင်းကောင်းလို့ နောက်ထပ် အစုံ (၅၀) လောက် ထပ်ရနိုင်မလား မေးထားတယ်”

“ဟောတော်!... (၅၀) တောင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါ သမီးတို့က မမနေမကောင်းဖြစ်နေတယ် ပြောလိုက်လို့ နောက်သုံးရက်ကမှ ထပ်ဆက်လိုက်မယ်တဲ့။ အနီတီ ဘောဘီကလည်း ပိတ်လိပ်တွေ လာပို့ပေးရတော့မလားတဲ့”

အလျင်လိုနေကြပုံပါပဲလား။ အင်းပေါ့လေ။ စီးပွားရေးလုပ်မှ တော့ သူများရှေ့ကနေ ကြိုပြေးနိုင်မှ တန်ရာကျမှာ မဟုတ်လား။ နေထိုင်မကောင်းလေး တစ်ခါလောက် ဖြစ်တာနဲ့ နောက်မှာကျန်ရစ် တော့မှာလေ။ ဝယ်သူတွေနောက်လာတာမို့ မျိုးတို့နှင့်စကားပြောပြတ် သွားပါ၏။

Draw ထဲထည့်သိမ်းထားသည့် file ကို ထုတ်ကာ အထဲမှ size ခပ်ကြီးကြီး ဓာတ်ပုံတွေကို ရွေးထုတ်ကာ အလှဆုံးအကောင်းဆုံး ပုံတို့ကို ရွေး၍ catalogue ထဲသို့ တစ်ခုချင်း ထည့်လိုက်ပါ၏။

အကယ်၍ ဝယ်သူတွေ order မှာသူတွေ နမူနာပုံစံကြည့်ချင်ရင် ဒါကို ကြည့်ရုံနဲ့ အလွယ်တကူ သိနိုင်သည်လော။

ပုံတွေအောက်ခြေမှာ code နံပါတ်ကို သေချာကပ်ပြီး လယ်ဂျာစာရင်းမှာပါ တိုက်ပြီး မှတ်လိုက်ပါ၏။ အံ့ဆွဲအောက်ဆုံးမှာ ပုံဆွဲစာအုပ်ရှိနေတာမို့ ထုတ်ယူလိုက်မိပါသည်။ မဘောဘီက စုံတွဲ fashion လေးတွေ လိုချင်တာတဲ့။ အဲဒီလိုမှာရင် သိန်း (၂၀) (၃၀) ငွေအလုံးလိုက်အရင်းလိုက်ရတာမို့ သူမ အမြဲလက်ခံချုပ်ပေးရတာလေ။

ဒေါက်တာတိုက်ပုံကိုတော့ ကိုယ်တိုင်ချုပ်ရမှာပါပဲ။ စုံတွဲ Fashion ကို sample တော့ ထွင်ချုပ်ရမှာလေ။ ပြီးမှ အချုပ်သမား တွေလက်ထဲ cutting ဖြတ်ပြီးမှ အပ်လိုက်ရုံသာရှိတော့၏။ မဘောဘီ ပိတ်လိပ်တွေက နိုင်ငံခြားက တိုက်ရိုက်ဝင်တာမို့ ပစ္စည်းကောင်းပြီး ဒီမှာ အတုထုတ်လို့မရပါ။

Original ပိတ်က ကိုင်ကြည့်ရုံနဲ့ သိသာသလို ဝတ်လိုက်ရင် လည်း လူကို သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်စေတာလေ။ ဒီမှာ ပုံစံတူ အတုတွေလိုက်ချုပ်ကြပေမယ့် သူမအထည်မှန်သံမျှ ဆိုင်နာမည်၊ ဆိုင် brand နဲ့ အမြဲပါတာမို့ အတုအဆစ် ခွဲလို့ရလေသည်။

“သိတယ် သိတယ်၊ ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေလို့ အကြောင်းမကြားဘဲ ရောက်လာတာ ကွက်တိကိုမိတာပဲ”

ပုံဆွဲခဲတံကို လက်ကြားကိုင်ထားရင်း ဇက်ညောင်းလာတာမို့ လည်ကုတ်ကို ကိုင်လျက် ဟိုဒီစောင်းချိုးလိုက်စဉ် ဘေးနားမှာ လူလာ ရပ်လိုက်တာမို့ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားပါ၏။ ညနေမှလာမယ်ဆိုတဲ့ လူက နေ့လယ်ကြီး ပေါက်ချလာပါရောလား။

“ပြောပါဦး ဘယ်နှနာရီလောက်ကတည်းက ထိုင်လုပ်နေ တာလဲ”

“(၁၁) နာရီလောက်က ဒေါက်တာ”

“အခု ဘယ်နှနာရီရှိပြီလဲ သိရဲ့လား”

နီလာ လှမ်းပြောလိုက်တာကို သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး မေးခွန်းထပ်ထုတ်လိုက်လေ၏။ လက်မှနှာရီကို ကြည့်မိစဉ် မျက်လုံး ကျယ်သွားရပါ၏။ အဲလို နေ့လယ် (၂) နာရီတောင် ကျော်နေပြီပဲ။ အချိန်ကုန်တာကလည်း မြန်လိုက်တာနော်။

“နေ့လယ်ဆေးသောက်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“သိတယ်လေ၊ ဒီလူနာ ဒီလောက်ခေါင်းမာမှတော့ ဒီလို ခေါင်းမာတဲ့ သမီးလေးပဲ ထွက်လာတော့မပေါ့၊ မှန်ရဲ့လား”

မျိုးတို့ရယ်ချေပြီ။ ဟိုတစ်လောကလို ခပ်တည်တည်ကြီး မဟုတ်တော့ဘဲ အပြီးမျက်နှာဖြင့် တရင်းတနီး ပြောနေတာကို

သူမ လက်ထဲမှ စာအုပ်ကိုယူ၍ သူ လှန်လှောကြည့်လိုက်လေ၏။

“လေးနာရီအတွင်းမှာ ပုံ (၂၀) ကျော်ရတယ်။ ဟုတ်လား။

Master Brain ဝဲ”

“အာ ... ဒေါက်တာကလည်း”

“ဒါတောင် ခေါင်းက အဖျားရှိနေပြီး နောက်ကျိကိုဖြစ်နေလို့ ခေပဲနော်”

“Duty ချိန်ကြီးထွက်လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ duty ပြီးပါပြီ၊ ဒီမှာ ခဏနေပြီးရင် ဆေးခန်း ထိုင်ရမှာ”

ရော်! ဆေးခန်းက (၅) နာရီမှဖွင့်မှာကို အခုကတည်းက ထွက်လာရတယ်လို့၊ အင်းပေါ့လေ။ ဒီကလူနာကို အရင်ဝင်ကြည့်ပေး တဲ့သဘောပါပဲ။ အပေါ်တက်မှဖြစ်မှာမို့ စားပွဲထက်မှ ပစ္စည်းတွေကို နေရာတကျ သိမ်းဆည်းကာ ထရပ်လိုက်ရ၏။

“ဘာစားထားလဲ”

“မနက်ကလား၊ လက်ဖက်ရည်နဲ့ cake ”

“အဲဒီလောက်လေးနဲ့ အခုထိ နေနိုင်တာ အံ့ပါရဲ့”

“ဇောလေ ဒေါက်တာ၊ ဇောပေါ့။ အလုပ်ထဲစိတ်နှစ်ထားရင် နိုက်ဆာဖို့လည်းမသိဘူး၊ တခြား ဘာကိုမှလည်း သတိမရဘူး၊ အဲဒီ

လို့”

“တခြားသတိမရလည်း ထားပါ။ ဆေးသောက်ဖို့တော့ သတိရမှပေါ့”

“Lunch စားပြီးပြီလား ဒေါက်တာ”

“ဒီမှာ မကျွေးဘူးလား”

“ဟင်း ဟင်း... စားချင်ရင် ကျွေးပါမယ်။ ဟင်းမကောင်းလို့ နှာခေါင်းမရှုံ့နဲ့နော်”

လောကားမှ အတူတကွလာခဲ့၏။ သူ့လက်ထဲမှာ ပုံဆွဲစာအုပ် ကိုင်လျက်သား ပါလာလေသည်။ တကယ့်ကို ပုံတွေထဲ စိတ်နှစ်ပြီး အချိန်ကို သတိမထားမိခဲ့တာပါလေ။

“မမကြီး ထမင်းစားတော့မလား”

“နေနေ သီသို၊ ဒေါက်တာလည်း စားမှာမို့ မမပဲပြင်ဖော် လိုက်မယ်။ သမီး စားပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အခုပဲ အောက်ထပ်မှာ သွားကူမလားလို့”

“သွားရင်သွားလိုက်လေ။ ခဏနေ သမီးကိုသွားကြည့်ရဦးမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟင်းတွေ အဆင်သင့်ရှိပြီးသားမို့ ထမင်းပဲ ခူးရမှာပါ။ သူ့ခံတွင်းပျက်နေတာမို့ ကြက်သားပြုတ်ကို သုပ်ရန် ကြက်သွန်နီ ပါး

လို့။ ရှောက်ရွက်ပါးပါးလှီးနေစဉ် ဟင်းရည်အိုးကို ပြန်နွှေးလိုက်ပါ၏။ ဟင်းခတ်မှုတ်နှင့် ငန့်ပြာရည်နည်းနည်းခတ်ကာ မီးဖိုကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။

ကြက်သားကိုခွင်ကာ ကြက်သွန်နီ၊ ငရုတ်သီးခွဲခြမ်းထောင်း၊ ဆား၊ ဟင်းခတ်မှုန့် ရောနယ်ကာ နံနံပင်ဖြူး၊ သံပုရာရည်ညှစ်လျက် နယ်လိုက်ပါ၏။ ဟင်းရည်ကို ကြွေပန်းကန်နှစ်လုံးထဲသို့ထည့်ကာ ရှောက်ရွက်ပါးပါးလှီးထားတာကို ဖြူးလိုက်ပါသည်။

“စားလို့ရပါပြီ”

“ဒါလား ဟင်းအမယ် မစုံတာ၊ မွေးနေ့တာပဲ”

“ကြုံသလို ကျွေးရတော့ ဘယ်ဟင်းစုံပါ့မလဲ။ သုံးဆောင်ပါ ဒေါက်တာ”

“ကိုယ်ပြောလိုက်တယ်သိလား”

“ရှင်!”

“သူ တစ်ရက်တော့လာကြည့်မယ်တဲ့”

တွဲမလာဘူးပေါ့လေ။ ဘာကြောင့်လဲ၊ သူတွဲလာတာကိုမြင်ရင် အထင်လွဲမှာစိုးလို့များလား။ မေးလိုက်ချင်ပေမယ့် မှားမှာစိုးပြီး မမေး ခြစ်တော့ပါချေ။ ‘နွေပန်းချီ’ တဲ့။ နာမည်လေးက လှလိုက်တာနော်။

(၁၀)

“မနွေက ပူးမပြန်လာခင် ဒေါက်တာ လာသွားတယ်ဆို”

Breakfast ပိုင်းမှာ ကော်ဖီလာသောက်ရင်း မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည့်ဖူးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ “မမ သက်သာသွားပြီလား” လို့မေးရမယ့်အစား ဒေါက်တာတဲ့လား။ ဒီညီမဖြစ်သူကို တည်ငြိမ်စေပြီး ဘာမဆို အလေးအနက်ထားတတ်အောင် ဘယ်လိုများ သင်ပေးရပါ။

“မမ”

“ဘာလဲ”

“နင် ဘာ style လဲဟ။ ဒါလေးမေးတာကိုတောင် မဖြေချင်ဘူးလား”

“အဲဒီကိစ္စ နောက်မှပဲ ဆွေးနွေးမယ်၊ ပူး။ အခု သမီးရှေ့မှာ

ဆိုတာကိုလည်း သတိထားမှပေါ့”

“အနစ်ရှိလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ အနစ်က တီတီယောက်ျားယူယ်ဆိုရင် ကန့်ကွက်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ ဟုဗီတယ်မှတ်လား အနစ်”

ကဲ! ... ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားက သမီးကိုပါ စစ်ကူတောင်းနေပြန်သေးတာလေ။ သမီးက ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းနှင့် နံပြားကို သူ့အကြိုက်မို့ နံပြားစိပ်လေးထဲသို့ ပဲပြုတ်ကို ဖွန်းဖြင့်ခပ်ထည့်ပြီး စားနေတာကိုသာ အာရုံစိုက်နေတာပါ။

“အနစ်”

“အင်း”

“နင့်ပဲပြုတ်လောက်တောင် ငါ့ကို အလေးမထားဘူးလား”

“ပူး ကလေးကိုနော်”

သမီးက အစားကိုဝါးရင်း အိုဟတင်းကို တစ်ငုံမော့ပြီးမှ နုကို မျက်စောင်းခဲ၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကလေးကို ကလေးနဲ့ ဘန်ယုစကားမျိုး မပြောဘဲ ဘာလို့များ ဒီလိုမျိုး ပြောရတာပါလိမ့်၊ ခက်ပါ၊ ဟေမာန်ဖူးရယ်။

“တီတီဘာသာ ယူချင်ယူပေါ့”

“ဟင်းဟင်း... ကြားလားမမ၊ နင့်အမေကိုရော ယောက်ျားယူစေချင်ဘူးလား”

“မယူရပါဘူး။ မေမေမှာ အနှစ်တစ်ယောက်လုံး ရှိတာကို”

“ဒါဖြင့် မေမေ့ကို ဆေးလာကုပေးတဲ့ ဦးဦးဒေါက်တာနဲ့ တိတိကို သဘောတူလား”

“ဟဲ့!... ဒီလောက်ပြောထားတဲ့ကြားက ဆက်နေပြန်ပါပြီ”

သမီးက အနည်းငယ် တွေဝေသွားပါ၏။ သူလေးစားရတဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ ရင်းနှီးနေပြီမို့ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ သူမ ကို အကူအညီတောင်းသလို ကြည့်လိုက်တာမို့ မသိယောင်ဆောင်ကာ ကော်ဖီကို ငုံ့သောက်နေမိလေ၏။

“မတူဘူး”

“ဟင်... ဘာလို့လဲ”

“ဦးဦးဒေါက်တာနဲ့တိတိက လိုက်မှမလိုက်တာ”

“အံ့မယ်... ကလေးက လူကြီးစကားပြောပြန်ပါပြီ။ နင့်ညီဦး ဒေါက်တာက ငါနဲ့မလိုက်ဖက်ရင် ဘယ်သူနဲ့လိုက်ဖက်လဲ ပြော”

သမီးက ချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ အစားကိုသာ အာရုံစိုက်နေ လေ၏။ ဒီနေ့ပိတ်ရက်မို့ အိမ်မှာ လူစုံရှိနေတာပါလေ။ ဖူးကတော့ အိမ်မှာ အမြဲမနေချင်တဲ့သူမို့ လမ်းရှာပြီး ထွက်ဦးမှာပါပဲ။

“ပြောလေ”

“မေမေ့နဲ့ပဲလိုက်တာ”

“ဘာ!”

သူမ ရယ်မိချေပြီ။ မှတ်ရော! ဒီလောက်တောင် ဒေါက်တာ ဘာ မျက်စိကျနေတဲ့ဟာလေ။ သမီးနဲ့တွေ့မှပဲ အရှိုက်သိတော့တာလေ။ နူးက မကျေမနပ်ဖြင့် သမီးကို ရှုတည်တည်ကြီး ကြည့်လိုက်လေ၏။ အလေးနဲ့ပြိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်ဦးမယ့်ပုံပါပဲ။ အိမ်မှာ ဖူးနဲ့သမီးဆုံတဲ့ရက် ဆိုရင် ဆူညံနေတော့တာလေ။

“နင့်ဦးဦးဒေါက်တာက နင့်အမေကို ကြိုက်မှာမို့လို့လား။

ဆိုးစဉ်းစားစားလည်းပြောဦး”

“ကြိုက်မှာပေါ့ တိတိရဲ့။ ဦးဦးဒေါက်တာက အနှစ်ကိုချစ် တာကိုး”

သိသိက တဟားဟားရယ်ချေပြီ။ ဒီအိမ်မှာ ဖူးကိုနိုင်အောင် ပြောနိုင်တာ သမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတာကိုး။ ဖူးမျက်နှာက ကြည့် ဆော့ရှင်းအောင် ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

“လိပ်မ၊ ဟိုက နင့်အမေလို ကလေးတွေလောင်းနဲ့ လူကို မျက်စိကျပါ့မလား။ ငါလို slim body လေးကိုပဲ ခိုက်မှာပေါ့”

“ဟွန်း!... အရိုးပဲရှိတာကိုများ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အိမ်မှာ မေမေ့နဲ့အနှစ်ရော အသားပြည့်

၁၃၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ပြည့်လေးရှိတာ။ မမသီသီရောပဲ။ တိတိတစ်ယောက်တည်း အစားကြီး ပြီး အရိုးဖြစ်နေတာကို”

“ဘာရယ်”

“ကဲ! ... တော်ပါတော့ ပူးရယ်၊ ကလေးကို နိုင်အောင် လည်း ပြောနိုင်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မမသမီးပြောပုံကို တွေ့လား”

“ဒေါက်တာက မေမေတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးကို သဘောမကျပါဘူး သမီးရယ်။ သူ့မှာ အန်တီဒေါက်တာလှလှလေး ရှိပြီးသားတဲ့”

“ဟင်! ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအန်တီဒေါက်တာလေး တစ်ရက်ရက် တော့ မေမေတို့ဆိုင်ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“သေချာလို့လား မမရ”

“သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောတာ မသေချာဘဲနေမလား”

ပူး ဝိုင်သွားပါ၏။ တကယ်စိတ်ဝင်စားတာလည်းမဟုတ်ဘဲ နဲ့ ဒေါက်တာကို စိတ်အနှောင့်အယှက်မပေးစေလိုပါချေ။ ကိုယ့်တာသာ

ဒဏ်ရာနောက်က မျက်ရည် ၁၃၇

အခြားအပြင်မှာ သီးသန့်ထွက်ရှာပါတော့လား။

“ငါ အပြင်သွားဦးမယ်”

“လစာထုတ်ထားတာမှ တစ်ပတ်ရှိသေးတယ်။ လဆန်းက အည်းက ကုန်အောင် မသုံးနေနဲ့ဦး”

“ငွေဆိုတာ သုံးဖို့ပဲမဟုတ်လား”

“နင်ကတော့လေ”

နာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်ပြီး ထထွက်သွားတော့၏။ သီသီက ဟင်း အိုးတင်ထားပြီးပြီဖို့ ထမင်းစားပွဲပေါ်မှ ဆေးစရာတို့ကို သိပ်ပေးလေပြီ။ ဘိုယ်စားတဲ့ပန်းကန်ကိုတောင် ကိုယ်တိုင်မဆေးတဲ့မိန်းကလေးမျိုးကို အယ်လိုယောက်ျားမျိုးက လက်ထပ်ချင်မှာတဲ့လဲ။ နင့်အတွက် ရင်လေး ခုပို့ ပူးရယ်။

“မေမေ”

“ဟင် ... ဘာလဲ သမီး”

“ညနေလမ်းလျှောက်ထွက်ရင် အနှစ်ကို ရှပ်ပုံစာအုပ် ဝယ် ဆဦးနော်။ အရောင်ခြယ်တဲ့စာအုပ် ကုန်နေပြီ”

“မေမေ မှတ်မိပါတယ် မီးမီးရဲ့”

ပိတ်ရက်တိုင်း သမီးနဲ့အတူ လမ်းလျှောက်ထွက်နေကျဦး သမီးက သူမကို သတိပေးလေပြီ။ ညနေမှ သွားမှာကို ကြိုပြော

၁၃၈ မေသဒ္ဒါအောင်

ရတယ်လို့၊ နေပြန်ကောင်းနေပြီမို့ အလုပ်တွေ လက်စသပ်ရတော့မှာ ပါပဲ။

“မေမေ အောက်ကိုဆင်းဦးမှာလား”

“ဆင်းရဲမှာပေါ့ မီးမီးရဲ့။ မေမေ့အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ် လေ”

“အနှစ်တွေ ပျင်းတော့မှာပဲ”

“မမသီသီနဲ့ ဆော့ပေါ့ သမီးရယ်”

“အနှစ်က မေမေနဲ့ပဲ ဆော့ချင်တာ။ မမသီသီက အနှစ်လို စာမှမတော်တာ”

“ဟောကြည့်... မမသီသီကို အဲဒီလိုမပြောရဘူးလို့ မေမေ မှာထားတယ်လေ”

“ကန်တော့ ကန်တော့ မမသီသီ”

သီသီက ပညာတတ်မဟုတ်တာကို သမီးကသိနေပါတယ်။ ဟိုရွာမှာနေစဉ်က မူလတန်းကိုတောင် ဖြောင့်ဖြောင့်မအောင်ခဲ့တာမို့ အခု သမီးက Private School မှာ သွားတက်နေတာမို့ English စာကို ဘွတ်နဲ့ ရွတ်နဲ့ ပြောတတ်နေတာလေ။ နှစ်ယောက်သား ဆော့ တိုင်း သီသီက ကျောင်းသူဖြစ်ပြီး သမီးက ဆရာမချည်း လုပ်တော့ တာကိုး။

ဒဏ်ရာနောက်က မျက်ရည် ၁၃၉

“ကဲ! ... မေမေ ဆင်းတော့မယ်။ စာတွေပြန်နွှေးပြီးမှ မမသီသီနဲ့ ကစားနော်၊ မီးမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

သမီး၏နဖူးလေးကို အသာမွှေးရှိုက်လိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပါတယ်။ မျိုးနှင့်နီလာက သန့်ရှင်းရေးပင်လုပ်နေလေပြီ။ ကလေး ဆွေ အဝတ်အစားသက်သာအောင် သူမက Uniform ချုပ်ပေးထား ပါတယ်။ (၇) ရက်စလုံး အရောင်မတူအောင် နှစ်စုံစီချုပ်ပေးထားတာပါ။ အောက်ကတော့ စကပ်အရည်အနက်ကို တစ်ယောက်သုံးထည့်စီ ချုပ်ပေးထားလေသည်။

တနင်္လာနေ့ဆို ပန်းရောင်၊ အင်္ဂါမှာ အနီ၊ ဗုဒ္ဓဟူးဆို အစိမ်း၊ ကြာသပတေးဆို အပြာ၊ သောကြာမှာ အဖြူ၊ စနေမှာ အနက်၊ တနင်္ဂနွေမှာ အဝါရောင် Blouse ဆင်တူလေးတွေ ချုပ်ပေးထားတာ ပါ။ ဆံပင်ကို ဖားလျှားချတာမျိုး မလုပ်ရဘဲ သေသေသပ်သပ်လေး ညှည်းထားခိုင်းတာမို့ ‘နှစ်သက်ဦး’ fashion ဆိုင်မှ ဝန်ထမ်းလေးတွေ က smart ကျပြီး ထင်သာမြင်သာ သိနိုင်တာပါလေ။

လမ်းမှာ အသိတွေနဲ့ဆုံတိုင်း ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာလုပ်သလဲဟု ထင်ပြီး အမေးခံရလောက်အောင် သန့်ပြန်တဲ့ ဝတ်စုံလေးတွေ ဝတ်ရ တာပါပဲ။ မျိုးတို့ကလည်း ဒါကိုပင် ဂုဏ်ယူနေတာပါလေ။ ငါခြား

Mart က ဝန်ထမ်းတွေလို တစ်ချိန်လုံး မတ်တပ်ရပ်နေရတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဆိုင်ထဲ လျှောက်တန်လျှောက် ကောင်တာနောက်က ခုံမှာ ထိုင်ချင်ထိုင်ဆိုပြီး စည်းကမ်းမတင်းကျပ်ဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေး ထားပေးထားတာပါ။

“မမ နေကောင်းပြီလား”

“အင်း... မျိုးတို့ကို ပြောချဦးမယ်”

“ဘာများလဲ မမ”

“မနက်ဖြန် နှစ်ယောက်စလုံးကို Off ရက်ပေးမလို့လေ”

“Sunday ကို”

“ဟုတ်တယ်၊ မမ ဆိုင်တစ်ရက်ပိတ်မှာမို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ။ ပိတ်ရက်ဆို ဆိုင်က ပိုရောင်းရတာလေ”

“မမ သိပါတယ်၊ တမင်နားချင်လို့ ပိတ်လိုက်တာပါ။ သမီးနဲ့ လည်း အပြင်ထွက်လည်မလို့လေ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြစ်ပါတယ် မမရဲ့”

ကလေးတွေကိုပြီးပြီ၊ မြေအောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့ပါ၏။
ဒေါက်တာတိုက်ပုံကို ပန်းခက်လေးတွေ အနားကွပ်ထိုးပေးချဦးမှာလေ။
အင်္ကျီစတွေက အဆင်သင့်ညှပ်ပြီးသားမို့ ချုပ်ရတာ မြန်ပါ၏။

တစ်ထည်ပြီးတာနဲ့ မော်တာပန်းထိုးစက်ကို ဖွင့်ကာ Zip Zap လိုက်တာရော ပန်းခက်ထိုးတာကိုပါ တစ်ခါတည်း လုပ်တာမို့ မြန်လေ၏။
ပန်းကြယ်သီး ပုစဉ်းခေါင်းပုတ်ရန်သာ ဓာန်တော့တာပါလေ။ အရင်ဆုံး ကြယ်သီးတံကို တစ်ဖက်စီမှာ လှလှပပလေး တပ်ပေးထားလိုက်ပါ၏။ ပုစဉ်းခေါင်းကိုတော့ ဖြည်းဖြည်းခြင်းပဲ ထိုးမှရမှာမို့ plastic ဆန်ကာလေးထဲ လုံးထားသည့် ပိတ်စလေးတွေနှင့် သိုးမွှေးထိုးတံကိုပါ ထည့်သယ်ကာ မြေညီထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါသည်။

“မမကြီးကို အခုပဲ ဆင်းခေါ်မလို့”

“ဘာလို့လဲ သီသီ”

“နေ့လယ်စာ စားဖို့လေ”

“မမ မဆာသေးဘူး သီသီရဲ့။ စားနှင့်လေ၊ သမီးရော”

“အနှစ်က စားပြီးလို့ နေ့လယ်တစ်ရေးအိပ်နေပြီ မမကြီးရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ သီသီလည်း စားပြီး နားတော့လေ။ မမဆာရင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လာတက်စားပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီး”

သီသီအပေါ် ပြန်တက်သွားပြီမို့ showroom ဧည့်ခန်းခုံမှာ ထိုင်ရင်း ပုစဉ်းခေါင်းထိုးနေမိလေ၏။ နာရီက ခုမှ နေ့လယ် (၁) နာရီကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာမို့ ဗိုက်မဆာသေးပါချေ။ (၂) နာရီ

လောက်မှပဲ စားဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။

အလုပ်ထဲ ဈာန်ဝင်နေတာမို့ ဝန်းကျင်ကို ခဏမျှ မေ့သွားရပါ၏။ အာရုံစိုက်ပြီး လက်ထိပ်လေးတွေပါ နာလာပြီမို့ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ခဏရပ်ကာ ဇက်ကို ဟိုဒီစောင်းလိုက်စဉ် ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားနီနီရဲ့ရဲလေးတစ်စီး ရပ်သွားလေသည်။ အလို! စာယ်သူများပါလိမ့်။

ကားပေါ်မှ ခေတ်မီသည့်မိန်းကလေးတစ်ဦး ဆင်းလာလေ၏။ ဝတ်စုံကလည်း ကားကဲ့သို့ နီနီလေးဖြစ်သလို နှုတ်ခမ်းကိုလည်း အနီရဲရဲလေးဆိုးထားလို့ပါလေ။ ကြည့်ရုံနဲ့ အဘယ်မျှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်အပြည့်ရှိပြီး အလှတရားတို့နှင့် ပြည့်စုံလဲဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီး မြင်သာနေတာပါလေ။

မိန်းမပျိုလေးက ဆိုင်မှန်တံခါးကို တွန်း၍ဝင်လာပြီး ဆိုင်ထဲ ဟိုဒီလိုက်ကြည့်နေလေ၏။ အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေကို လိုက်ကြည့်နေသော်ငြား စိတ်ဝင်စားပုံ မရပါလေ။ မျက်ဝန်းတို့က တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေသလိုမျိုး ဝေ့ဝဲကြည့်နေတာပါပဲလား။ ဘုရားရေ! ဒီ နွေပန်းချီလား။

သူမစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားစဉ် ထိုမိန်းကလေးက နီလာနှင့် စကားတီးတိုးပြောလိုက်သလို နီလာလက်ညှိုးက သူမထံ ညွှန်

လိုက်လေ၏။ သေချာပါပြီ။ ဒါ၊ ဒေါက်တာပြောတဲ့ ဒေါက်တာနွေပန်းချီပါပဲ။ သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ကာ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ရပ်လိုက်ပြီး ဆန်ကာလေးကို ခုံပေါ်ချကာ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

“မဝသန်ဦး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုကိုအောင်ပြောလို့ လာခဲ့တာ။ ကျွန်မ နွေပန်းချီပါ”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ထိုင်ပါရှင်”

လက်ကမ်းပေးလိုက်တာမို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ရပါ၏။ အို! လက်ဖဝါးလေးက နူးညံ့ပြီး အိမ်ကညက်ညောနေတာပါပဲလား။ သူမ လက်တို့ကဖြင့် အချုပ်အလုပ် အကြမ်းအတမ်းတွေကြောင့် ကြမ်းတမ်းနေပြီလေ။

“တစ်ခုခုသောက်ပါလား ဒေါက်တာ၊ အပူအအေးတစ်ခုခု”

“နေပါစေ မဝသန်ဦး၊ ကျွန်မ အိမ်ကစားပြီးမှ ထွက်ခဲ့တာပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်မက Foreign made တွေပဲ ဆတ်ဖြစ်တာမို့ ပြည်တွင်းဖြစ်ကို သိပ်မဝတ်ဖြစ်ဘူး။ ကိုကိုအောင်ပြောဆိုသာ လာကြည့်ဖြစ်တာ”

“ကိုကိုအောင်” ဆိုသည့်နာမ်စားကို သူမသိအောင် တမင် ရေရွတ်နေသလိုပါပဲ။ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ရှိန်နေပေမယ့် မလိုအပ်ဘဲ မာနကြောင့် ဒေါက်တာနွေပန်းချီရဲ့အလှူပေး မပြည့်စုံသလို ဖြစ်သွားပါ တ်။ စိတ်ထဲမှလည်း ဒေါက်တာအတွက် နှမြောသလိုဖြစ်သွားရတာ အမှန်ပါလေ။ စိတ်သဘောထားဖြူစင်ပြီး ပြည့်ဝတဲ့ ဒေါက်တာနှင့် ဤအမျိုးသမီးလေး မတန်သလိုပါပဲလားနော်။

“ကျွန်မဆိုင်မှာ foreign made မတင်ပါဘူးဒေါက်တာ ကိုယ်တိုင် ဆန်းသစ်တီထွင်တဲ့ Design တွေပဲ ချုပ်ရောင်းတာမို့ပါ”

ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။ ပုံစံက စူးစမ်းလေ့လာတဲ့ ဆရာ ကြီးပုံစံမျိုး ဂိုက်ဖမ်းနေတာ မဟုတ်ပါလား။ ဒီလိုမှန်းသိရင် မြေအောက် ခန်းကနေ တက်မလာပါဘူး။

“ကိုကိုအောင်က မဝသန်ဦးကို သိပ်ချီးမွမ်းလွန်းလို့ လာ ကြည့်မိတာပါ”

“ကျွန်မကိုကြည့်ဖို့ မလိုပါဘူးဒေါက်တာ။ အထည်ချုပ်ရောင်း တဲ့လူက စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်မလက်ရာတွေ ကသာ ဝယ်သူကို သက်သောင့်သက်သာနဲ့ လှလှပပလေး ဖြစ်သွားအောင် တာမို့ စိတ်ဝင်စားစရာပါရှင်”

အမျိုးသမီးလေးက မျက်နှာမဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားလေ၏။ ခန့်ခွင့်

သလိုမျိုးပါလား။ ဆိုင်ကို ညွှန်လိုက်ပါလျက် အထည်လာကြည့်တာ ချိုးမဟုတ်ဘဲ လူကိုလာကြည့်ရတယ်လို့။ ဘယ်လို မိန်းကလေးပါလိမ့် နော်။

“ကျွန်မအကြောင်း ကိုကိုအောင် ဘာများပြောထားလဲ မသိ ဘူး”

“ဘာမှမပြောပါဘူး ဒေါက်တာ။ ဒေါက်တာမိုးသက်အောင် က ကျွန်မကို ဆေးလာကုပေးဖူးတဲ့ ဆရာဝန်ပါ။ သူ့အတွင်းရေးကိစ္စ တွေ ဆွေးနွေးရအောင်အထိ ကျွန်မတို့ မရင်းနှီးပါဘူး”

ကဲ!... လမ်းဖောက်လာမှတော့ အလိုက်သင့် ပြောတတ်ရ မှာပေါ့။ ဒီမိန်းကလေး ဘာကိုများရည်ရွယ်ချင်တာပါလဲ။ လာပြီး တိုက်ခိုက်ရအောင်လည်း သူမနှင့်ပြိုင်ဘက်မှ မဟုတ်တာလေ။ ဘာသဘောပါလဲ ဒေါက်တာနွေပန်းချီ။

“ကိုကိုအောင်နဲ့ကျွန်မကို မိဘတွေက သဘောတူထားကြ တာပါ”

“ဟုတ်လား”

“ကိုကိုအောင်ဘက်ကလည်း ဒီကိစ္စကို ဘာမှမငြင်းဘဲ နေခဲ့တာလေ”

မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြန်သလိုပါလေ။ ဤမိန်းကလေးရဲ့

၁၄၆ မေသဒ္ဒါမောင်

ရည်ရွယ်ချက်က သူမကို တတ်နိုင်သလောက် တိုက်ခိုက်ဖို့အတွက် ပဲလား။ ဘာမှကို နားမလည်နိုင်တော့ပါလေ။

“ဒါပေမဲ့... အခု စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စမှာ အင်းမလုပ် အဲမလုပ်နေတဲ့ လူက ကန့်ကွက်နေလို့ပါပဲ”

“ရှင်!”

သူမ အံ့သြသွားရပါ၏။ ဒါကြောင့်ကိုး။ သူမကို စူးစိုက်ကြည့် နေသည့် နွေပန်းချီ၏ မျက်ဝန်းတို့က အင်အားအတော်ပါနေသလို မုန်းတီးဟန်တို့က အထင်းသားပါလေ။ ဒေါက်တာမိုးသက်အောင် ရှင် ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကို ကျွန်မဆီ လွှတ်လိုက်တာလဲ။

(၁၁)

လေဆိပ်မှာ လာကြိုသည့်ကားဖြင့် သူလိုက်ခဲ့ပါ၏။ တကယ် တော့ ဒီမြေကို သူ ခြေထပ်မချချင်တော့တာအမှန်ပါလေ။ သံယောဇဉ် တွေ ထားခဲ့ပေမယ့် သူ့ကို ချန်ရစ်ပြီး ပျောက်သွားခဲ့တဲ့ ချစ်သူရဲ့အရိပ် လေးသော်မျှ သူ ရှာမတွေ့တော့တာပါလေ။

‘ဝဿနီ’ အသက်တမျှ ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့မောင့်ကို စွန့်ပစ် ချန်ထားရစ်ခဲ့ဖို့ ဘယ်လိုတွန်းအားမျိုးက ‘ဝဿနီ’ ကို သွေးဆောင် သွားခဲ့တာလဲ။ မောင့်ထက်ပိုချစ်ရမယ့်လူ၊ မောင့်ထက် ပိုတွယ်တာ ရမယ့်လူ၊ မောင့်ထက် ပိုအားကိုးနိုင်မယ့်လူ တစ်ယောက်ယောက်များ ‘ဝဿနီ’ မှာ ရှိခဲ့ရင် ဒီလို ရက်ရက်စက်စက်ကြီး ပစ်သွားဖို့ မလိုဘဲ မွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနိုင်ပါတယ်လေ။

“နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်” ဆိုတဲ့စကားက အလကားမှ မဟုတ်ဘဲ

‘ဝဿန’ ရယ်။ မောင့်စိတ်နဲ့ ထပ်တူကျတဲ့ချစ်သူကို ဘဝလက်တွဲဖော် အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့တာက အမှားတဲ့လား။ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မယ်မယ်ရရ မပြဘဲ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်သွားတာ အံ့သြစရာပါ။

နောက်ဆုံးနေ့ ခွဲခွာခြင်းရဲ့ နောက်ဆုံးရက်မှာ မျက်နှာ မသာ မယာနဲ့ သူမပြောဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးတာပဲ။ သို့သော် လမ်းခွဲဖို့ အစပျိုး တာကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပိတ်ပင်တားဆီးခဲ့မိတာလေ။ မထင်ခဲ့မိဘူး မထင်ထားခဲ့တာ အမှန်ပါကွယ်။

“အစ်ကိုလေး”

အတွေးတွေ လွင့်ချင်တိုင်း လွင့်နေလျက်မှ ခေါ်သံကြောင့် သတိဝင်သွားရပါ၏။ ကားမောင်းရင်းခေါ်လိုက်သည့် မိုးကျော်ကို သူတစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အိမ်ကိုတန်းပြန်မှာလား”

“အေး... မေမေ မျှော်နေမှာလေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိမ်” တဲ့။ ဇာတိမြေမှာ အခြေချဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါလျက် အဲဒီမြေမှာ မျက်နှာမပြရဲလောက်အောင် သူ့မိဘတွေ သူ့ကြောင့် နာမည်ပျက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ‘သတို့သမီးပျောက်သွားတဲ့ သတို့

သား’ တဲ့။ လူဆိုတာ အရှက်နဲ့လူလုပ်တာပါ ‘ဝဿန’။ အရှက်သိက္ခာ ရဲ့ ခေါင်းစဉ်က နာမည်ပါပဲ။ ဒီနာမည်ကို အဖတ်ဆယ်လို့မရအောင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့များ လုပ်ရက်ခဲ့ပါသလဲ။

နောက်ဆုံးတော့ လေနေတဲ့စိတ်ကို ငြိမ်လို့ငြိမ်ငြား သူ သဘောထပ်လိုက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ လက်ထဲမှာ ငွေတွေအပုံလိုက်ရှိပေမယ့် စိတ်က တစ်စက်ကလေးမှ မပျော်နိုင်တာမို့ ဘာများ အသုံးကျပါ့မလဲ။ ဘုလောကထဲလာပြီး စိတ်မချမ်းသာနိုင်မှတော့ ဒီငွေတွေက အလကား ပဲလေ။

“မေမေကြီးတော့ ပျော်နေတာအရမ်းပဲ။ အစ်ကိုလေး phone ဆက်တော့ ပျာယာကိုခတ်တော့တာလေ”

ဟုတ်မှာပါလေ။ ယောက်ျားရင့်မာကြီးတန်မယ့် ဒီသား နှုတ်ရည် တစ်ပေါက်ပေါက်ကျရတာကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ပြီး ဖြေဆည် နိုင်ခဲ့တဲ့ မိခင်ပဲဟာ။ အဝေးကြီးခွဲသွားမှာကို ထပ်မလိုချင်ခဲ့ပေမယ့် နေ့နေညည ဂူငိုငိုငိုနဲ့ အရူးတစ်ပိုင်း အထီးကျန်ပြီး အသည်း ဘက်တက်ကွဲနေတဲ့သားကို မကြည့်ရက်တဲ့အဆုံး လိုက်လျောဖြစ်ခဲ့ တာပါလေ။

သုံးနှစ်ပါ ‘ဝဿန’။ ဒါပေမဲ့ မောင့်အတွက်ကတော့ မနေ့ အိပ်နေကလိုပါပဲ။ ‘ဝဿန’ ခွဲသွားတဲ့ ဒီရင်ဘတ်ကြီးကလည်း အိပ်မိ

လတ်လတ်ကြီးပါလေ။ ‘ဝဿန’ ရက်ရက်စက်စက် နင်းချေသွားတဲ့ နှလုံးသားကလည်း သွေးစိမ်းရှင်ရှင်နဲ့ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကြွေမှုနေ တုန်းဆိုတာကို ‘ဝဿန’ သိနိုင်ပါ့မလား။

“ဟိ! ဟိ!”

ခြံတံခါးဖွင့်ရန် ကားဟွန်းတီးလိုက်မှ သူ့အကြည့်ကို ခြံထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ သူထွက်သွားတာနဲ့ မေမေတို့ ဒီရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာပြီး ဒီခြံနဲ့အိမ်ကို ဝယ်ခဲ့တာတဲ့။ ဖေဖေကတော့ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှာ ရှယ်ယာဝင်ပြီး အလုပ်အခြေကျနေလေပြီ။ သူ့မှာသာ သူ့မှာ သာ ခုထိ ဘာဆိုတာမှ မလုပ်ရသေးတဲ့ သျှောင်ခြောက်ဆယ်ဖြစ်နေ တာပါလေ။

“လာပြီ... လာပြီ”

ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားရပ်လိုက်စဉ် တိုက်ထဲမှ မေမေပြေးထွက်လာပုံက ကလေးတစ်ယောက်နယ် ပေါ့ပေါ့ လို့ပါလေ။ သူ့ကားတံခါးဖွင့်ရုံရှိသေး။ မေမေက စိတ်မြန်သူပီပီ ကား တံခါးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။

“လက်တွေ ဘာတွေ နာနေပါဦးမယ် မေမေရာ”

“အို! ဒီလောက်နှစ်တွေအကြာကြီးခွဲထားရတဲ့သားကို ပြန်ပြန် တွေ့ချင်လှပြီကွယ်။ လာပါဦး၊ မေမေသားလေး ညီသွားလိုက်တာ”

ဒေါ်ပြီးပြီးချိုက ကြီးကောင်ကြီးမား သားကို တစ်ပွေ့တစ် ပြက်ကြီး ထွေးဖက်ထားတာ စက္ကန့်အတော်ကြာလေ၏။ သူ မေမေကို ပြန်ဖက်ထားလျက် မျက်ရည်ပင် ဝဲသွားရပါသည်။ သားဖြစ်သူကဖြင့် ခင်ဘတ်ဒဏ်ရာ သက်သာချင်၍ အဝေးထွက်သွားတာကို မွေးပေး ထားတဲ့ မိခင်က အဘယ်မျှ စိတ်ပူရသလဲဆိုတာကို မိဘချင်းသာ သိကြတာ မဟုတ်ပါလား။

“မေမေအတွက်”

“ဘာမှမလိုပါဘူး သားရယ်။ မေမေအတွက် သား ပြန် ချက်လာဖို့သာ အဓိကပါ”

“ဆာလိုက်တာ မေမေကြီးရာ။ လေယာဉ်ဆိုက်မယ်ဆိုပြီး သွားစောင့်နေတာ အကြာကြီးပဲ”

“ဪ ငါတို့ သားအမိတောင် အလွမ်းသယ်လို့ မဝသေး ဘူး။ ဒင်းအစာအိမ်ကအချက်ကို ပြုပြုလွန်းတယ်။ သားရော စားတော့ လာ။ ဒီနေ့မနက်တော့ သားအကြိုက် ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ကို ပုစွန် ဆော့လေးတွေနဲ့ စပ်စပ်လေး ကြော်ထားတယ်။ ကြက်သားကို အသား ခွဲပြီး ကျွတ်ကျွတ်လေး ဖွေးနေအောင်ကြော်ရယ်။ မုန့်ညင်းနဲ့ ကြက်ရိုး ကို ဟင်းချိုလေးချက်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ငါးပတ်မွှေရယ်။ မျှစ်ဝါဝါ ဆားကို ဆီအိအိလေးနဲ့ ကြော်ထားတာရယ်။ စားတော့မလား၊ သား”

“ခဏနေ ဆင်းလာခဲ့မယ်လေ၊ မေမေ”

“အေးအေး...ဟဲ့! ကောင်လေး၊ မင်းအစ်ကို့ကို အခန်း လိုက်ပြပြီး ထမင်းပွဲလာရိုင်းပြင်ချေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေကြီး”

သယ်ရမည့်အဝတ်အစားအိတ်ကို ‘မ’၍ လှေကားမှ တက် လာခဲ့၏။ သူ့အတွက် စီစဉ်ထားပေးတာက ထောင့်ဆုံးအခန်းပါလေ။ ဒီအခန်းကနေ ခြံရှေ့ကိုရော ခြံဘေးကိုပါမက ခြံအဝင်ဝကိုပါ မြင်နိုင် တာမို့ သူ အတော်သဘောကျသွားရပါ၏။ မေမေကတော့ သူ့ အကြိုက်ကိုသိပြီးသားမို့ ထားပေးတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

ပြတင်းပေါက်တွေကို အကုန်ဖွင့်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ ‘လင်းလင်းထင်းထင်း’၊ ခုတင်ကလည်း ခပ်ကြီးကြီး။ ဘေးမှာ စာကြည့် စားပွဲနှင့် မှန်တင်ခုံ၊ နေပိဦး၊ ယောက်ျားလေးအခန်းထဲ ဘယ်လိုလုပ် ပြီး မှန်တင်ခုံကြီးထည့်ထားပေးတာလဲ။ အံ့ဆွဲထဲသွားဖွင့်ကြည့်တော့ ယောက်ျားလေးသုံးပစ္စည်းတွေကိုသာ တွေ့ရလေ၏။ မဆိုးပါဘူး မေမေ ပြင်ဆင်တတ်သားပါပဲလား။

သူ့ပစ္စည်းတွေကို မိုးကျော် သယ်လာပေးတာမို့ ဒီတိုင်းထား ရန် ပြောလိုက်ပါ၏။ လက်ဆောင်တွေထည့်လာသည့် သေတ္တာကို အောက်မှာပင်ထားခဲ့ရိုင်းတာမို့ အဝတ်အစားသေတ္တာနှင့် သူ့အလုပ်

ပစ္စည်းတွေသာ အခန်းထဲရောက်လာလေသည်။ ဘယ်အလုပ်မဆို အကြွေးထားရင် ပိုပင်ပန်းရတာမို့ တအောင့်လေးသာနားလိုက်ပြီး အဝတ်အစားသေတ္တာကို ခုတင်ထက် တင်ကာ ဖွင့်လိုက်ပါ၏။

Lock ဖွင့်လိုက်စဉ် အစီအရံထပ်ထားသည့် အဝတ်တို့က အပြည့်ပါပဲ။ အဖုံးနေရာမှာ သေချာထည့်ထားသည့် မှန်ဘောင်ကွပ် ဓာတ်ပုံကို အရင်ယူကာ စားပွဲထက်တင်ထားလိုက်ပါသည်။ ရေခြား ခြေခြား ထွက်သွားတာမို့ မိတနစ်ပါးဓာတ်ပုံကို ဝါရီတသေ ယူဆောင် သွားတာပါ။

အင်္ကျီအထုပ်ကို ယူလိုက်စဉ် တစ်စုံတစ်ခု ကြမ်းပေါ် (ပါကေး ခင်းထက်) ဒေါက်ခနဲကျသွားသံကို ကြားလိုက်ရပါ၏။ အဖြူရောင် ဖြစ်နေသည့် အချပ်လေးပေါ်မှ လက်ရေးဝိုင်းဝိုင်းလေးကို တွေ့လိုက်ရ စဉ် နှလုံးသားဆီမှ ဆစ်ခနဲ နာကျင်ခြင်းကို ခံစားလိုက်ရလေ၏။ ‘မောင့်အတွက် ထာဝရ’ တဲ့။

ထာဝရဆိုပြီး တစ်သက်တာလက်တွဲဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ မောင့်ကို ရက်ရက်စက်စက်ကြီး ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီး ခြေရာဖျောက်ဖျောက် ကွယ်သွားရတယ်လို့ကွယ်။ ဝဿန်ရာသီလိုပဲ ရွှာချင်ရင်ရွှာ၊ မရွှာချင် ခင်လည်း နေတတ်တဲ့ မိုးစက်တွေလိုပဲ စေလိုရာနှင့်သွားခဲ့တာပါလား ထဿန်ရယ်။

www.burmeseclassic.com

ဓာတ်ပုံလေးကို တယုတယ ကောက်ကယုလိုက်မိစဉ် ဆံနွယ် ရှည်တို့ကို ကျောဘက်မှ ဆွဲယူကိုင်ကာ မျက်လွှာချထားသည့် ချစ်သူ၏ ခပ်ယဉ်ယဉ် အလှတရားက သူရင်ကို အမြဲတစေ အေးချမ်းစေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ခေတ်မီအလှတွေရဲ့ အပူတွေကြားမှာ ရေခဲပွင့်လေးလို အေးငြိမ်းသည့် ဝဿနအလှက သူ့နှလုံးသားအစုံကို ကိုင်လှုပ်စေခဲ့တာ ပါလေ။

ခဏနေ ညနေစာ စားရတော့မှာမို့ ရေမိုးချိုးသန့်စင်ရန် ရေချိုးခန်းထဲဝင်ခဲ့၏။ ရေပူရေအေးစက်တပ်ထားတာမို့ သူ့အတွက် အဆင်ပြေလေသည်။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတာမို့ ရေချိုးခြင်းကို အချိန်အတော်ကြာလေးယူဖြစ်လေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်လာမှသာ ရေချိုးတာကို ရပ်ဖြစ်ပါသည်။

မွေးပွတဘက်ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ရေသုတ်စဉ် မှန်ထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်မိလိုက်၏။ မညှပ်ဘဲထားသလို ဖြစ်နေသည့် ဆံပင်တို့က အနည်းငယ်မျှ ရှည်နေသည့်နယ် ဖြစ်နေလေ၏။ ဂုတ် ထက်ကျနေသည့် ဆံပင်တို့ကို ကိုင်ကြည့်မိလိုက်သည်။ ယောက်ျား လေးဆံပင်မို့ ကြမ်းနေပါ၏။ ညှပ်ရဦးမှာပါပဲ။

ချစ်သူ၏ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် ဆံနွယ်ရှည်တို့ကို အမြတ် တနီးဖြင့် တယုတယ နမ်းရှိုက်ခဲ့မိသည့် နေ့ရက်တို့ကို သတိရမိသွား

ပြန်လေ၏။ အတိတ်ဆိုတာ မေ့ကောင်းတဲ့အရာတစ်ခုဖြစ်သော်ငြား သူ့အတွက်ကတော့ဖြင့် မနေ့တစ်နေ့ကလို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ခံစားနေရတုန်းပါလေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်”

“အစ်ကိုလေး အိပ်ပျော်နေလား”

“မအိပ်ပါဘူး မိုးကျော်ရဲ့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“မေမေကြီးက ညနေစာ စားကြမယ်တဲ့”

“အေး အေး... လာခဲ့မယ်”

အိပ်နေရင်း ဝတ်စုံပေါ့ပေါ့ပါးပါးကိုသာ သူ ဝတ်လိုက်ပါ၏။ သင်္ဘောသားဆိုတာ သင်္ဘောပေါ်မှာပဲ အမြဲလိုလိုနေရပြီး ဘယ်နေရာ ကိုပဲကြည့်ကြည့် ရေပြင်ပြာပြာကိုသာ အမြဲတစေ တွေ့မြင်နေရတာပါ။ ရထားတဲ့ အင်ဂျင်နီယာရာထူးနဲ့ နေရာဦးစီးလုပ်ကိုင်နေတဲ့ အရာရှိ တစ်ဦးရဲ့ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲမှုတွေရှိနေတာကို ဘယ်သူတွေ သိနိုင်ပါ့ မလဲ။

ကမ်းကပ်တဲ့နိုင်ငံတိုင်း သူများတကာတွေ ကိုယ့်နိုင်ငံက မိန်းမတွေ၊ ချစ်သူတွေ၊ မိဘတွေ စသည်ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆီ ဆက်သွယ်ကြပေမယ့် သူကဖြင့် ကျောက်ရှုပ်နယ်ပါ။ သင်္ဘောပေါ် မှာ Net သုံးပြီး One Line ပေါ်မှာ တွေ့ကြတော့လည်း သူက

၁၅၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ငေးကြည့်ရုံလေးသာပါလေ။

သင်္ဘောတက်တယ်ဆိုတာ တစ်နှစ်မှာ (၁၀) လခန့်သာ လုပ်ရတာပါ။ ကိုယ့်နိုင်ငံပြန်ချင်တဲ့အိမ်ထောင်သည်တွေက ခဏလေး မပြန်ချင်ကြတာမို့ အဲဒီလူတွေကိုယ်စား သူပဲ ဝင်လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာမို့ ငွေကြေးတွေ ဘုန်းဘောလအော စုဆောင်းနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ သူ့ဝယ်ယူငွေတွေအားလုံးကို မေမေက သူ့နာမည်နဲ့ Bank မှာအပ်ပေး ထားလေ၏။

နှစ်အတော်အကြာကြီးသွားဖြစ်ခဲ့တာမို့ နှလုံးသားကို အနည် ထိုင်နိုင်ခဲ့ပြီထင်ပေမယ့် ဘာမှ မထူးခဲ့။ နိုင်ငံပေါင်းစုံမှာ အလှအပ များစွာနှင့် ကြုံခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် သူရင်ခုန်သံက အေးစက်စက်ဖြင့် အခုန် မမြန်ခဲ့ပါချေ။ တစ်ယောက်တည်းအတွက်ပါ ဝသန်။ မောင့်နှလုံးသား ဟာ ဝသန်တစ်ဦးတည်းအတွက်သာ ရှင်သန်ခဲ့တာပါကွယ်။

အလွမ်းတွေက ယခုတိုင် မပြယ်နိုင်သေးဘဲ နုလံထလူမမာ လို အင်အားယုတ်လျော့ ပျော့ခွေနေတာကို မြင်နိုင်ပါလေစ။ ဝသန် ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ ‘မောင်’ ဆိုတဲ့ ‘နေမျိုးသူရိန်’ ဟာ အသက်ရှင် လျက်နဲ့ သေဆုံးခဲ့တာပါလေ။ လူတွေပြောလေ့ပြောထရှိသလို ရည်းစားဦးကို မြေးဦးရသည့်တိုင် မမေ့နိုင်သလို ဝသန်ဟာ မောင်ရဲ့ အချစ်ဦးနဲ့ အချစ်ဆုံးပါပဲကွယ်။

“ဟော! လာ သား။ ဒီညနေ သားကြိုက်တဲ့ ငါးရုံအူရယ်၊ ငါးကြင်းခေါင်းနဲ့ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ချဉ်ရည် ပြေပြေလေးရယ်၊ ကြက် အသည်းအမြစ်ရယ်၊ မျှော်စင်မွှေးမွှေးလေးစားချင်တယ်ဆိုလို့ သံပရာ သီးညှစ်ပြီး ရှောက်ရွက်ပါးပါးလှီးတာ ဖြူးသုပ်ပေးထားတယ်။ ဒါက တော့ ကော်ရည်နဲ့ အစိမ်းကြော်ပူပူလေး။ များများစားရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ထမင်းစားပွဲဝိုင်းရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ညနေ (၅) နာရီခွဲပဲ နို့သေးတာမို့ ထမင်းစားချိန်စောနေမှန်း သူသိပါသည်။ ဖေဖေလည်း ကုမ္ပဏီက ပြန်မရောက်သေးပါလေ။ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်လာသည့် သားဖြစ်သူကို မြန်မာထမင်းဟင်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ကျွေးသည့် မေမေ့ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်။

သင်္ဘောပေါ်မှာက အများနှင့်စားရတာမို့ book ကို ကိုယ် စားချင်သမျှ ပြောလို့မှမရတာကိုး။ သူကလည်း ရှာရှာဖွေဖွေ ကြိုက် တတ်တာမို့ မြန်မာထမင်းချက်က ခေါင်းခဲရတာပါလေ။ အမြဲတစေ ခေါက်ဆွဲပြုတ်လို၊ ကြေးအိုးလို၊ Beer နဲ့ မြည်းနိုင်မည့် အသားလုံး ကြော်တို့ အသားပြားကြော်တို့တွေချည်း မညည်းမညူ စားခဲ့ရတာပါ။

သူစားချင်တာက မကျည်းသီးငါးပိချက်လေး၊ ငရုတ်သီးစိမ်း စပ်စပ်နဲ့ ထောင်းထားတဲ့ မရမ်းသီးငါးပိထောင်းမျိုး၊ တရုတ်နံနံလေး

အုပ်ပြီး ကြော်တဲ့ ပဲပင်ပေါက် ပဲပြားကြော်လေး။ ငရုတ်ကောင်းလေး ဖြူးကြော်တဲ့ ပဲသွေးကြော်ခြောက်ခြောက်လေး။ ဂျူးမြစ်ချဉ်ရည်ဟင်းလေး စသဖြင့် ရှာရှာဖွေဖွေ တောင့်ဘသမျှ အာရုံထဲမှာပဲရှိပြီး လက်တွေ့မှာဖြင့် ခဲလေသမျှ သဲရေကျအဖြစ်ပါလေ။

“မေမေ့သူငယ်ချင်းတွေတောင် မြေးတွေချီနေရပြီသားရဲ့”

ဟော! စကားကတော့ စလာချေပြီ။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်တွေ ကတည်းက ဒီစကားမျိုးစလာတိုင်း သူ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် ရှောင်ပြီး ပြေးခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မေမေတို့ရှိတဲ့နေရာကို မပြန်ဖြစ်ဘဲ သင်္ဘောပေါ်နဲ့ Hotel တွေမှာပဲ လှည့်ပတ်နေဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ဒီမှာအခြေချတော့မယ့်သူကို ကြီးခိုင်ခိုင်နဲ့ ချည်နှောင်ဖို့ မေမေ ပြင်ဆင် တော့မှာထင်ပါရဲ့။

“မေမေတို့အရွယ်ဆိုတာ ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်ရှိပြီး ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ တရားသွားနာရမယ့် အရွယ်လေ။ တတိယအရွယ်ဆိုတာ ဘာဝနာရှာရမယ့်အရွယ် မဟုတ်လား မေမေရဲ့။ မြေးတွေ၊ မြစ်တွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ကလေးထိန်းပေးရ၊ မူကြိုပို့ရနဲ့ နေရရင် မောရုံပဲရှိတော့ မှာပေါ့။ ဒီသံသရာထဲ မပျော်ချင်ပါနဲ့ မေမေရယ်”

မေမေက သူပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးရင်း မျှော်စောင်းခဲလေ၏။ မအေထက် သားတစ်လကြီးသည်ဟု ထင်သွားလေ

မလာ။ မေမေတို့ မေမေတို့ကို အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ နားအေးပါးအေး နေစေချင်တာကိုတော့ သူ့စေတနာမှန်း သိမှာပါလေ။

“သားအသက်မယ်တော့ဘူနော်”

သူ ထမင်းစားရင်း ပြီးလိုက်မိပါ၏။ အသက် (၃၀) အရွယ် ကို မငယ်ဘူးပြောနေရင် (၄၀) ကျော်လူပျိုကြီးတွေ ဘာဖြစ်ကုန်မလဲ။ တစ်ခါ တစ်ခါ လူကြီးတွေအတွေးကို သူတို့လူငယ်တွေ မမိနိုင်တာ အမှန်ပါလေ။

“ကျွန်တော်က မငယ်တော့တာလား၊ မေမေတို့က မငယ် တော့တာလား”

“အတူတူပဲပြောတာပေါ့။ တကယ်ပဲ မအေကို ဘာမှ ဆက် ပြောလို့မရအောင်ကို ပိတ်ပြောနေရတယ်လို့”

မေမေက သူလက်ခုံကို မနာအောင် ဖျတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်လေ ၏။ အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့သားကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ နားချရတာ အဘယ်မျှ လက်ပေါက်ကပ်လေမလဲ။ သူကလည်း နဂိုကတည်းက နားထောင်တတ်သူမို့ ပြောရခက်တာပါလေ။ အစွဲအလန်းကြီး၊ သံယောဇဉ်ကြီး၊ အချစ်ကြီးသည် သားဖြစ်သူ၏ရင်ထဲကို မေမေ မြင်နိုင်ပါ မည်လော။

“တစ်သက်လုံး ဒီတိုင်းပဲနေပြီး ငှက်ပျောတုံးဖက်သေဘော့

မလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်”

“ဒါဖြင့် သားသဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးရော ရှိနေပြီလား”

သူ သက်ပြင်းခိုးရှိုက်လိုက်မိ၏။ သဘောကျတာတဲ့လား မဟုတ်သေးဘူး၊ နှစ်လိုတာပါ။ နှစ်မြိုက်တာဆိုရင် ပိုမှန်မှာပါ။ စိတ် နှလုံးအစုံ အကုန်ပုံအပ်ခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူမို့ပါ မေမေ။ ရှိနေတာလား ရှိခဲ့တာလား၊ ရှိနေစေဆိုတာကမှ မှန်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“သား”

“မေမေ သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခုချိန်ထိ ဝဿန့်ကို မေ့လို့ မရသေးဘူး”

“ကွယ် ... ကြာပဲကြာခဲ့ပြီကိုး။ ဟိုက အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေကျပြီး ကလေးတွေရနေရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ သားက လွမ်းနေပြီး သေသွားတဲ့ သစ်ခြောက်ပင်လို ငုပ်တုတ်ဖြစ်နေတာကို မေမေတို့ မကြည့်ရက်ဘူး နေမျိုးသူရိန်”

လွမ်းလို့သေသွားတဲ့ သစ်ခြောက်ပင်တဲ့၊ တင်စားတတ်ပါတဲ့ အဲဒီသက်မဲ့သစ်ပင်လို သေဆုံးသွားခဲ့ရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်း လိုက်လေမလဲ။ အခုတော့ သူ့မှာဖြင့် အလွမ်းသံသရာမှာ နာကျင်မှု အပြည့်နဲ့ နစ်ပျောနေရတာပါလေ။

“ကျွန်တော်ကရော ဒီတိုင်းနေသွားမယ် ပြောနေလို့လား မေမေရဲ့”

“ဒါဖြင့်”

“တစ်နေ့တော့ အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အလော သုံးဆယ်နဲ့တော့ မစီစဉ်ချင်ပါနဲ့ မေမေ။ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံတာ သိ။ ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ နှစ်လိုစွာ တိုက်ဆိုင်မှုရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ပဲ ဆုံပါရစေ”

မေမေ ကျေနပ်သွားပါ၏။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တွန်းအားတွေ ပေးနေပြီကော။ မောင်က မောင်က ခုထိ ဝဿန့်ကိုမှ ချစ်လက်စ ကျန်သေးတာလေ။ ဪ... ဝဿန့်ရယ်။

(၁၂)

နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ဖြစ်တာမို့ အတော်လေး အိပ်ရေးဝသွားရပါ
၏။ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်မှပဲ သူ့အမောတွေ ပြေသွားရသလိုပါပဲလား။
ညမောင်မှ ပြန်ရောက်လာသည့် ဖေဖေနဲ့တောင်မှ စကားသိပ်မပြော
ဖြစ်ဘဲ အစောကြီး အိပ်ချင်လာတာမို့ အိပ်ခဲ့ရတာပါ။

မှန်တံခါးကိုဖွင့်ကာ လက်နှစ်ဘက် အပေါ်ဆန့်လျက် တစ်
ချက် သန်းဝေလိုက်ပါ၏။ မျက်ရည်ဝဲသွားတာမို့ လက်ဖြင့် မျက်လုံးကို
ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး ခြံထဲမှရှုခင်းတို့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မေ-
လည်း ပန်းပင်စိုက်ဝါသနာပါတာမို့ ခြံထဲမှာ အပင်တွေ ပန်းအိုးတွေ
ဟိုဟိုဒီဒီ စိုက်ထားလေ၏။

ဂရုစိုက်ပြီး ပျိုးထားသည့်နှင်းဆီပန်းအိုးတို့မှ နှင်းဆီရနံ့-
လေအငွေ့မှာ သူ့နှာခေါင်းကို လာတိုးကြလေသည်။ နှလုံးသားထဲတို့
နွေးပြီးဆင်းသွားသလိုပါလေ။ ဝဿန်ရယ် မောင်ကိုယ်တိုင် ပန်းအိုး

ဖူးတဲ့ နှင်းဆီပွင့်တွေကို အမှတ်တရ ရှိပါသေးရဲ့လား။ တယုတယ
မွှေးနှိုက်ခဲ့ဖူးသည့် နဖူးပြင်မှ သနပ်ခါးရနံ့ကို ရလိုက်သည့်နှယ်ပါ။
“ဘာရန်ပူနဲ့ ခေါင်းလျှော်လာသလဲ” ဆွဲပြီး ဆံနွယ်တွေကို နမ်းဖို့
ပြင်မိတိုင်း အရက်တကြီးနဲ့ ဆံပင်တွေကို ဝဿန်သိမ်းစဉ်ခဏ
လည်တိုင်ကျော့ကျော့လေးကို နမ်းခွင့်ရခဲ့တာလေ။

ဪ ဝဿန်ရယ်။ မောင့်ကိုထားရစ်ခဲ့ပြီး မောင်မဟုတ်တဲ့
ဘယ်လိုလူရဲ့ရင်ခွင်မှာများ မင်းပျော်နေပြီလဲ။ လမ်းခွဲဖို့ပြောစဉ်ကတည်း
က မောင်ရိပ်မိခဲ့ဖို့ကောင်းတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ပေါ့ကွယ်။ မောင်က
ဝဿန်အပေါ် ချစ်တာတွေပါမက သစ္စာတရားကိုပါ ပုံပေးထားသူမို့
အခုလို မောင့်ရင်ကို အစိမ်းသက်သက်ကြီး ခွဲသွားရက်လိမ့်မယ်လို့
ဘယ်ထင်ထားပါ့မလဲ။

မယုံခဲ့တာအမှန်ပါ။ Phone နဲ့ဆက်သွယ်လို့မရတော့မှ
ဝဿန်ဦးစီးခဲ့တဲ့ Mart ကို အမောတကောနဲ့ သွားခဲ့မိတော့ Mart
က ပိတ်လျက်သား။ ဦးဦးနဲ့အန်တီလေးတို့ပြောပြမှုအောက်မှာ မတ်
မတ်မရပ်နိုင်တော့အောင်ကို သူ ခြေထောက်တွေ ပျော့ခွေသွားခဲ့ရတာ
လေ။

မေ့လိုက်တဲ့၊ လွယ်လွယ်ပြောကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့စကား
ကို နားမထောင်ဘဲ ပြန်ရန်လုပ်တဲ့အထိ အရှုံးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။

ဘယ်ဆီကိုများ ထွက်ပြေးသလဲဆိုပြီး လိုက်ရှာမိတာကလည်း နေရာ အနှံ့ပါပဲ။ အားကိုးမှီခိုနေတဲ့ အရိပ်အောက်ကနေ ခြေစုံကန်ပြီး ကျော ခိုင်းဖြစ်အောင် ဘယ်လိုအရာကများ ဝဿန့်ကို တွန်းအားပေးခဲ့ပါ သလဲ။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး အတူပျောက်သွားတာမို့ သို့လော သို့လော ထင်စရာကလည်း မရှိခဲ့။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ် တည်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မောင်က တစ်ခန်းတစ်ကဏ္ဍ တစ် ထောင့် တစ်နေရာလေးကတောင် ပါခွင့်မရှိဘူးတဲ့လား။

ကမ္ဘာကြီးလောက်ချစ်တာပါဆို၊ တင်စားပြောမှန်းသိပေမယ့် ကလေးလေးတွေပြောတာတတ်သလို ဟောဒီလောက်ကြီးချစ်တာ ဆိုရုံနဲ့ ပျော်မိခဲ့တဲ့လူပါ။ ကမ္ဘာကြီးလောက်ချစ်တဲ့ချစ်သူကို မြေမှုန့်လေး လောက်တောင်မှ တန်ဖိုးမထားဘဲ စွန့်ပစ်ချန်ရစ်ရတယ်လို့။

လွမ်းလိုက်တာ ဝဿန့်ရယ်။ ကာလရှည်ရေမြေခြားနေ လည်း မောင့်အလွမ်းတွေက မြူမှုန့်လေးလောက်တောင်မှ မလျှော့ပါး ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ သူများတကာ ချစ်သူရည်းစားတွေလို လွယ်လွယ် တွေ့၊ လွယ်လွယ်ပြော၊ လွယ်လွယ်ခေါင်းညိတ်၊ လွယ်လွယ်ချစ်ခဲ့တာ မှ မဟုတ်တာ။ တစ်သက်တာထာဝရအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ကမ်းလင့်ခဲ့ တဲ့ လက်တွေ့က ခိုင်မြဲသင့်တာပါလေ။

မြင်ကွင်းထဲမှာ ရေပိုက်ဖြင့် ပန်းပင်တွေကို ရေလောင်းနေ သည့် မိုးကျော်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ အောက်ကိုဆင်းသင့်ပြီပဲ။ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ နှစ်ကြာအောင်ရှာခဲ့ပါပြီ ဝဿန့်။ ဒါပေမဲ့ နျှော်လင့်ချက်တွေကို မောင် မစွန့်လွှတ်နိုင်သေးပါဘူး။ ရေမြေဆုံးသည် အထိ ရှာနေဦးမှာပါ။

မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ရေချိုးကာ အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်လိုက်ပါ၏။ ဆံပင်ညှပ်ဖို့ အကြောင်း ပြီး အပြင်ထွက်ရဦးမှာလေ။ အောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့စဉ် ထမင်းစား နန်းထဲမှာ မိဘနှစ်ပါးကို အတူတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“Morning သား၊ အိပ်လို့ကောင်းရဲ့လား”

“Morning ပါ ဖေဖေ။ ကောင်းကောင်းအိပ်လို့ပျော်ပါ တယ်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ မေမေက သားအိပ်ရာပြောင်းလို့ အိပ် ချော်ပါးမလား စိုးရိမ်နေတာ”

“Breakfast ကော်ဖီသောက်ဦးလေ၊ ဒီနေ့ ဘယ်သွားဦး လို့လဲ”

“ကော်ဖီမသောက်ချင်ဘူး၊ ဆံပင်ညှပ်ဖို့ သွားရဦးမယ်”

“သိတယ်လေ၊ သားစားဖို့ မေမေ ကြိုပြင်ထားပါတယ်ကွယ်”

ခဏစောင့်”

မေမေက မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာပါ၏။ သူ့ရှေ့မှာ ရောက်လာသည်က ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းနှင့် နံပြားပါပဲ။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ခြောက်မွှေးမွှေးလေး နှပ်ထားပါသည့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သူ့အတွက် မေမေ အတော့်ကို အလိုက်တသိ လုပ်ပေးထားတာပါလား။

“ဟာ good ပဲ၊ ကျေးဇူးပါ မေမေ”

“အပြင်ထွက်တာလည်းထွက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်တော့ ပြန်ရောက်အောင် ပြန်လာဦး”

“ကွယ်... ချိုကလည်း။ သားကို ကလေးလို့ပဲထင်တုန်းလား။ သွားချင်တဲ့နေရာ သွားပါစေ။ မိုးသိပ်မချုပ်ရင် ပြီးတာပဲကို”

“ချိုက ဖိုးရိပ်လို့ပြောနေတာပါ အစ်ကိုရဲ့။ သားက မနေ့ကမှ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာတာ။ ဒီကကားလမ်းတွေကို ဘာမှ ကျွမ်းကျင်တာ မဟုတ်သေးဘူး”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ သား ကားမောင်းရင်သတိထားဦး စိတ်မချရင် မိုးကျော်ကိုခေါ်သွားလေ”

“ရပါတယ် ဖေဖေရယ်။ ကမ္ဘာပတ်လာတဲ့ကောင်ပါ။ အဲဒီလောက် မတုံးပါဘူး”

“အေးပါ။ အပြောမကြီးနဲ့ဦး။ တော်ကြာ စခန်းမှာ ဒဏ်ငွေဆောင်ရမှ ဟုတ်ပေမဆိုလေနဲ့”

သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အစားကိုသာ ပြီးအောင်စားလိုက်ပါ၏။ အပြင်ထွက်ရင် ပေါ့ပါးသည့် T-shirt နှင့် style pants ကိုသာ ရွေးဝတ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဆံပင်ကို အမျိုးသားဆံသဆိုင်ရှာပြီး ညှပ်မှပါပဲ။ သူက ယောက်ျားမဟုတ် ဘာမဟုတ် အလှဖန်တီးရှင်တွေကို အလိုလိုလန့်ပြီး ကြောက်တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“မမှောင်ခင် ပြန်လာပါ့မယ် မေမေ”

“အေးအေး”

“ကျွန်တော်သွားပြီ ဖေဖေ”

“အေး... မျက်စိလည်း ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ဦး”

သတိပေးပြန်ပြီကော။ မျက်စိဖွင့် နားစွင့်ဆိုတာက သူ့ကို ခုတ်သုရှာတွေ့နိုင်ဖို့ မဟုတ်ပါလား။ ဒီအရွယ်မှာ အိမ်ထောင်ပြု၊ စီးပွားမှာ သားသမီးမျိုးဆက်မွေးဆိုပြီး plan ချသင့်တာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ သူ့မှာမှ စီးပွားရှာထားတာက သိန်းရာကျော်ရှိနေသလို မိဘတွေ အမွေပေးဖို့ဆိုပြီး သူ့နာမည်နဲ့ ဘဏ်ထဲမှာထည့်ထားတဲ့ငွေက မနည်းနေပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကို ရွေးချယ်ရမှာလဲ၊ နှလုံးသားကို

ဦးစားပေးပြီးချွေးခွဲပေမယ့် အဖြေကတော့ မှားခဲ့ပြီပဲ။ ဒီတစ်ခေါက်မှာ တော့ ဦးနှောက်ကိုပဲ ဦးစားပေးရမယ် ထင်ပါရဲ့။ သူ့ရှာဖွေသမှု ငွေကြေးတို့ကို မဖြုန်းတီးဘဲ လိုအပ်သလောက်သာသုံးပြီး စုဆောင်း သိမ်းဆည်းပေးနိုင်မယ့် အိမ်ရှင်မမျိုးကို ရနိုင်ပါ့မလား။

တကယ်ဆိုရင် သူက တစ်သက်မှာ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သူကိုသာ အသည်းအသန်နှင့် ထင်တူချစ်ခြင်းတွေကို ပုံအပ်ပြီး သစ္စာတရားနှင့်အတူ လက်တွဲဖော်အဖြစ် ဘဝကိုတည်ဆောက်သွား ချင်တဲ့ လူပါလေ။ အခုတော့ ဒီဘဝမှာ အသည်းတစ်ခါကွဲပြီး နှလုံး သားအက်ကာ ရင်ဘတ်နှစ်ခြမ်းကွဲ ချစ်ဦးသူကို အရှုံးတစ်ယောက် နှယ် သိစိတ်ရောမသိစိတ်ပါ ပေါင်းပြီး ရှာနေမိတာ ယခုကိုင် မဟုတ် ပါလား။

‘ဝဿနီ’ မောင်က အခုအချိန်အထိ သုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ် ပိုင်းရောက်တာတောင်မှ ‘ဝဿနီ’ ကို ချစ်မြဲချစ်နေစေပါကွယ်။ တစ် သက်တာ ထာဝရ ချစ်ခြင်းမျိုးနဲ့ ချစ်နေတုန်းဆိုတာ မင်းတစ်ယောက် သိမှသိပါလေစ။ တွေ့ချင်လိုက်တာ၊ မေ့ဖို့မရှိ မုန်းဖို့မသိတဲ့ မောင့်လို လူကို ဘယ်လိုပြစ်ချက်မျိုးနဲ့များ ဥပေက္ခာပြု ချန်ရစ်ခဲ့ရတာပါလဲ။ မနာကြည်းရက်တာအမှန်ပါ။

ချစ်ခြင်းရဲ့အခြားတစ်ဖက်မှာ နာကြည်းမုန်းတီးခြင်းမျိုးရှိတာ

ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မောင်ကတော့ နာကျင်ခြင်းများစွာနဲ့ မင်းကို မျှော်နေ စောင့်ဆိုင်းနေမြဲပါလေ။ မင်းကဖြင့် မောင်ကို သတိမှ ရပါလေစကွယ်။ ခိုင်ခံ့ဖူးတဲ့ ရင်ခွင်ရဲ့ နွေးထွေးခြင်းတွေကို မှတ်မိပါရဲ့လား။ နှမ်းရှိက် ခဲ့ဖူးတဲ့ ပါးပြင်ထက်က သနပ်ခါးရနံ့တွေက မောင့်အတွက် အမြဲ ဖွေးပျံ့နေဆဲပါပဲ။ စကားတွေလှည့်ပတ်ပြီး ခိုးယူမွှေးရှိက်ခဲ့မိတဲ့ ဆံနွယ် ရှည်တွေက ယခုချိန်ထိ အိမ်မက်တွေများစွာအဖြစ် ဖန်တီးနေစေပါလေ။

ဪ ‘ဝဿနီ’ ရယ်။

“တီ! တီ!”

ကားဟွန်းတီးသံကြောင့် လမ်းလယ်မှာ မောင်းနေရာမှ ဘေး ဘက်သို့ လမ်းကြောင်းပြောင်းပေးလိုက်ပါ၏။ ရှေ့နားက ဆိုင်မှာ ဆံပင်ညှပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိလေသည်။ မဟာရန်ကုန်ရယ်လို့ နာမည် ကြီးသလို လူတွေကလည်း များပြားလိုက်တာနော်။ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါ၏။

“မင်္ဂလာပါရှင်”

“ဆံပင်ညှပ်ပြီး ခေါင်းလျှော်မလို့ပါ”

“ခဏလေးစောင့်ပေးပါလား အစ်ကို၊ ဆိုင်မှာ လူနည်းနည်း တူနေလို့ပါ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ဆိုင်က

သေသေသပ်သပ်လေးနှင့် ခမ်းနားနေလေသည်။ သူထိုင်နေသည်က ထောင့်ခုံမှ မှန်ချပ်များမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ခပ်ငေးငေးကြည့်နေမိ၏။ ဟိုမှာကျန်ခဲ့သည့် ဘော်ဒါတွေသာ သူ့ပုံကို ငူငူငိုငိုမျိုးမြင်ရင် လှောင်လိုက်ကြမယ့်ဖြစ်ခြင်း။

“ဟင်!”

ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားထိုးရပ်လိုက်တာမို့ သူကြည့်နေရင်းမှ ရင် ထိတ်သွားရပါ၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်မိန်းကလေးက ဆံနွယ် ရှည်တွေကို ချထားတာမို့ပါ။ ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ရင်း ဆံနွယ်တို့ကို ပင့်ဖယ်လိုက်ပေမယ့် ကျောပေးအနေအထားမို့ မျက်နှာကိုမမြင်ရပါချေ။

လူက မရည်ရွယ်မိပါဘဲ ဆတ်ခနဲ မတ်တပ်ရပ်မိသား ဖြစ်သွားပါ၏။ ပြီးနောက် ဆိုင်ထဲမှ အလျင်အမြန်ထွက်လိုက်မိလေသည်။ မိန်းကလေးက ကားပေါ်ပါလာသည့် မိန်းမဖော်တွေကို စောင့်ခေါ်ကာ စကားပြောနေပါ၏။ သူ့လက်တို့က ထိုမိန်းကလေး၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်မိသားဖြစ်သွားလေသည်။

“ဝသန်”

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာသည့် မျက်နှာကို မြင်ရစဉ် မှားပြီ ဟူသည့် အသံဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားရလေတော့၏။

ဤမိန်းကလေးက ဝသန်ထက် အသက်ငယ်သလို အရပ်လည်း ဆိုစလောက် နိမ့်တာပါလေ။ ရှုကြောင်ကြောင် လုပ်ရပ်မျိုး လုပ်မိခေပြီကော ‘နေမျိုးသူရိန်’။

“လူမှားနေပြီ”

“Sorry တောင်းပန်ပါတယ်”

“ထားတို့ကတော့ လမ်းထွက်တာနဲ့ super glue တွေ ဆောက်လာတော့တာပဲဟေ့”

“အေးလေ”

မိန်းကလေးတစ်သိုက်၏ လှောင်ရယ်သံက သူ့အတွက် ဦးအရှက်ရစေတာပါလေ။ သူကလည်း သူပါ။ ကိုယ့်ထက်အများကြီး ငယ်တဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လူမှားခေါ်လိုက်မိရတာပါလိမ့်။ တခြားကောင်မလေးတွေက ဝိုင်းရယ်ကြပေမယ့် ကာယကံရှင် မိန်းကလေးကဖြင့် ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေတာပါလေ။

“မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“အဲဒီမတော်တဆကနေ စကြတာပဲလေ။ မတော်တဆ တမင်တာက”

ရယ်ကြပြန်လေ၏။ ခေတ်နှင့်အညီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးတွေက သူ့ကို ဝိုင်းရယ်နေကြပေမယ့် အုပ်စုထဲမှာ ထူးခြားစွာ

ဝတ်ဆင်ထားပါသည့် ခပ်ယဉ်ယဉ် မိန်းမငယ်လေးကဖြင့် စာနာပြီး
လေးသာ ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးနေတာပါလေ။

“တကယ်ပြောတာပါ”

“တကယ်တဲ့ဟေ့!”

“မစကြပါနဲ့ဟယ်”

ကောင်မလေးက သူငယ်ချင်းတွေကို ခပ်တိုးတိုးလှည့်ပြော
လိုက်လေ၏။ အရယ်မျက်နှာပိုးကိုသပ်ကာ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ
သည့် မျက်ဝန်းတွေကြားမှာ နေရခက်စေပါသည်။ သူ့ကိုက စမှားမိ
တာကိုး။ ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရွယ်မှာ ခံစားချက်တွေရော၊ အပြုအမူတွေက
ပါ အများကြီးကွာခြားနေတော့တာပါလေ။

“ကိုယ်က ‘ဝသန်ဦး’ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးထင်ပြီး မှားခေါ်
လိုက်မိတာပါ”

“ရပါတယ်၊ ထားနာမည် ထားထက်ထတ်ထွဋ်ပါ”

“ဪ... ကိုယ့်နာမည် နေမျိုးသူရိန်ပါ။ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟယ်!... ဒါပဲလား”

“အေးလေ... ထားက ဘာလို့နာမည်ပြောလိုက်ရတာလဲ”

ကောင်မလေးတွေအနီးမှ သူ အပြန်ဆုံးခြေလှမ်းရွှေ့ရတော့
၏။ မလွယ်ပါလားနော်။ ခေတ်ကာလ ကလေးတွေများ ရေများရေနိုင်

မီးများမီးနိုင် ကြိုတာနဲ့ ဝိုင်းနှိပ်ကွပ်ကြတော့တာပါပဲ။ သူ့ကို တကယ်ပဲ
ထုံမှားရိုက်တဲ့ကြောင်လို့ ထင်သွားတာလေ။ ရှက်စရာကြီးပါလားနော်။
သတ် ‘နေမျိုးသူရိန်’ ရေ။ ‘ဝသန်’ နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရူးသွပ်နေသည့်
စိတ်ကို အနည်ထိုင်အောင် အများကြီး ကြိုးစားရဦးမှာပါလေ။

“မစောင့်နိုင်လို့ ပြန်ပြီထင်လိုက်တာ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အသိတစ်ယောက်တွေ့လိုက်လို့ပါ”

ခံပပ်ကို ထုံးစံအတိုင်း ခပ်တိုတိုညှပ်လိုက်ပါ၏။ မှန်ချပ်ထဲမှာ
ပေါ်နေသည့် သူ့ရုပ်က သိပ်ကြီးရင့်မသွားပါလေ။ အသက် (၃၀)
ပြည့်ကာနီးအရွယ်မှာ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ရိပ်တွေက မျက်နှာထက်
ပေါ်လွင်နေပြီပဲ။

ခေါင်းလျှော်တာ၊ Dryer မှုတ်တာလုပ်ပြီးမှ သူ ငွေရှင်းကာ
ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ပါ၏။ မြို့ထဲ တစ်ပတ်လောက် အေးအေးဆေး
ဆေး ပတ်ဦးမှပါပဲ။ ကားကိုမောင်းထွက်ကာ Plaza ရှိရာဆီ မောင်းခဲ့
ပါသည်။ ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်ရင်း ဝယ်စရာတွေ တွေ့လာနိုင်သည်ကိုး။

စက်လှေကားဖြင့် အပေါ်ထပ်တွေကို ဆက်တက်လာခဲ့ပါ၏။
ကလေးပစ္စည်းရောင်းသည့် အထပ်မှာ ကလေးတွေ ဆော့ကစားနေ
တာမို့ အတော်လေးဆူညံနေလေသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ပစ္စည်းမျိုးစုံ
ချောင်းတာမို့ ကြည့်စရာတွေက များပြားလွန်းပါ၏။ နာရီကောင်တာမှာ

ရပ်ကြည့်မိစဉ် ရင်ထဲ နှမ်းလျသွားရသည့်နှယ်ပါ။

‘ဝဿန’၊ မောင့်ကို အမှတ်တရပေးခဲ့တဲ့နာရီလေး ပျက်သွားပြီဖြစ်ပေမယ့် ယခုတိုင် မောင်သိမ်းထားတုန်းပါပဲ။ စက္ကန့်အမျှ သတိရတမ်းတဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပဲ ပေးခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်လေးက စက်ချိုယွင်းပြီး ပြင်မရတော့သလို မောင်တို့ချစ်ခြင်းတွေလည်း ပျက်ပြယ်ပျောက်ကွယ်ကုန်လေသလား။

Model အရုပ်မှာ ဆင်ထားသည့် suite အညိုရောင်ကို ငေးမိရင်း မောင့်ကိုသတိရမိစိတ်ကို မနည်းကြီး ချိုးနှိမ်လိုက်ရပါ၏။ “I love brown” ဟု ဘေးနားခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်သည့်နှယ်ပါလေ။ ဒီလိုအရုပ်မျိုးအနီးမှာ သူမနှင့်သူ စတင်ဆည်းခွင့်ရခဲ့တာကိုး။

ကြာတော့ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်တွေများတဲ့ကြားက မောင့်ကို ဝဿနသတိရနေဆဲပါကွယ်။ မကြင်နာလို့ ဖယ်ခွာပြေးခဲ့တဲ့ ဝဿနကို အမုန်းကြီးမုန်းပြီး အနာကြီးနာကြည်းနေမယ်မုန်း သိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရယ်။

ဝဿနတို့ရေစက်က ဒီလောက်အထိပဲ ပါတာထင်ပါခဲ့။ မောင့်လက်ကိုတွဲပြီး ဘဝခရီးကို ဆက်ချင်ပေမယ့် အခွင့်ရယ်မှ မခွင့်တာလေ။ အဘက်ဘက်က အရာရာအဆင်ပြေပြီး အခက်အခဲ အတာ

အဆီးမရှိ ဖဲပြလည်လွန်းနေလို့ စိတ်ထဲ မတင်မကျဖြစ်ခြင်းရဲ့ အဆုံးသတ်က လမ်းခွဲခြင်းတဲ့။

ကံကြမ္မာကို အပြင်ပုံမချရက်ပေမယ့် ဝဿနနဲ့ မောင်ရဲ့ကံက ဒီလိုပဲ လွဲချော်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ အချစ်ကြီးချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ရှေ့ရေးက ဤကဲ့သို့ မဖြောင့်ဖြူးခဲ့ရတာပါလေ။ မောင်ကတော့ ကျွန်မကို အချစ်သစ်နဲ့ ပျော်နေနိုင်ပြီလို့ ယူဆလေမလား။ မောင်မရှိတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်မ အလွမ်းတွေအပြည့်နဲ့ ကျိတ်တိုနေတတ်တာကို မောင်မှ မသိနိုင်တာလေ။

“ခစ်! ခစ်!”

“အနှစ်!... မပြေးနဲ့လေ၊ ချော်လဲမယ်”

ခြေသံတဖတ်တဖတ်နှင့်အတူ သူ့ကို ဝင်တိုးမိလိုက်သည်က ကလေးငယ်တစ်ဦး။ လက်ထဲပိုက်ထားသည့် ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကြောင့် သူ့ရပ်နေတာကို မမြင်ဘဲ တိုက်မိပြီး ထိုင်လျက်သားလဲလေ၏။ လက်ထဲမှာအရပ်က ပြုတ်ကျသွားတာမို့ ကလေးငယ်လေး၏ ချစ်စရာ မျက်နှာလေးကို သူ မြင်ခွင့်ရလိုက်ပါသည်။

“ဥုံဖွ့! ဥုံဖွ့!... နာသွားလား သမီး”

“ဟင့်အင်း”

“အနှစ်... ထ! ထ! ဘယ်နာသွားသေးလဲ”

၁၇၆ မေသဒ္ဒါမောင်

“မနာပါဘူး မမသီသီရဲ့၊ ဒီဦးဦး ထူပေးပါတယ်”

“သမီးက သွက်လိုက်တာ”

နားရွက်အောက်နားအထိ ညှပ်ထားသည့် ဆံပင်စင်းစင်းလေး။ နဖူးဘေးမှာ ခပ်ကြည်ကြည်ကလစ်သေးသေးလေးဖြင့် ဆံပင်အနည်းငယ်ကို စည်းထားပါ၏။ ဒူးပေါ်သည်အထိ ခပ်တိုတို ဂါဝန်အဝါလေးနှင့်အတူ ခြေစွပ်ဝတ်ထားသည့် ခြေထောက်မှာက ကလေးဖိနပ် shoe လှလှလေးက ဒီကလေးမလေးကို ပိုပြီးချစ်စဖွယ်ဖြစ်စေအောင် ပုံပိုးပေးနေသလိုပါလေ။

ကလေးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး သူ ရွေးထားသည့် Neck-tie ရပြီဆို၍ ထရပ်လိုက်စဉ် ကလေးလေးက သူ့နောက်မှ ထွက်သွားကာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးထံ ပြေးသွားတာကိုဖြင့် ကျောပေးထားတာမို့ သတိမထားမိလိုက်ပါချေ။

(၁၃)

အပြီးသပ်ပြီးသွားသည့် တိုက်ပုံသုံးထည်ကို သေချာခေါက်၍ Plastic အိတ်တစ်အိတ်စီဖြင့် ထည့်ပိတ်ကာ ဆိုင်နာမည် brand ဖိသည့် စက္ကူကတ်ထူအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါ၏။ ပုစဉ်းခေါင်းထိုးရတာ ကြာတာမို့ အခုမှပဲ လက်စသည်ဖြစ်တာပါ။ သက်ပြင်းကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်မိသည်။

‘ဒေါက်တာနွေပန်းချီ’ တဲ့။ ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်က လာဖွင့်ပြောသွားတာမို့ သူမ အများကြီးဆင်ခြင်ရတော့မှာလေ။ ဒေါက်တာနှင့် ညှိနှိုင်းပင် ရိုးသားစွာ ခင်မင်မိသောငြား အခွင့်ကမရှိပြီတဲ့။ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် သူမကိုလာကြည့်ရင်း သူ့ဘက်က အခင်အမင် ဟိုတာကို သိသာစေပေမယ့် သံယောဇဉ်ကို မြန်မြန်ဖြတ်ရတော့မှာလေ။

အင်္ကျီထုပ်ကို မြေညီထပ် showroom ဆီယူလာပြီး counter ပုံးထဲထည့်သိမ်းလိုက်ပါ၏။ ဒီအချိန် ဆေးရုံမှာပဲရှိမယ်

၁၃၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ထင်ပါရဲ့။ မဆက်သွယ်ချင်ပေမယ့် ကိစ္စကရှိနေသေးတာမို့ Phone ကိုတော့ ဆက်ရဦးမှာလေ။ Pen stand ထဲရှိ Customer visiting card တွေကို ယူထုတ်လျက် ရှာလိုက်ပါ၏။ သူကတ်က သိသာနေတာမို့ ရှာရလွယ်လေသည်။ ဆိုင် phone ဖြင့်ပင် ဆက်သွယ်လိုက်ပါ၏။

“ဟယ်လို”

“ဒေါက်တာ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာမိုးသက်အောင်အစစ်ပါခင်ဗျာ”

“တိုက်ပုံတွေ လာယူလို့ရပြီမို့ အကြောင်းကြားတာပါရှင်”

“တိုက်ပုံ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟာ!... ဒါဖြင့် ဝဿန်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါများ ဝဿန်ရယ်... ဝဿန်လို့ပြောမှပေါ့။ ဆိုင် phone ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ အားတွဲအချိန် လာဝင်ယူလိုက်ပါနော်။ ကလေးတွေကို မှာထားပြီးသားပါ။ ကျွန်မအလုပ်ရှုပ်နေလို့”

“ဟယ်လို... ဝဿန် ဝဿန်”

ဒဏ်ရာနောက်သို့ မျက်ရည် ၁၃၉

Phone ခွက်ကို ချလိုက်ပါ၏။ မလိုအပ်ဘဲ စကားအကြာကြီး မပြောသင့်ပါချေ။ တကယ်လည်း အလုပ်များနေတာအမှန်ပါ။ Sunday တစ်ရက်ကို သမီးအတွက် ဘီးသန့်လည်ပတ်ဖို့ ဆိုင်ကို ဖိတ်ပြီး အပြင်ထွက်ဖြစ်ခဲ့တာပင်။ ဒါတောင်မှ သွားရင်းနဲ့ Fancy ဗစ္စည်းတွေကို မျက်စိလျင်လျင်နဲ့ ကြည့်ရသေးတာလေ။

ကိုယ်က Design ထွင်ပြီး ချုပ်ရောင်းနေတဲ့ Designer မို့ ခေတ်နဲ့အညီ ထွင်နိုင် မြင်နိုင်မှ ဒီလောကထဲကို တိုးနိုင်မှာပါ။ Ready made အထည်တွေက ချုပ်ရိုးအာမ မခံတဲ့ ဈေးကလည်း အတော်များတာလေ။ ကိုယ်နိုင်ငံမှာလည်း မီလိုထွင်နိုင်ပြီး ချုပ်တတ်တဲ့ သူတွေ အများကြီးမို့ သူမလည်း ယခုလိုချုပ်ပြီးရောင်းနေတာပါ။

အခုဆို ချည်ထည်ပိတ်တွေကို One set ချုပ်ပြီး ဆိုင်တွေ တင်တာတောင် ခေတ်စားနေတာ မဟုတ်ပါလား။ ရင်စေ့ရင်ဖုံးလေး တွေဖြင့် အဘယ်မျှ ရိုးယဉ်လိုက်ပါသလဲ။ သူမကတော့ ခေတ်မီတဲ့ fashion တွေကို ချုပ်ဖြစ်တာပင်။ သူမထွင်ပေးတဲ့ Design တွေက အင်္ကျီနှင့် skirt ပါမက ဦးထုပ်မှာတောင် ပန်းအလှလေးတွေ ထိုးပေးတတ်တာမို့ ဘယ်မှာမှ မရတဲ့ မတူတဲ့ Fashion တွေပါ။

“မျိုးနဲ့ နီလာ”

“ရှင် မမ”

“ဒီ Draw ထဲမှာ ဒေါက်တာအင်္ကျီအိတ် ရှိတယ်နော်၊ သူလာရင် ထုတ်ပေးလိုက်ပါ”

“ငွေချေပြီးသားလား မမ”

“ငွေ အင်း၊ ငွေကနေပါစေတော့။ သူကူညီထားတာတွေလည်း ရှိတယ်လေ။ တောင်းရမှာ အားနာစရာပါပဲ”

“အဲဒါဆို ဘောက်ချာမဖြတ်တော့ဘူးပေါ့နော်၊ ဒီအတိုင်းပေးလိုက်မယ်၊ မမ”

“အင်း”

နွေ Fashion တွေချုပ်ရမှာ အများကြီးပဲမို့ မြေအောက်ခန်းမှာပဲ ပိတ်စတွေ ဖြတ်ရမှာလေ။ အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ၊ စကပ်ပုံစံတွေကို Sample ပုံဆွဲပြီး ချုပ်ထားပြီးပြီမို့ တစ်ခါတည်း ညှပ်ရုံပါပဲ။ Cutting ခံထက် ပိတ်စတွေထပ်တင်ကာ သေချာ ဖိညှပ်ထားလိုက်ပါ၏။ တိုင်းပြီးသား ကတ်ထူစပုံစံတွေကို တင်ကာ Marking chalk ဖြင့် တစ်ပုံချင်း တိုင်းဆွဲလိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် cutter ဖြင့် အတိအကျ ဖြတ်ထားလိုက်ပါ၏။

Design ဆန်းဆန်းတွေမို့ လူမသိ မမြင်စေဘဲ တစ်ဦးတည်း ချုပ်ရမှာပါ။ အထည်များတာမို့ ပင်ပန်းဦးမှာပါပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကိုယ် Design ကို ကိုယ်တိုင်ပုံဆွဲပြီး ဆိုင်တွေကိုတင်

သာ အရင်ဆုံးမို့ ကိုယ့် brand က ပိုပြီးနာမည်ကြီးမှာကိုး။ ဒီလောကမှာ ရှေ့ကဦးဆောင်နိုင်မှသာ အောင်မြင်မှုရမှာပါလေ။

“ဝသန်”

“အမေ့!”

Cutting ဖြတ်ပြီးသား အထည်တွေကို စနစ်တကျပုံနေရင်း ခုတ်တရက်မို့ လန့်သွားရပါ၏။ ဘုရားရေ! သူရောက်လာပြန်ပါပြီ။ အင်းပေါ့လေ။ သူမ နေမကောင်းဖြစ်တဲ့နေ့က ဤမြေအောက်ထပ်ကို ရှေး အပေါ်ထပ်ကိုပါ ရောက်ဖူးခဲ့တဲ့သူအဖို့ နောက်တစ်ခေါက်ဆိုတာ ဆန်းမှမဆန်းတာကိုး။ ကလေးတွေကို ကြိုမှာထားပေမယ့် ကိစ္စက ခြီးပြတ်နိုင်ပါလားနော်။

“ဒေါက်တာအင်္ကျီထုပ်က”

“အဲဒီလိုကြီး မျက်လွှဲခဲပစ်လုပ်ရလား။ မျက်နှာလေးတောင်မှ မြင်ခွင့်မရှိတဲ့ သဘောလား ဝသန်”

“အို! မဟုတ်တာ”

မျက်နှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရပါ၏။ ပညာတတ်ပေကိုး။ နည်းနည်းလောက် အနိပ်ပြရုံနဲ့ ရှေ့ကို အများကြီး ကြိုမြင်တတ်မှန်း သူမ ဘာလို့ မတွေးမိပါလိမ့်။ သူ့ကို မျက်နှာပူလိုက်ရတာနော်။ ဒီအောက်ထပ်အထိ ဆင်းလာတာမို့ တော်တော်နှင့် ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးပန်း

သိစေပါသည်။ ခက်ပါရဲ့ဒေါက်တာရယ်။

“အပေါ်မှာ တစ်ခုခုသောက်ဖို့”

“ကိုယ်က ဒီမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့ ဆင်းလာတာပါ”

ကဲ! ကောင်းရော။ ကိုယ့်အတတ်နဲ့ကိုယ် စူးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ ဟန်မပျက် အပြီးလေးနဲ့ customer ကိုပြောသလိုမျိုး သူ့ကို ဗစ္စည်းအပ်လိုက်ရင် ပြီးပါလျက်နဲ့ တမင်ရှောင်ချင်တဲ့အပြစ်ကြောင့်ပါလေ။ အပေါ်ကလှမ်းကြည့်ရင် မြင်သာလောက်သည့်နေရာ စက်တွေရှိနေသည့်အနားသို့ လျှောက်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ အလုပ်ရှုပ်နေတာကြောင့်ပါ”

“အဲဒါကို ကိုယ်နားလည်ပါတယ်”

“ထိုင်ပါရှင်”

“ကိုယ်နားမလည်တာက ခုချိန်အထိ ကိုယ့်မျက်နှာကို တစ်ချက်မှမကြည့်တဲ့ ဝဿန့်ကိုပါ”

“ရှင်”

အံ့ဩသွားရပါ၏။ လိုက်ကြည့်နေတာများလား။ သူမက

ဘယ်သူနဲ့မဆို စကားပြောတိုင်း မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်ပြီးမှ ပြောကုန်တာပါ။ အခုတော့ သူ့ကို အားနာမျက်နှာပူနေမိတာကြောင့် တမင် မျက်နှာလွှဲသလို ဖြစ်နေတာပါလေ။ ဒါလည်း ခိုမိလိုက်တာပါပဲ လားနော်။

“ဝဿန့်”

“ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်မဆိုင်ကို သူရောက်လာပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဘယ်သူများလဲ”

“ဒေါက်တာနွေပန်းချီပါ”

“ဪ”

နှစ်ဦးသား အသံတိတ်သွားပါ၏။ ခုံတွေမှာဝင်မထိုင်ဖြစ်ဘဲ ဆက်တပ်ရပ်နေမိတာ အတော်ခပ်ကြာကြာပါလေ။ ဒီလောက်ပြောရုံနဲ့ သူသိနိုင်မှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလွှတ်လို့ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်က သူမအတွက် ရွှေဧည့်သည် မဖြစ်ခဲ့တာကဖြင့် ကံကြမ္မာကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့။

“နွေက ဘာပြောသွားလို့လဲ”

“အဲဒါကတော့ ဒေါက်တာတို့နှစ်ယောက် ဆွေးနွေးရမယ့် အပိုင်းဖြစ်သွားပြီလေ။ ကျွန်မနဲ့မှမဆိုင်တာ”

“ဝဿန”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မဆိုင်ကို လာပြီး ဝယ်ယူအားပေးတဲ့ customer အဖြစ်နဲ့ရော ကျွန်မ နေမကောင်းဖြစ်တာကို ကုသပေးတဲ့ ဆရာဝန်အဖြစ်နဲ့ပါ ဒေါက်တာကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်မိတာ အမှန်ပါရှင်”

“သာမန်မိတ်ဆွေအဆင့်လို့ပဲ သတ်မှတ်တာလား ဝဿန”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီထက်တော့ ပိုပါတယ် ဒေါက်တာ”

“Thanks ပါ ဝဿန”

ဘာထပ်ပြောစရာများ ကျန်ပါဦးမလဲ။ အလုပ်တွေရှိမှန်း သိပေမယ့် သူ့ပုံစံက စကားဖြတ်ပြီးပြန်မယ့်ပုံမျိုး မရှိတာလေ။ Engage လုပ်မယ့်ကိစ္စမှာ ဒေါက်တာမှီးသက်အောင်က အင်တင်တင် လုပ်နေတာတဲ့။ အဲဒီပြဿနာရဲ့ အရင်းအမြစ်က ဝဿနဦးဆိုတဲ့ သူမတော့ မဖြစ်ချင်ပါလေ။ ဒါကို သူနားလည်သဘောပေါက်သင့်ပါတယ်နော်။

“ဒေါက်တာနွေပန်းချီက”

“ဝဿနကို ကိုယ်ကြုံပြောရဦးမယ် ထင်တယ်”

“ရှင် ဘာများလဲ ဒေါက်တာ”

“ကိုယ်နဲ့နွေကို သဘောတူထားတယ်ဆိုတာ လူကြီးတွေရဲ့

ဆန္ဒဆိုတာကိုပါ”

“အဲဒါကို သူ ပြောပါတယ်”

သူ့မျက်နှာထက်မှာ အပြုံးယဲ့ယဲ့ကို မြင်လိုက်ရပါ၏။ အရိပ်အကဲကို မဖတ်နိုင်ပါလားနော်။ လူကဲခတ်ည့်လိုက်ပါဘိ ဝဿနရယ်။ ဆာကကြီးအကြောင်းကို သိနေပြီဆိုပြီး မတ်မတ်ရပ်နိုင်တဲ့မာနကဖြင့် နို့သင့်သလောက် ရှိနေပြီး အခုတော့ဖြင့် ကိုယ့်အနီးမှာ ရှိနေတဲ့ သူစိမ်းတစ်ဦးရဲ့ အရိပ်အကဲကို မဖမ်းနိုင်ရတယ်လို့။

“ကိုယ်တို့ လူငယ်ချင်းက”

“ပညာတတ်လူငယ်တွေဖြစ်ပြီး မိဘစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်တတ်တဲ့ သားသမီးအလိုဗွာတွေပဲ မဟုတ်လားဒေါက်တာ”

“ဘယ်လို”

“ဒေါက်တာတို့ကိစ္စက စောတာနဲ့နောက်ကျတာပဲရှိမှာပါ။ ဒါနဲ့များတောင်မှ ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ဒေါက်တာဘက်က အခြေအနေကို ရပ်တန့်စေတာ အံ့ဩလွန်းလို့ပါ။ ယောက်ျားဆိုတာ ဆိုခဲစေခြံစေစိတ်ဓာတ်နဲ့ ခိုင်မာတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရဲရဲကြီးချတတ်ကြတာ မဟုတ်လား”

“ဝဿန ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်နဲ့ ပြောမိတာပါ

ဒေါက်တာ။ တခြား ဘာကိုမှ မရည်ရွယ်ပါဘူး”

သူက သူမမျက်ဝန်းအစုံကို တည့်တည့်ကြည့်နေပါ၏။ စကား ဖြတ်ပြောတာမျိုးကို လူယဉ်ကျေးတွေလုပ်တတ်တဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးမဟုတ် ပေမယ့် သူမဘက်က မလိုလားအပ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်မျိုး ဖြစ်မလာစေဖို့ ကာကွယ်နိုင်ရမှာလေ။ ဒါကို သူ နားလည်လောက်မယ် ထင်ပါရဲ့။

“ဝဿန်က ကိုယ်နဲ့တွေ့ကို နီးစပ်စေချင်တဲ့ သဘောလား”

“ကံကြမ္မာက အကြောင်းဖန်လာတာပါ ဒေါက်တာရယ်။ ကျွန်မကြောင့် မဟုတ်ရပါဘူး”

“စကားကို ရှေ့ဆက်ဖို့ မရအောင် ပြောနိုင်တာ ချီးကျူးမိပါ ရဲ့။ ဒီလိုပြောတတ်မယ်လို့ကို မထင်ထားမိတာ အမှန်ပဲ”

မျက်လွှာကို အသာချလိုက်မိ၏။ ဒီလောက် အရိပ်ပြနေ တော့ အကောင်ကို မြင်တတ်ရမှာလေ။ သူ့လိုလူအတွက် လက်တွဲဖော် အဖြစ် ရွေးချယ်မယ့်မိန်းကလေးမျိုးက ပတ်ပတ်လည်မှာ အများကြီး ရှိနေမှာမဟုတ်ပါလား။ ဒီတော့ သူမလို အညတရမိန်းမ၊ ကလေး တစ်ယောက်အမေ တစ်ခုလပ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ဥပေက္ခာပြုပြီး လွယ်လွယ်မေ့ဖျောက်နိုင်မှာပါလေ။

“ဒါက ဝဿန်ရဲ့ တစ်ဖက်သပ်အမြင်ကိုး။ ကိုယ့်ဆန္ဒမှမဟုတ်တာ”

“သူနဲ့ဒေါက်တာက ရင်းနှီးပြီးသားပဲ မဟုတ်လား”

သူ ပြုံးပြန်လေ၏။ ခက်တာပဲ။ ဘယ်လိုပဲရှောင်ရှောင် စီးကျ လာချင်တဲ့ ရေတံခွန်ကို သူမ ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့မှား တားလို့ရ နိုင်ပါ့မလဲ။ ဖူးလို ခပ်ပေါ့ပေါ့မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မဟုတ်ပေမယ့် ဒေါက်တာနေ့ပန်းချီလိုမျိုး အဆင့်အတန်းတူ၊ ဂုဏ်ဒြပ်တူတဲ့ မိန်း ကလေးမျိုးနဲ့တော့ နီးစပ်စေချင်တာ စေတနာအမှန်ပါလေ။

“ပြောတော့ဖြင့် အဲဒါ ကိုယ်နဲ့တွေ့ကိုစွဲဆို”

“အဲ!”

“ဝဿန်ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုဖြစ်လာမှာကို ကြိုစိုးရိမ်နေ သလိုပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို တမင်အကြောင်းရှာပြောနေတာ မဟုတ် လား”

“-----”

သက်ပြင်းကိုသာ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ မရိပ်မိဘဲနေ လော။ အရမ်းကြီး ပြုံးပြုံးပြုံး မဟုတ်ပေမယ့် ရွေးစီးတွေ မသိသော ချုံနေတာကိုဖြင့် သူမကိုယ်သူမ အလိုလိုသိနေတာလေ။ ‘ဟန် မဆောင် တတ်တဲ့မျက်ဝန်းတွေကို ချစ်ခဲ့မိတာပါ’တဲ့။ ဘုရားရေး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အတိတ်ကစကားသံကိုများ ကြားလိုက်မိတာပါလိမ့် နော်။

ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီလို ဟန်မဆောင်တတ်လို့လည်း လောကကြီးမှာ ရပ်တည်တတ်ဖို့ အတော်ကြီးကြီးစားခဲ့ရတာပါ။ ငိုးသားလှပါရဲ့ ဆိုတဲ့ 'မောင်' ရဲ့ချစ်သူက ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာကို မကျွမ်းကျင်ပါဘဲ တတ်သင့်သလောက် တတ်မြောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို 'မောင်' မှ မသိခဲ့တာလေ။

“ဝဿန်သိထားဖို့က ကိုယ်က ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပဲ ယုံကြည်ပြီး ရပ်တည်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာကိုပါ”

သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာတွေ အများကြီး ကြုံတွေ့ရဦးမှာလား။ ဘဝအမောတွေကို ကြုံတွေ့ခဲ့သမျှ တော်ပြီလို့ ယူဆမိခဲ့တာ မှားချေလေပြီ။ ဝဿန်ဦးရဲ့ အမောတွေက ဘယ်တော့မှ ပြေနိုင်မှာပါလိမ့်နော်။

သူ့ကားကို ကျော်တက်ပြီးရပ်လိုက်သည့် ကျောင်းကား Mini Bus ကြောင့် ကားကို နှေးလိုက်ရပါ၏။ ကားပေါ်မှ ဆံပင်လေး နှစ်ဖက်စည်းထားသည့် ချစ်စဖွယ် ကလေးမလေးတစ်ဦး ဆင်းလိုက်လေသည်။ ကျောမှာလွယ်ထားသည့် ကျောပိုးအိတ်နှင့် လက်မှာကိုင်ထားသည့် ထမင်းချိုင့်ခြင်းတောင်းလေးကို မိန်းကလေးတစ်ဦးက လှမ်းယူလိုက်လေ၏။

“ဟင်!”

ရင်ထဲထိတ်သွားရပါ၏။ ဒီကလေးလေးကို သူကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေတာပါ။ ဟိုတစ်လောလေးကပဲ Plaza မှာ သူ့ကို အရှင်ကြီးပိုက်လျှော်သားနဲ့ ဝတ်တိုက်ခဲ့တဲ့ သမီးလေးပါပဲ။ အဲဒီနေ့က ကောင်မလေးပဲ လာကြိုတာမို့ ချက်ချင်း သိလိုက်တာပါလေ။ ကားကိုရပ်ကာ သူ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်မိပါ၏။

“အနှစ်”

နာမည်ခေါ်လိုက်တာမို့ မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်လေ၏။ အဲဒီကလေးကို သူ သဘောကျမိတာလည်း ဒီမျက်ဝန်းလေးတွေကြောင့်ပါလေ။ ဝဿန်တုန်းကလို ချိုး စကားတွေအများကြီးပြောနေသည့်နှယ် မျက်ဝန်းတွေပါပဲ။

“မှတ်မိလား ဦးကို”

မျက်မှောင်လေးတွန့်သွားရာမှ နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးက လှစ်ခနဲ ပေါ်လာလေ၏။ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်ပုံက အဘယ်မျှ ဉာဏ်ထက်မြက်သလဲဆိုတာကို သိသာစေတာပါလေ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလေး ဆုံမိတာလေးနဲ့ ဒီကလေးရဲ့ အမှတ်သညာက အံ့သြဖွယ်ရာ မှတ်မိနေရတယ်လို့။

“ကျောင်းကပြန်လာတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

၁၉၀ မေသဒ္ဒါမောင်

“အိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုဘက်လမ်းမှာပါ”

“ဝေးသေးတာပေါ့၊ ဒါဖြင့် ဦးလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း... မေမေကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး ဦးဦးရဲ့၊ မမသီသီ ပြန်တိုင်လိမ့်မယ်”

ကြည့်စမ်း! အဘယ်မျှ လည်လိုက်ပါးနပ်လိုက်ပါသလဲ။ သူစိမ်းခေါ်တိုင်းမလိုက်ရအောင် သင်ကြားပေးနိုင်တဲ့ မိခင်ရဲ့သမီးလေး ပါပဲ။ အိမ်ကမိဘတွေက သူ့ဖူးစာရှင်ကို ရှာခိုင်းတာဖြစ်ပေမယ့် သူက ဒီလိုသုံးလေးနှစ်အရွယ် သမီးလေးမျိုးနဲ့ တွေ့ရတာကို စိတ်ချမ်းသာ နေတာမို့ မျက်လုံးပြူးချင်စရာ ဖြစ်နေပြီလေ။

ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာနော်၊ ဒီမျက်နှာကျတဲ့ မေးရိုးလှလှ လေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးကပ်ပါ ဘာလို့များ တူလွန်းတာပါလိမ့်။ ဒီလိုစကားအဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေက တောက်ပသလို အညို ရောင်ဘက်သန်းတဲ့ အရောင်ကပါ တူနေတာလေ။

ဝဿန်ရယ်၊ မောင်တော့ သွက်သွက်ခါ ရူးလိုက်ချင်တော့ တာပါပဲ။

“ဦးနဲ့က ဆုံဖူးတာပဲ သမီးရယ်။ သမီးရဲ့မမလည်းပါတာပဲ ကို၊ အတူတူလိုက်ပို့မှာပဲလေ”

ဒဏ်ရာနောက်က မျက်ရည် ၁၉၁

ကလေးက လာကြိုသည့်ကောင်မလေးကို မော့ကြည့် လိုက်လေ၏။ မလိုက်ချင်ဘူးဆိုပေမယ့် သူ့ကိုကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ထဲမှာ ခင်မင်ရိပ်တွေက မြင်နေရတာပီလေ။

“မေမေ့ကို ပြန်မထိုင်ပါနဲ့နော်၊ မမသီသီ၊ အနှစ်တို့ ဒီတစ်ခါ ပဲ လိုက်စီးမှာပါ”

ကဲ! သူပြောသားပဲ။ ဒီကလေး အတော့်ကို လည်ပါတယ်ဆို မှ၊ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး လက်ညှိုးညွှန်ပြရာအတိုင်း မောင်းခွဲ ခုလေ၏။ မှန်ချပ်တွေ ပတ်လည်ကာထားသည့် Fashion Show Room ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ပေးလိုက်ရပါသည်။ ‘နှစ်သက်ဦး’ တဲ့။ ခောင့်ရင်တွေ ခုန်ပြန်ပါရောလား၊ ဝဿန်ရယ်။

ခလုတ်နှိပ်ရန် ပြင်လိုက်သည့်လက်ကို ရပ်လိုက်ရပါ၏။ သူရှိနေသည့် Lift ထဲဝင်လာသည့် မိန်းကလေးထံမှ ခပ်သင်းသင်းရနံ့မျိုး ရလိုက်တာ နဲ့ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ခပ်လုံလုံ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ဒီရနံ့တော့ ချုံတော့မှာပါလား။

“Sixth Floor”

ခလုတ်နားရပ်နေသည့် သူ့ကို ပြောလိုက်သလိုမို့ ခလုတ်ကို သူ နှိပ်လိုက်မိပါသည်။ သွားမယ့်အထပ်တူနေပါရောလား။ အလယ် နားမှာ သူရပ်နေပေမယ့် ခုနကမိန်းကလေးက နံရံဘက်တန်းနား တိုင်ရပ်နေသဖြင့် သူ့နောက်နားမှာ ဖြစ်နေပါသည်။ ရုတ်တရက် လက်မောင်းဘေးနားသို့ ဖြာခနဲကျလာသည့် ဆံနွယ်ရှည်တို့ကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ မျက်ဝန်းဝိုင်းလေးများဖြင့် သူ့ကို ကိုင်းကြည့် လိုက်သည့် ကောင်မလေးက ချစ်စဖွယ်အပြုံးလေးပြုံးလိုက်လေသည်။

“အဟင်း... တူပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ။ တကယ်ဖြစ်နေ တာကိုး”

“ဪ... ဟိုတစ်လောက”

“မှတ်မိလားဟင်”

“အင်း... ထားတစ်လုံးတော့ မှတ်မိသလိုပဲ”

နှုတ်ခမ်းလှလှလေး စူသွားလေ၏။ ရော့! ခက်တာပဲ။ သူက

(၁၄)

ကုမ္ပဏီဝင်း၏ ကားပါကင်မှာ ကားကိုရပ်လိုက်ပါ၏။ ဝေလေ လေဖြစ်နေသည့် သူ့ကို ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေလေ့လာဖို့ လာခိုင်းတာပဲ လေ။ မေမေ့စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် စိတ်ကို အလိုလိုက် လေလွင့်ပြီး တိုင်းတစ်ပါးမှာ သွားလုပ်တာကို ရပ်သင့်ပြီပဲ။ စောင့်ရတဲ့လူရဲ့အမော ကို ဘယ်သူကများ စာနာနိုင်မှာလဲ။

ဝတ်ကြေ တမ်းကြေရုံ မဟုတ်ရပါဘူး ဝဿန်။ မျှော်လင့် ချက်များစွာနဲ့ လက်ထဲမှာ မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိတဲ့ ယုံကြည်စိတ်နဲ့ ပါလေ။ ဒီဘဝမှာ လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့မိတဲ့ တစ်သက်တာ ချစ်သူဆိုတာ တစ်ဦးတည်းသော ဝဿန်ပဲ ရှိတာအမှန်ပါ။ ဒါကိုယ် ထားပါလျက်နဲ့ မောင့်ကိုမှ မေ့ပစ်ချန်ထားခဲ့ရတယ်လို့။

“ခဏလေး”

Lift ထဲဝင်လိုက်စဉ် နောက်ပါးမှ အသံသဲ့သဲ့ကြောင့်

လည်း သူပါ။ ကိုယ့်ချစ်သူကလွဲပြီး တခြားမိန်းကလေးတွေကို သိပ် မှတ်မှတ်ရရ မရှိတတ်တာမို့ပါ။ တမင်အရောဝင်တာမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး။ အမှတ်မထင် လူမှားခေါ်မိတဲ့ကောင်မလေးက ဝသန့်ထက် အဆင် အတော့်ကို နိမ့်နေတာပါလေ။

“ထားကဖြင့် သူနာမည်ကို မှတ်မိတာကို”

“ဟုတ်လို့လား”

“နေမျိုးသူရိန်လေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“မှန်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ တစ်ယောက်တည်းလား၊ သူငယ်ချင်း တွေကော”

“မပါဘူးလေ၊ ထားက ဒက်ဒီဆီလာတာ”

“ဪ”

သွားမည့် အထပ်ရောက်ပြီမို့ နှစ်ယောက်အတူ lift ထဲမှ ထွက်လိုက်ပါ၏။ ရုံးခန်းထဲအထိ သူလိုက်လာတာမို့ ထားက သူ့ထံ မယုံသလို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်လေ၏။ သူကလည်း ဖေဖေခေါ်ထား တာမို့ ဒီရုံးခန်းထဲအထိ ဝင်ရတော့မှာလေ။

“ထားနောက်လိုက်လာတာလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ... အခု ဘယ်ကိုလဲ”

“MD Office လေ”

“ဟင် ... ခုနပြောတော့ ထားနောက်လိုက်တာမဟုတ်ဘူး ဆို”

ဆို

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်က ကိုယ်သွားမယ့်နေရာကို သွား နေတာပဲ”

“ဘယ်လိုလူကြီးလဲမသိပါဘူး”

“ဟောဗျာ”

“ထားထက်ထက်ရောက်နေပါတယ်၊ MD”

“လွှတ်လိုက်ဟေ့”

စာရေးမလေးက သူနှင့်ထားကို စကားများ စိတ်ကောက်နေ သည်လို့ ထင်လေသလားမသိ။ ပြီးစိမ့်မျက်နှာဖြင့် Intercom နှိပ်ကာ ရုံးခန်းထဲ သတင်းပို့လိုက်လေသည်။ ထားနောက်မှ သူပါ လိုက်ခဲ့ပါ၏။ Meeting ချိန်မဟုတ်တာမို့ ရုံးခန်းထဲ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်တာ မဟုတ်ပါ လား။

“ဒက်ဒီ”

“ဟော!... ရောက်လာပါပြီ ကျွန်တော့်ရဲ့အသက်ဘူးလေး”

“ဟောဗျာ ... သားပါ အတူလိုက်လာတာပေါ့လေ”

“ဒါ ခင်ဗျားသားလား ကိုသူရိန်”

၁၉၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ နေမျိုးသူရိန်တဲ့။ ဖေဖေမိတ်ဆွေ MD ဦးမင်းမြတ်ထွဋ်ပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အနီကယ်”

သူက MD နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်စဉ် ဦးမင်းမြတ်ထွဋ်က သမီးဖြစ်သူကို မျက်လုံးနှင့်ပါမက မေးပါဆတ်ကာ သူနှင့်ဘာလဲဟု မေးလိုက်ပုံကြောင့် ထားမျက်နှာက ခုနထက် ပိုစူပုတ်ကာ သူ့ဆီ မျက်စောင်းခဲလိုက်လေ၏။ နေရင်းထိုင်ရင်း သူ့ကို စိတ်ခုပါရောလားနော်။

“သမီးနဲ့သားက”

“ထား မသိပါဘူး”

“မသိဘူးဆိုတဲ့လူက ဘာကို စိတ်ကောက်လာရတာလဲ”

“ကောက်တာပေါ့ ဒက်ဒီရဲ့၊ သူနာမည်ကိုတော့ ထားထမှတ်မိနေတယ်။ ထားနာမည်ကိုကျ ထားတစ်လုံးပဲ မှတ်မိတယ်တဲ့ အဲဒါကောင်းလား”

“ဟောကြည့်!... ခုနကတော့ သမီးပဲမသိဘူးဆို”

လူကြီးနှစ်ဦး၏ရယ်သံနှင့်အတူ သူ့ပါ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ အတော့်ကိုငယ်လွန်းသည့် အမျိုးသမီးငယ်လေးပါပဲ။ အိမ်မှာ ဘယ်လောက်အထိ အလွန်အလွန် အလိုလိုက်ခံထားရသလဲဆိုတာ မြင်နေ

ဒဏ်ရာနောက်က မျက်ရည် ၁၉၇

သိသာစေတာပါလေ။ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မျက်စောင်းက ရောက်လာပြန်လေ၏။

“တကယ်မမှတ်မိဘူးလား”

“မှတ်မိပါပြီ”

“ဘာလဲ ပြော”

“ထားထက်ထက်ထွဋ်”

“ဟွန်း! စောစောက မမစိုးရွတ်လို့ သိတာကိုများ၊ လူလည်ကြီး”

“သမီးကလည်း ကိုယ့်ထက်အကြီးကို အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ။ ကဲပြော... ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

“မာမိက ထားကို မုန့်ဖိုးမှ မပေးတာကိုးလို့၊ ဘာပြုံးတာလဲ ရင်ကြီးနော်”

“ရော်!... နေရင်းထိုင်ရင်း လူကို ရန်မယ်လိုက်ရှာနေပြန်ပါဦး”

“အဲဒါပဲကြည့်တော့ ကိုသူရိန်ရေ၊ အိမ်က တစ်ဦးတည်း ဆောသမီးက သူ့ဘာသာလည်း ကိုယ်တိုင်စိတ်ကကောက်တတ်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့သွားရင် လူကြီးလိုလိုပုံမျိုး ဖြစ်လေမယ့် အိမ်မှာတော့ baby girl ပါပဲဗျာ”

“ဒက်ဒီနော်”

အသက်အရွယ်ကြောင့်မို့လား မသိပါလေ။ ဝဿန်နဲ့အတူ စဆုံစဉ်ကဖြင့် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ပြီး အင်မတန် ကျက်သရေရှိတဲ့ ဣန္ဒြေရသည့် မိန်းကလေးကို သူတွေ့ခဲ့ရတာပါ။ ရင်တွေကို တဒိတ် ဒိတ် ခုန်နှုန်းမြန်အောင် ပြုစားနိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းရဲ့နတ်သမီးနဲ့ ဖူးစာ ဆုံခွင့်ရခဲ့ရသလိုပါလေ။ ဒီနတ်သမီးရဲ့အဖြေကို ခေါင်းတည်တံလေး ရဖို့အတွက် သူ အဘယ်မျှ စိတ်ရှည်ခဲ့ရပါသလဲ။ လွယ်လင့်တကူ မရနိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခုအတွက် အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်ခဲ့ရ တာပါ ဝဿန်။

လမ်းခွဲဖို့ စကားတီးတိုးပြောခဲ့ပေမယ့် မောင် တကယ် မယုံ ခဲ့တာအမှန်ပါ။ စကားကို လိုအပ်သလောက်သာ ပြောတတ်ပြီး အပို မပြောတတ်မှန်း သိသိကြီးဖြစ်ပါလျက် လိုရာဆွဲတွေးပြီး ဖော့စေခဲ့မိ တာလေ။ တစ်သက်တာအတွက်ပါ ဝဿန်ရယ်။ မောင်တို့အသက် အရွယ်က ရင်ခုန်ရုံနဲ့ အချစ်ဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ပျော်ချင်တိုင်းပျော် ဖို့ တွဲခဲ့တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။

ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့တာပါကွယ်။ မောင် လက်ကို မိုးအဆုံး မြေအနံ့ ပြေးလိုက်ချင်တဲ့စကားက လေအတွေ့ လွင့်ကြွေသွားတဲ့ ရော်ရွှင်ပါးလေးလို ဘာလို့ အဖတ်မတင်ခဲ့တာပါလိမ့်။

ဿန်အပြုံးတွေကို မောင့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ ယခုတိုင် အပြည့်အသိပ် သိမ်းထားမြဲဆိုတာကို သိမှသိပါလေစ ဝဿန်ရယ်။

“ဟယ်! ... ကျောက်ရုပ်ကြီးအတိုင်း ငြိမ်နေလိုက်တာ၊ ဘိုကိုနေမျိုးသူရိန်”

“ဟင်”

“ဘာတွေ အတွေးလွန်နေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“သား ညီမလေးကို တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးလိုက်ပါဦး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“ကပ်စေးမနဲပါဘူးနော်”

“သမီးနော် ... ကိုယ့်ထက်အကြီးကို”

အန်ကယ်ဦးမင်းမြတ်ထွဋ်က သမီးဖြစ်သူကို လှမ်းဟန်လိုက် လေ၏။ ချစ်စဖွယ်အပြုံးနှင့် မိန်းကလေးက သူ့လက်မောင်းကို လာ တိုင်လိုက်တာမို့ လန့်သွားရပါသည်။ ရဲတင်းတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ထူးဆန်းသွားရတာကိုး။ ဝဿန်ဆိုရင်ဖြင့် သူ့ကို ဒီလိုလက်ကိုင်ဖို့ နေနေသာသာ သူမရဲ့ လက်ဖျားလေးကိုကိုင်ရင်တောင်မှ ရှောင်ချင် တတ်တာလေ။

ချစ်သူကို တန်ဖိုးထားပြီး မြတ်နိုးကြင်နာတတ်ခဲ့တာမို့ အချစ်

ဦးနဲ့ အချစ်ဆုံးဆိုပြီး သတ်မှတ်ခဲ့တာပါ။ ဒီအချိန်အထိ ဝဿန်အဖေ မြူမှုန်လေးမျှပင် သံသယမဝင်မိဘဲ သစ္စာရှိစွာ စောင့်စားနေခဲ့တာ သုံးနှစ်ကျော်နေပြီလေ။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်ပဲဖြစ်မှာပါဆိုပြီး မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ ရှာနေတာလည်း မဟုတ်ပါလား။ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘဲ အဲဒီမြို့ကနေ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူပျောက်သွားစရာ မလိုအပ်တာလေ။

“သွားမယ်နော်၊ ကိုကိုလိုက်ပို့မှာ မဟုတ်လား”

“ကိုကိုက ဒီပြန်ရောက်တာ ဘာမှမကြာသေးဘူး သမီးရေ ရန်ကုန်ကလမ်းတွေ နေရာတွေ ဘာမှ အကုန်မကျွမ်းကျင်သေးဘူး”

“ဒါဖြင့် ထားက ကိုကို guide ပေါ့လေ”

သူ ပြီးရုံသာပြီးလိုက်မိတော့၏။ ကလေးသာသာအရွယ် မိန်းကလေးနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဖက်ပြိုင်ပြီး စကားပြောလို့ ရပါမလဲ။ လင်မောင် ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့သာ လိုက်ပါခဲ့ရလေ၏။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် လွှတ်တာမို့ ဤမိန်းကလေးနှင့် ရှောင်လွှဲလို့မှ မရတော့တာလေ။ ‘ကိုကို’ တဲ့။ ရဲတင်းတယ်ယူဆလို့မရပေမယ့် သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်ကို သိပ်ကြီးမရင်းနှီးသေးပါဘဲ ခေါ်ရတာကတော့ ချိန်စရာပါ။

“ကိုကို”

“အင်း”

“ဘာစားမှာလဲ”

“အဲဒါ ထားက ပြောရမှာလေ”

“ထားသဘောပေါ့လေ”

ကဲ! စကားက အမှားခံလို့ကိုမရပါလားနော်။ ကိုယ်မကျွမ်းကျင်သည့်မြို့ကို အခုမှရောက်လာတာမို့ မျက်စိကမလျှင်သေးပါလေ။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့တိုက်တွန်းနေပါသည့် မေမေအတွက် ဖေဖေကပါ သူ့ကို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း၏သမီးဖြစ်သူနှင့် အတင်းတွန်းပို့တော့မည် မှန်း ရိပ်မိနေပေပြီ။

ခက်တာက သူ့နှလုံးသားကိုပါ တစ်ခါပြီးဖူးတဲ့ရင်ခွင်က အခုဆို အေးစက်ငြိမ်သက်နေရပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဒီရင်ကို နွေးစေဖို့ ဒီနှလုံးသားမှာ နေရာပြန်ပေးဖို့ ဒီရင်ခုန်သံကို ပြန်ခုန်စေဖို့နည်းကဖြင့် ဝဿန်တစ်ဦးတည်းသာ လုပ်ဆောင်နိုင်တာပါလေ။ ဝဿန်ရယ်၊ အချိန်တွေ ကြာလာတာနဲ့အမျှ မောင်ဆိုတဲ့ နေမျိုးသူရိန်ကို မေ့သွားပြီလားကွယ်။

“ကိုကို”

“ဟင် ... ဘာ ဘာလဲ”

“ဟယ် ... ဆိတ်တွေ ဘယ်ပြက်သွားစားနေမှန်း မသိတော့

ပါဘူး။ ထားပြောနေတာ အာရုံမစိုက်ဘူးပေါ့လေ”

“ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ကပ်ကြေးကိုက်သွားစားရအောင်လို့ ပြောနေတာ”

“စားလေ”

မျက်စောင်းလှလှလေး ရောက်လာလေ၏။ ပိုပြီး သတိရမိတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ ဒီကောင်မလေးရဲ့ အမူအရာက ငယ်သူမို့ သွက်ပေမယ့် ဆံပင်အရှည်ထားတာ ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်ပုံကဖြင့် ဝဿန်နှင့် အတော်လေးကို ဆင်တူနေတာပါလေ။ တိုက်ဆိုင်မှုက ရင်ကိုပိုပြီး လှုပ်ခတ်စေတာ မဟုတ်ပါလား။

သူမညွှန်သည့်အတိုင်း ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်ကာ ဝင်လာခဲ့ပါ၏။ ကြည့်ရတာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် မကြာမကြာ ဒီလိုလျှောက်သွား လျှောက်စားဖြစ်တယ် ထင်ပါရဲ့။ ‘နှစ်ပွဲ’ ဟု လက်ညှိုးနှင့်လက်ခလယ် လေးထောင်ပြီး မှာပုံက ချစ်စဖွယ်ဖြစ်စေပါ၏။ ဪ၊ ငယ်သူမို့ ဘာလုပ်လုပ် တင့်တယ်သည်ပဲ။

“မျက်လုံးကျွတ်ကျပါဦးမယ်”

“အာ ထားကလည်း”

“စတာပါနော်၊ အဲဒီလောက် ရှက်မသွားပါနဲ့။ ထားက ခင်တတ်လို့ပါ”

“အင်း... ကိုယ်သိပါတယ်”

မှန်ပွဲတွေရောက်လာပြီမို့ ထားက တူဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ ဇွှေနှောက်လျက် အေးစေပြီး စစားလေပြီ။ ဆာနေတာအမှန်ပဲထင်ပါရဲ့။ ယောက်ျားလေးရှေ့မို့ ရှက်တာ ရှိန်တာမျိုး မဖြစ်တာက ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ဝဿန်ဆို သူနဲ့ဘယ်သွားသွား အစားအသောက် စားမည် ပြောတိုင်း ငြင်းဆန်တော့တာလေ။ အိမ်မှာ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြီး ပြင်ကျွေး ပြန်တော့လည်း သူရှေ့မှာ အဖော်အဖြစ်ထိုင်ကာ အတူမစားခဲ့ပါချေ။

“ထားနဲ့တော်တော်တူလို့လားဟင်”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုကိုအဆက်ဟောင်းကြီးကို ပြောတာလေ”

သူ မျက်နှာပူသွားရပါ၏။ အဆက်ဟောင်းကြီးတဲ့၊ ရက်ရက် နော်စက်ကို သတ်မှတ်လိုက်တာပါလား။ မှန်တော့မှန်ပါရဲ့။ သူတို့ အသက်က (၃၀) ဖြစ်နေပြီမို့ ထားတို့ထက် မရှိရင်တောင် (၈) နှစ် (၉) နှစ်မျှ ပိုကြီးနေတာကိုး။

ဘယ်ပုံ ဘယ်ပန်းရှိနေပြီလဲ။ အရင်လို Fashion မျိုးနဲ့ ဆင်ယင်လေးရှိနေတုန်းပဲလား။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တဲ့ အလှနဲ့ ကျက်သရေရှိနေဦးမည်မှန်း သူသိနေပါသည်။ စိတ်ထားပြောင်းတာနှင့် ဆူညံဏှာနိပါ ပြောင်းသွားမှာများလား ဝဿန်ရယ်။ ‘တို့စေ့စပ်မယ့်ကိစ္စတို့ ရှေ့မဆက်ဘဲ ရပ်လိုက်ကြရအောင်’ တဲ့လား။ မောင့်ရဲ့ကို

ဟက်တက်ကွဲစေတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို အတည်ပြောပြီး မျက်စိရှေ့က နေ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားရတယ်လို့။

“ဆံပင်တွေပဲ တူတာပါ”

“ဘယ်လို”

“ထားလို့ပဲ ဝသန်ဆံပင်တွေက စင်းစင်းလေးနဲ့ အရှည်ကြီး ထားတာလေ။ ဒါပေမဲ့ ထားလိုတော့ ဖြန့်မထားတတ်ပါဘူး”

“ဪ... ဒါကြောင့် လူမှားသွားတာကိုး”

“အမှန်က မဖြစ်သင့်တာပါ”

“ဘာကိုမဖြစ်သင့်တာလဲဟင်”

“ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရလို့ ဝမ်းသာပြီး စိတ်လှုပ်ရှားသွားတာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ရှက်သွားရပါတယ်”

ထား ပြုံးလေ၏။ ကလေးရှေ့မှာ ရင်ကွဲခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောစရာလား။ ကိုယ့်ချစ်သူမဟုတ်တဲ့ တခြားမိန်းကလေးကို ဒီအကြောင်းတွေ ရင်ဖွင့်ပြောမိရင် အဲဒီမိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားနေ လို့ လမ်းကြောင်းတာတဲ့။ သတိ နေမျိုးသူရိန်ရေ၊ မဟုတ်တာတွေ မပြောမိပါစေနဲ့။

“ကိုကို တော်တော်ချစ်ခဲ့ပုံပဲ”

“ပြောတတ်ပါပေ”

“Heart ထိသွားလို့လား”

“အင်း... အချစ်ဆိုတာ ရင်ကိုစိုက်တဲ့ မြားတွေဖြစ်မယ်မှန်း သိရင် ကိုယ်မပွေ့ပိုက်နဲ့ပါဘူး ထားရယ်”

“အားပါးပါး၊ ထင်မထားဘူး၊ တကယ်ပဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ကိုကို ဒီလောက်စကားတတ်မယ် မထင်လို့လေ”

မပြုံးနိုင်ပါ။ တစ်ဝက်သာသာလောက်သာ စားဖြစ်သည့် ကပ်ကြေးကိုက်ပန်းကန်ကို ဘေးသို့ရွှေ့လိုက်မိ၏။ ဒီလိုဒဏ်ရာဒဏ် ချက်ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ ကိုယ်က ဘယ်လိုအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေါင်းသင်းလို့ ရနိုင်ပါတော့မလဲ။

“ကိုကိုကို ထားခဲ့တာလား”

ပြန်မဖြေမိပါ။ သံယောဇဉ်ကို တိခနဲ ဖြတ်ချခဲ့တဲ့အထိ ပြတ် သားခဲ့သတဲ့လား။ ဘယ်လိုတွန့်အားမျိုးက မောင်နဲ့ဝေးအောင် ဝသန် ကို တားဆီးခဲ့တာနဲ့ပဲလဲ။ အသက်သာမျှ ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကား က လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောခဲ့တာမှ မဟုတ်တာလေ။

“ဆိုပါတော့”

“ဒါနဲ့တောင် ခုထိ မမေ့နိုင်ဘဲ ရှာနေတုန်းလား”

“ရှေးတယ်လို့ ထင်ချင်ထင်ပါ။ ကိုယ်ကတော့ သူနဲ့ တစ်နေ့

၂၀၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ပြန်ဆုံမယ်လို့ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်နေတယ် ထားရဲ့”

“လေးစားပါတယ် ကိုကို။ ကိုကိုဆန္ဒတွေ တစ်နေ့ ပြည့်ပါစေလို့ ထား ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

“ကျေးဇူး... ဟင်!”

ကျေးဇူးတင်စကားမဆုံးခင် သူ အံ့သြသွားရပါ၏။ ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည့် ကောင်မလေးကို မြင်လိုက်ရ၍။ ‘ဖူး’ ဟု နှုတ်ဖျားမှ ရေရွတ်ရင်း ခုံမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိလေ၏။ ဆိုင်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လိုက်စဉ် ထားက သူ့ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်ဝသို့ရောက်စဉ် Taxi ပေါ်တက်သွားပါသည့် မိန်းကလေးက မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွားရပါ၏။ နှလုံးသားက တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့် ခုန်ပေါက်လာရတာမို့ ခဏမျှ ငြိမ်ပြီးရပ်နေရလေသည်။ ဝဿန်ညီမလေး။ ဟုတ်တယ်၊ ‘ဟေမာန်ဖူး’ ကို ဒီမှာတွေ့လိုက်မှတော့ ဝဿန်နှင့်ဆုံရဖို့ အခွင့်အလမ်း ပွင့်ပြီလေ။

မောင်တို့ ဆုံကြမယ် ဝဿန်။

(၁၅)

“ကတိပေးလား သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုတ်ကဲ့ရတော့ပေမပေါ့။ ဒီလကုန်ရင် ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ဖို့ အတွက် ကတိပြုလိုက်ရချေပြီ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီပြန်ရောက်ကတည်းက လေးလန်းပါး သူနားခဲ့ပြီး ဝဿန်ကို အရူးတစ်ပိုင်း ရှာနေခဲ့မိတာလေ။ အရိပ်သော်မျှ မြင်ခွင့်မရခဲ့ပါတကား။

ဆက်နွယ်တဲ့ ညီမလေးကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသော်ငြား မရေမရာ မသေချာပါချေ။ ဒီလောက်နဲ့ပဲ မောင် လက်လျှော့ရပ်တန့် လိုက်ရမှာလား ဝဿန်။ ဒီလောက်နှစ်အကြာကြီးအထိ မျှော်လင့်နေမိတဲ့ မောင့်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ကို ဒီလိုကြီး ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်ချိုးလိုက်တော့မလားကွယ်။

“သား”

“ဗျာ”

“စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ပြောနေတာကိုမကြားဘူး”

“ဘာကိုလဲ မေမေ”

“ထားကို ဘယ်လိုမြင်သလဲလို့”

လာပါပြီ၊ ဒီစကား အစပျိုးတာနဲ့ ဘယ်ကိုရည်ရွယ်သလဲ ဆိုတာ သူ ကြုံမြင်နေရပြီလေ။ ‘ထား’ တဲ့။ ငယ်ရွယ်နုနယ်ပြီး အပြစ်ကင်းတဲ့ မိန်းကလေးက သူ့လိုအသည်းကွဲဖူးတဲ့ အသည်း တစ်ခြမ်းကောင်နဲ့ လိုက်ဖက်ပါရဲ့လား။ အထူးသဖြင့် သူ့ရင်ထဲက အလွမ်းတွေကို မြင်ပေးတတ်သည့် ထားမို့ပါလေ။

“ယဉ်တယ်၊ သိမ်မွေ့တယ်၊ ဖြူစင်တဲ့မိန်းကလေးလို့ မြင်ပါ တယ် ဖေဖေ”

မေမေမျက်နှာ ဝင်းသွားလေ၏။ သိနေတယ်လေ။ ရွှေးမ အရမ်းလိုချင်နေသည့် မေမေအတွက် ဆန္ဒကို သူသာဖြည့်ပေးရမှာ မဟုတ်ပါလား။ ခက်တာက အေးစက်နေသည့် သူ့နှလုံးသားကို ပူနွေး ခုန်လှုပ်ခတ်လာအောင်မှ မလှုပ်နိုင်တာပါလေ။

“ကိုမင်းမြတ်ထွဋ်ကို ဖေဖေတို့ နားဖောက်ပေးရတော့မှာ လား သား”

“စောလွန်းပါတယ် ဖေဖေ”

“စောတာ နောက်ကျတာထက် သားကို အိမ်ထောင် အတည်တကျနဲ့ ရှိစေချင်ပြီ သူရိန်”

“ဟုတ်တယ် သား၊ မေမေလည်း တစ်သဘောတည်းပဲ”

သူ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်မိ၏။ ထားအပေါ် သူ မည်သို့ သဘောထားသည်ကို သူသာ အသိဆုံးပါလေ။ ဖြူစင်သည့် သံယောဇဉ်ကို ချစ်ခြင်းဟု အမည်တပ်နိုင်ပါမည်လား။ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ အချစ် မပါသည့် အိမ်ထောင်ရေးက တစ်သက်တာ သာယာမှုကို ပေးစွမ်းနိုင် မှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ထားကို ဤသို့သော အေးစက်စက် ဘဝကြီးထဲ ဆွဲမခေါ်ရက်တာ ထားသိနေမှာပါနော်။

“ထားကို ညီမလေးလိုပဲ ကျွန်တော် ချစ်တာပါ မေမေ၊ ဒီထက်မပိုပါဘူး”

“သူစိမ်းယောက်ျားနဲ့ သူစိမ်းမိန်းကလေးကြား ဖြူစင်တယ် ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား သား။ ကြာလာတာနဲ့အမျှ သံယောဇဉ်တွယ် လာမယ်ဆိုတာ မေမေယုံတယ်”

“ဟုတ်တယ် သား”

ခက်တာပဲ၊ ဒီလောက် စကားလှအောင် ပြောနေပါလျက် တစ်ဖက်သပ်ချည်း ဖိနေလေတော့ သူ့အတွက် ခက်လေပြီ။ မဖြစ်သေး ပါဘူး။ ထားနှင့်တိုင်ပင်ဦးမှပါပဲ။ ထားကိုယ်တိုင် ပွင့်လင်းသူမို့ သူတို့

တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနိုင်ရင် တိကျပြတ်သားသည့် အဖြေတစ်ခုကို ရနိုင် သည်လေ။

“ဒါဆိုလည်း ထားကို ကျွန်တော်ပြောကြည့်ပါမယ် ဖေဖေ”

“သားစကားကလည်း ဘာအဓိပ္ပာယ်ကြီးလဲ”

“မေမေတို့ လူကြီးတွေပြောတာ ပိုသေချာတာပေါ့သားရယ်”

“လူငယ်တွေကိစ္စကို လူငယ်တွေပဲ ညှိစေချင်လို့ပါ ဖေဖေ အထူးသဖြင့် ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ထားဆန္ဒမပါဘဲ လူကြီးတွေ အတတ် အကျပ် စီစဉ်တာမျိုး မဖြစ်စေချင်လို့ပါ။ ထားကို အခုလိုမျိုးလေး ပျော်ရွှင်နေတာကိုပဲ မြင်နေချင်တာ ကျွန်တော့်ဆန္ဒပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ သားကို ဒီတစ်လ ခွင့်ပြုရမှာပေါ့၊ သား သဘောပါ”

“ကျေးဇူးပါ ဖေဖေ”

တစ်လတဲ့။ တစ်လဆိုပါလား။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် စိတ်လှုပ်ရှားရင်ခုန်အောင် ပြုလုပ်စွမ်းဆောင်နိုင်ခွင့်က တစ်လတဲ့လား နည်းလိုက်တာနော်။ သူ မကျွမ်းကျင်တဲ့ ဘာသာရပ်ကိုမှ ယူလိုက် ရတယ်လို့။ အပါ၊ နံပါတ်၊ နေမျိုးသူရိန်။

“အခု ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“သား အရှုံးထနေတာ ရပ်သင့်ပြီကွယ်”

အရှုံးထနေတာတဲ့။ မှန်ပါတယ်။ မောင်က မောင်က ဝဿန် နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ယခုတိုင် သွက်သွက်ခါမြီး လုံးလုံးရှုံးနေမိတဲ့ အရှုံးပါပဲ လေ။ လေထဲကို လက်ငွေယမ်းပြီး ဘာကိုမှ ဖမ်းဆုပ်မရတဲ့လူ။ ရေထဲကို လက်နှစ်ပြီး ဆယ်ယူပေမယ့် ဘာမှ လက်ထဲမကျန်တဲ့လူ ဖြစ်နေတာ ဝဿန်သိမှ သိပါလေစ။

“ကျွန်တော်မှ မေ့လို့မရတာ မေမေရဲ့”

“လေးနှစ်ဆိုတဲ့ကာလက သားအတွက် မေ့အချိန်လောက် ငှပါတယ်သားရယ်။ ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်လောက်သစ္စာရှိပြနေပါစေ သူက သိမှမသိနိုင်တာ။ ပြီးတော့ သားကို မေမေအပြတ်ပြောထားမယ် နော်၊ မေမေ့သားကို ဒဏ်ရာအကြီးကြီးပေးထားတဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ အခုချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ သဘောမတူပေးနိုင်တော့ဘူးဆိုတာပဲ”

“မေမေရယ် သူမှာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေလို့”

“အဲဒါဆိုလည်း မေမေတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်နိုင် တာပဲ။ ဒီလူနဲ့ ဒီလူကြားမှာ ဘာကိုမှ ဖုံးကွယ်ထားစရာမှ မလိုတာ။ ဘာကြောင့် သူမပြောနိုင်ရတာလဲ ပြော”

သူ နှုတ်ဆိတ်နေမိ၏။ ကျိုးကြောင်းသင့်နေတာမို့ ဘာစကား ကိုမှ သူ ပြောမထွက်တော့ပါလေ။ ဝဿန်ရယ် မောင့်ကို ဒီလို

အကျဉ်းအကြပ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ချလက်ချ ထားရက်ခဲ့ရတယ်လို့။ ဒီထဲကနေ အသက်ရှူရချောင်မယ့်နေရာကို ဆွဲကုန်သေးနိုင်မယ့် မင်းရဲ့လက်တစ်စုံကို နေ့စဉ်အမျှ မျှော်နေမိတဲ့ မောင်ရဲ့ မျှော်လင့်အိပ်မက်တွေကို ရိုက်မချိုးပစ်လိုက်ပါနဲ့လား။

“ကျွန်တော်”

“သား မမြင်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ သူရင်ထဲကို မမြင်နိုင်တော့ အဲဒီမေတ္တာကို စစ်မှန်တယ်လို့ ယူဆနိုင်ပါ့မလား။ ဖေဖေတို့ သားကို အရင်လို တက်တက်ကြွကြွလေး ပြန်မြင်ချင်တာ အမှန်ပဲသား”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ် ဖေဖေ”

“အပြောထက် အလုပ်နဲ့ သက်သေပြရမှာပါ သူရိန်”

ကျွန်တော် ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်ရတော့၏။ အနာဂတ်ပျောက်နေတဲ့ လူငယ်လို ဖြစ်နေရတာတော့ ရှက်စရာပါပဲ။ သို့သော် မည်သူမဆို အချစ်နဲ့သာ ဤကမ္ဘာကြီးကို တည်ဆောက်ချင်ကြမှာ အမှန်ပါ။ လောကကြီး လှပပွင့်ဖူး မွှေးပျံ့နေသမျှ အားလုံးဟာ ချစ်ခြင်းနှင့် နီးနှောဆက်နွှယ်နေတာပင် မဟုတ်ပါလား။

“မမောင်ခင် ပြန်လာပါ့မယ်”

ခွင့်တောင်းပြီးမှ ထွက်လာဖြစ်၏။ Lunch စားပြီး စကား

ပြောနေသည်က အတော်ကြာနေပြီမို့ သူထွက်လာချိန်က ညနေပင် စောင်းနေလေပြီ။ ကားကို ခပ်မှန်မှန်မောင်းကာ ဂရုစိုက်လာခဲ့ရပါ၏။ စိတ်နှင့်လူ မကပ်ပါက အန္တရာယ်နှင့် ကြုံရတတ်တာကိုး။

ဟိုတစ်ခါ မေမေနှင့်အတူ လာဖူးသည့် Plaza သို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ မရဲတရဲ မျှော်လင့်ခြင်းတွေနဲ့ပါ ဝသန်။ ဒီလို shopping mall တွေ၊ plaza တွေမှာ လျှောက်သွားရင်း အဝတ်အစား Fashion Design တွေကို လေ့လာတတ်တာက ဝသန်ထိသနာပင် မဟုတ်ပါလား။

တစ်နေ့မတွေ့ရင် တစ်နေ့တော့ တွေ့ရမှာပါနော်။ ဒါကြောင့် ဆည်း ‘ရေခပ်မကြိုရင် ထင်းခွေတော့ ကြိုရစမြဲ’ လို့ ဆိုရိုးရှိကြတာ ဟုတ်ပါလား။ အဝတ်အစားရောင်းသည့်အထပ်မှာ သူ တစ်လည် ဆည် လျှောက်နေစဉ် လက်မောင်းကို လာဆွဲခြင်း ခံလိုက်ရလေ၏။

အလို! မျှော်နေတာက တစ်ယောက်၊ ရောက်လာတာက တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါရောလား။ ကောင်မလေး၏ ချစ်စဖွယ်အပြုံးက သူ့ရင်ကို အေးသွားစေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဆူးဝယ်ထွက်တာပဲ ဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့။

“ကိုကို”

“ဪ ထား”

“ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်တည်း ဆိုပါတော့လေ”

“ဒါပေါ့”

“ရှာလို့တွေ့ပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုကိုရဲ့ ရေစိုလို့ပျက်သွားတဲ့ Address ကိုမေးတာလေ”

သူ မသက်မသာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ တွေ့လိုက်တိုင်း သူမ မျက်နှာမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အပြုံးကိုသာ တွေ့ရတာပါလေ။ ဒီကလေးတော့ အတော်လေးအသက်ရှည်ဦးမှာပါပဲ။ ဒီနေ့ပဲ သူမအကြောင်း အိမ်မှာ အတော်ကြာအောင် ပြောဖြစ်ကြတာလေ။ ခလုတ်မတိုက်တာပဲ တော်ပါသေးရဲ့။

“အံ့မယ်... ပြုံးတယ်ပေါ့လေ၊ ဘာတွေများ သဘောကျနေတာလဲ”

“ဒီနေ့ ထား ခလုတ်မတိုက်မိပါဘူးနော်”

“ခလုတ်”

“အင်း ဒါမှမဟုတ် လျှာရောက်ကိပ်မိသေးလား”

“ဟင့်အင်း၊ တအားကြီးတော့ အိပ်ငိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူချိန်းပြီး ထွက်လာတာပဲ။ ဘာလို့လဲဟင်”

“ကိုယ်တို့အိမ်မှာ ထားအကြောင်းပြောဖြစ်လို့ပေါ့”

“ထားအကြောင်း”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာအကြောင်းတွေလဲ၊ အိပ်ငိုက်တာဆိုတော့ အကောင်းချည်း ပြောတာပဲဖြစ်မယ်”

သူမက ပြောလည်းပြောကာ သဘောကျလျက် ရယ်လိုက်သေး၏။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လာတာဆိုပြီး ဘေးမှာတစ်ယောက်မှ ချိပ်ပါလား။ သူ ဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်မိတာကို ထားက သတိထားမိပုံပါ။ နှုတ်က မမေးဘဲ အမူအရာကိုကြည့်ရုံနဲ့ အလိုလိုသိနေတဲ့ ပုံစံက အဘယ်ကြောင့် ဝသန်နှင့်တူနေရပါလိမ့်နော်။

“ဘာလဲ ပုလဲတို့ကိုရှာတာလား”

“အင်း”

“Underware ဝင်ရွေးနေတယ်ကိုကိုရဲ့၊ ထားက မလိုအပ်လို့ ကျန်ခဲ့တာ။ ဝိုက်ဝင်မလား လာလေ”

“အာ... ထားကလည်း”

“ဟယ်... နောက်တာကို ဒီလောက်အထိ ရှက်စရာလား။

Tomato Face ဖြစ်နေပြီ၊ ကိုကိုက ရယ်ရတယ်ဟေ့”

ရော်! လူကြီးကို ဒီလိုနောက်ရပါသလား။ သူရပ်နေသည်က နီးကလေးပစ္စည်းဆိုင် ဖြစ်နေတာကို သတိထားမိသွားပြီး ကျောပေး

ကာ ရွှေကို အနည်းငယ်မျှ ရွှေရုပ်လိုက်ရလေ၏။ ထားကတော့ သူ့ကို တရင်းတနှီး စနောက်နိုင်သည်ပဲ။

“ပြောပါဦး၊ ဘာတွေပြောကြတာလဲ”

“ဘယ်ပြောလို့ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“အံ့မယ်... ဒီလိုလူလည်ကျလို့ ဘယ်ရမှာလဲ။ အန်တီချိုကို ထား phone ဆက်မေးကြည့်လိုက်ရင် အားလုံးသိရပြီ၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့”

“ကောင်းသားပဲ၊ မေးလိုက်တော့ ကိုယ် မျက်နှာပူသက်သာတာပေါ့”

“ကြည့်!”

လက်သီးဆုပ်ဖွဖွက သူ့ရင်ဘတ်ကိုလာထိလေ၏။ ရုတ်တရက် သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ထားနှင့်ဒီလို တရင်းတနှီးနေရုံနဲ့ သူ့ရင်ခုန်သံတွေ ထူးခြားလာတတ်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ အကြည့်က ထားကိုကြည့်နေရာမှ အဝေးဘက်ကို ဝှေ့ဝိုက်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ဟုတ်တယ်၊ နှလုံးသားက သိသိသာသာကြီးကို ထူးခြားလာရတာ သာမန်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဥဒဟိုသွားလာနေသည်က ခေတ်လူငယ်လုံမပါ့တော့ချည်းမို့ ထူးခြားစွာ ဝတ်ဆင်သည့် အမျိုးသမီးတို့ကို

ရတစိုက် လိုက်ကြည့်နေမိ၏။ မတွေ့ပါ။ ဆင်တူတာလေးတောင်မှ တစ်ယောက်တလေ မရှိတာပါလား။

“ဟောကြည့်!... ရှာနေပြန်ပြီ၊ တွေ့လိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုကိုအစား ထား တကယ်ရင်မောတယ်”

“ထားမှ မချစ်ဖူးတာကိုး၊ ဘယ်ခံစားတတ်ပါ့မလဲ”

“ဟာ နှိပ်ကွပ်လိုက်တာကွာ၊ နည်းနည်းမှ မသက်ညှာဘူး”

“Sorry ကိုယ်မရည်ရွယ်ရပါဘူး ထားရယ်”

“သိပါတယ်နော်၊ သိပါတယ်၊ ထားကို မရည်ရွယ်ထားဘူးဆိုတာ”

ရော်! ခက်တော့တာပဲ။ စကားကို အထအနကောက်တတ်ပြန်ပြီ။ နှုတ်ခမ်းလေး မစုတစုဖြစ်လာတာမို့ ကလေးကို မုန့်ကျွေးရတော့မှာပါလား။ မှောင်ရီစပျိုးတော့မှာမို့ အအေးဖြစ်ဖြစ်၊ coffee ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု တိုက်ရမှာလေ။

“ဒါလေးပြောတာတောင် စိတ်ကောက်ရင် မေမေတို့ပြောတာသာ ကြားလို့ကတော့”

“အံ့မယ်... လူကိုများ၊ ဘာလဲ ကိုကိုနဲ့ ထားကို သဘောတူတယ်လို့များ ပြောကြတာလား”

“ဟောဗျာ! ဘယ်လိုသိလိုက်တာလဲ”

“ဟင်းဟင်း ... သိတာပေါ့။ ထားကိုလည်း မာမိတို့က ဒီလို ဒီလို စကားနှိုက်နေကြတာပဲဟာ၊ မသိဘဲ နေမလား”

“အဲဒီတော့ ထားက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

မျက်စောင်းက ရောက်လာလေ၏။ အလို! နေရင်းထိုင်ရင်း သူတော့ပြာကျတော့မှာပါပဲ။ အရွယ်ကွာဟသွားတာနဲ့ ဟန်ပန် အမူအရာ၊ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေ မတူတတ်တာ တကယ်ဖြစ်နေပါရောလား။ ဝဿန်နှင့်ဆို သူ ဘယ်တုန်းကမှ ပဋိပက္ခ မဖြစ်ခဲ့တာလမ်းခွဲချိန်ကလွဲလို့ပါလေ။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ လမ်းခွဲတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဝဿန်က သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားရစ်ခဲ့တာပါလေ။

မှန်ပါတယ်။ မောင်တစ်ကိုယ်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပါ ဝဿန်။

“ထား ... ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ဘယ်ငြိမ်နေမှာလဲ”

“အင်း”

“ထားက ဘယ်တုန်းကမှ သူများသုံးပြီးသားပစ္စည်းကို သုံးနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ရင်ထဲ အောင့်သွားရပါ၏။ ပွင့်လင်းမှန်းသိသော်ငြား ဤမျှအထိ မပြောသင့်ဟု သူထင်ပါသည်။ သူမမျက်နှာက တမင်သက်

သက် ပြောလိုက်တာမဟုတ်ဘဲ ပြောရိုးပြောစဉ်အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေးပုံစံပါလေ။ သူကသာ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားရတာပါ။

“အသည်းတစ်ခြမ်းပဲရှိတဲ့လူကို ထားက လက်သင့်ခံပေးရမှာလား။ မဖြစ်နိုင်တာကြီးကို ထားက ထားကို ဟောဒီလို လက်ဝါးပေါ်တင်ပြီး ပူးဖူးမှတ်ထားတဲ့ လူမျိုးမှ ခေါင်းညိတ်မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း”

“တွေ့လား။ ဒါလေးပြောတာတောင် ကိုကို ဒီလောက် မျက်နှာပျက်ရလား။ စေ့စပ်မယ်၊ လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ အဆင့်တွေ အထိ ဖြစ်လာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“အဲ!”

“အဲဒါကို ကြိုမြင်နေလို့ ထားက ကြိုကာထားရတာ။ အဲဒါကိုကိုကြောင့်ပဲ။ ထားကိုရင်ထဲမှာ မထားနိုင်ဘဲနဲ့များ အားနာပါးနာနဲ့ မျက်စိမှိတ် ခေါင်းညိတ်မယ်မကြံနဲ့၊ ထားက ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား”

အခုမှပဲ သူ ပြီးနိုင်လေ၏။ အဘယ်မျှ ဉာဏ်ရှိတဲ့မိန်းကလေးပါလဲ။ သူကသာ မိဘတွေအတင်းအကျပ်စီစဉ်ချင်နေတာကို ရှောင်ရှားမရ အကြပ်ဆိုက်နေတာဖြစ်ပြီး သူမကဖြင့် လှလှပပလေး ရှောင်နိုင်တာလေ။ ဒါကြောင့်လည်း လူကြီးတွေထက် လူငယ်တွေက ရှေ့

၂၂၀ မေသဒ္ဒါမောင်

ရောက်နေတဲ့အဖြစ်တွေ ဖြစ်လာရတာကို။

“ကျေးဇူးတင်ပြီလား”

“ကျေးဇူးဟာ!”

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရပါ၏။ ကျောပေးရင်ထား ပါသည့် မိန်းကလေးပစ္စည်းဆိုင်နှင့် တစောင်းအနေအထားဖြစ်နေစဉ် မှာ ဆိုင်ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးထွက်လာခြင်းကြောင့်ပါပဲ။ ကြည့်ပါဦး သူ အနှစ်သက်ဆုံးသော အညှို့ရောင် One set ဖြင့် ယဉ်ယဉ်လေး လှနေပါသည့် သူချစ်သူရယ်ပါလေ။

“ဝဿနီ”

“ကိုကို!”

ကျောပေးထွက်သွားသည့် အမျိုးသမီးနောက်မှ သူ အမြန် ပြေးလိုက်ခဲ့ပေမယ့် အချည်းနှီးသာ။ လူအုပ်ကြားထဲမှာ ရှောင်ကွင်း လျှောက်နေရတာမို့ ခရီးကမတွင်ပါ။ စက်လှေကားရှိရာသို့ ရောက်စဉ် သူမက ဟိုးအောက်ခြေကိုပင် ရောက်နေလေပြီ။ ရှေ့မှ လူတွေကို တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားတာမို့ ကိုယ်ရှိန်ကိုသပ်လိုက်ရင်း လည်ဆန့်ကြည့် လိုက်မိပါ၏။ Plaza ရှေ့ကိုထွက်ရင်း လမ်းမပေါ် ဟိုဒီမျှော်ကြည့်နေ ပေမယ့် ဘာမှမတွေ့ရတော့ပါလေ။ သူ့နောက်ကျောမှ ကျော်တက် သွားပါသည့် ကိုယ်ပိုင်ကားလေးကိုဖြင့် ငုံ့မကြည့်မိခဲ့ပါချေ။

(၁၆)

မြေအောက်ထပ် ကားဂိုဒေါင်ထဲသို့ ကားကိုမောင်းဝင်ခိုင်း လိုက်ပါ၏။ ဒီနေ့ လစာပေးရမည့်ရက်မို့ အဆင်သင့် ထည့်ထားပေး သည့်လစာကို ဦးမောင်ထံ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ ဦးမောင် ပြန်ထွက် သွားလေမှ ဂိုဒေါင်သတ္တုတံခါးကို ခလုတ်ပိတ်ကာ ချလိုက်ပါ၏။ တံခါး lock ကိုဖွင့်ဝင်စဉ် သူမအလုပ်ခန်းကို ရောက်လေပြီ။

“မေမေလား”

“ဟုတ်ပါရှင်”

“အနှစ်ပြန်လာတာ မေမေက ဘယ်သွားနေလို့ မရှိရတာ ထဲ”

ပြန်ရောက်သည်နှင့် လှေကားထိပ်မှာ ရပ်ကာ ရန်တွေ့လိုက် သည့် သမီးမျက်နှာက ခပ်မုန်မုန်ရယ်ပါ။ လိုအပ်သည့် Assesary

တွေသွားဝယ်ရတာမို့ အချိန်က လိုသည်ထက်ပိုကြာသွားရတာပင်။
လက်ထဲမှ အထုပ်အပိုးတွေကို စားပွဲခုံထက် တင်လိုက်ပြီး သမီးကို
လက်ကမ်းပေးလိုက်ပါ၏။ ခုနက မှုန်တေးခတ်မျက်နှာလေက ဝင်းခနဲ
ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဖြည်းဖြည်းဆင်းပါ မေ့သမီးရယ်။ ချော်လဲနေမှဖြင့်”

“မေမေ ဘယ်သူနဲ့ သွားဒိတ်တာလဲ”

“အလို!”

ကလေးစကားက အဆန်းမို့ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရပါ၏။
ဒီရွယ်လေးနဲ့ ဒီစကားကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တတ်နေတာလိမ့်။ သူမတို့
ကတော့ သမီးရှေ့မှာ စကားကို ဆင်ခြင်ပြီးပြောတာမို့ ဒါမျိုး မသုံး
တတ်ပါ။ ကြည့်ရတာ ဖူးဆီကကြားလာတာပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“မေမေ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဒိတ်ပြီး လျှောက်သွားနေတာတဲ့”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“တီတီပေါ့”

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား။ နှုတ် စည်းမစောင့်တတ်တဲ့ ငယ်
တော့ ခက်ပါရဲ့။ ကလေးကို ပြောသင့် မပြောသင့် ဘယ်တော့
မချင့်ချိန်တတ်ပါလေ။ အပြင်ကပြန်လာလို့ အမောမပြေတဲ့အပြင် ခုနက
စရာက ဆီးကြိုနေရတယ်လို့။

“ပြန်ရောက်နေလို့လား”

သမီးက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညှိတ်လျက် သူမပါးကို ရွတ်ခနဲ
နမ်းလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် အင်္ကျီစွာထိုးထားသည့် နှင်းဆီဖြူ
ပန်းပွင့်လေးကို သဘောကျသည့်နှယ် ကိုင်ကြည့်လိုက်လေ၏။
ဒီအရွယ်လေးနဲ့ အလှအပကို ခံစားတတ်သည့်သမီးက အံ့သြစရာပါ
လေ။

“မေမေက သမီးအတွက် အတွင်းခံလေးတွေ သွားဝယ်တာ
ပါ။ လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေ ရှာဝယ်နေရလို့ ကြာသွားတာကို မေ့သမီးက
စိတ်ကောက်နေတာလား”

“မကောက်ပါဘူး။ အနှစ်ပြန်လာတော့ မေမေ့ကို မတွေ့ရ
လို့ပါနော်”

“လွမ်းသွားရလို့ပေါ့လေ”

“လွမ်းတာပေါ့ မေမေရဲ့။ အနှစ်က ကျောင်းမှာပဲ စာသင်
နေရတာကိုးလို့”

“မီးမီးပဲ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်ချင်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆိုရင် ကျောင်းတက်ပြီး စာကြိုးစားရမှာပေါ့။ သမီးရယ်”

“အနှစ်စာတော်ပါတယ်နော်။ အခု ကျောင်းမှာ ဘာပဲပြိုင်ပြိုင်

အနှစ်က A ချည်းရတာ မေမေရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ မေ့သမီးက သိပ်တော်တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ ပိုချစ်လာရတာ။ အမလေ...! ခါးခါးတွေ မွှေးလိုက်တာ နော်”

သမီးက ခပ်ခနဲရယ်လိုက်လေ၏။ Assessary ထုပ်ကို ထားခဲ့ပြီး သမီးအတွက်နှင့် ဖူးအတွက် အထုပ်တို့ကို ကိုင်လျက် သမီးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ချီကာ မြေညီထပ်ကို တက်ခဲ့ပါသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ ဝယ်သူတွေရှိနေတုန်းပါပဲလား။

“ဟော! မမ... ဆောင်းတွင်းမေ fashion ဆိုင်က phone ဆက်တယ်။ မမနဲ့မပြောရလို့ နောက်ထပ်ဆက်သွယ်မယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား အေးအေး”

“မမကြီး အနှစ်ကို ထမင်းခွံတော့မလို့”

“အေးအေး၊ သီသီ၊ မမ ဒီမှာအလုပ်ရှုပ်ရဦးမယ်။ သမီး မမသီသီနဲ့ မံမံသွားစားနှင့်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“လိမ္မာလိုက်တာ၊ ဒါမှ မေ့သမီး။ ဒါပါယူသွား သီသီ သမီးတို့ဖို့ ဝယ်လာတာတွေ မဖွင့်နဲ့ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး”

သမီးက သိသို့လက်ကို ဆွဲကာ အပေါ်ထပ်ကို ရှော့ရှော့ ချူရှူတက်သွားပါ၏။ နည်းနည်းအသက်ကျော်လာတာနှင့် အရင်လို သိပ်မဆိုးတော့ဘဲ သူမပြောစကားကို သမီး နားထောင်တတ်လာတာ ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ကလေးက လိမ္မာလာပေမယ့် ညီမဖြစ် သည့် ဖူးက မလိမ္မာသည့်အပြင် ပိုဂျစ်တိုက် ပိုရွံ့တတ်လာတာက ခက်နေတာပင်။

လိပ်စာရေးထားသည့်စာအုပ်ကို လှန်ကာ ‘ဆောင်းတွင်းမေ’ ဆိုင်နာမည်ကို လက်ညှိုးထောက်ကာ ရှာလိုက်ပါ၏။ ဗျည်းအတိုင်း ဆာချာစီရေးထားတာမို့ ရှာရသိပ်မခက်ပါချေ။ ဆိုင်မန်နေဂျာ၏ Handphone ကိုပင် ဆိုင် phone ဖြင့် ခေါ်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို!”

“ဆောင်းတွင်းမေကပါလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ၊ နှစ်သက်ဦးကပါ”

“ဪ... မဝသန်ဦးလား။ ကျွန်မ နေ့လယ်က ဆက် သွယ်သေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မအပြင်ရောက်နေလို့ပါ။ Phone ကို si-
lent လုပ်ထားလို့ သတိမထားလိုက်မိဘူး။ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

“မဟုတ်တာ၊ ကျွန်မက Order မှာချင်လို့ စဆက်သွယ်ရတာပါရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါရှင်”

တစ်ဖက်မှ ပစ္စည်းမှာတာကို Note Pad ဖြင့် List မှတ်ကာ နားစိုက်ထောင်နေမိပါ၏။ ဒီရက်ပိုင်းမှာပဲ Design ဆွဲထားမိတာ အခုပဲ ဝတ်စုံတွေက မှာလေပြီ။ နားရတယ်လို့ မရှိပါလားနော်၊ အင်းပေါ့လေ။ ကိုယ်က ဒီအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးမှတော့ ဒီအလုပ်ကို ပစ်ပယ်လို့မှ မရတာကိုး။

ဘယ်လက်ထပ်ပိုင်းမှာ လက်ချုပ်လိုက်ရင်း မကြာခဏ အပ်ထိုးမိတာမို့ အပ်ဆိပ်တက်ရတာ နာကျင်စရာပါပဲ။ သမီးဖို့၊ ဖူးဖို့ ဝန်ထမ်းတွေဖို့ ရှာနေတာဟု စိတ်ကိုတင်းပြီး ကြိုးစားနေရတာလေ။ တစ်ခါတလေ အားလျှော့ကာ လှဲအိပ်ချချင်စိတ်က ဖြစ်တတ်ပေမယ့် စိတ်ကို ကျိတ်ဖြေရုံအပြင် ဘာမှ မတတ်နိုင်တာကိုး။

‘ဝဿန်ဦး’ ရဲ့ဘဝက ရင်မော့ခြင်းတွေနဲ့သာ ပြည့်နှက်နေတာကို ‘မောင်’ သိပါ့မလားကွယ်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဖြင့် ပိတ်ကအစ ကျွန်မပဲ အကုန်စိုက်ရမယ်ပေါ့၊ ဖြစ်ပါတယ်။ Sample (၆) စုံ အရင်ချုပ်ပြီးပို့လိုက်ပါမယ်မစပယ်။ အဲဒါကြိုက်တယ်ဆိုမှ Order ကို ဆက်ချုပ်ပေးမှာဦး”

စိတ်ချပါရှင်၊ နှစ်သက်ဦးက ထုတ်တဲ့ fashion ကို ဘယ်ဆိုင်မှာမှ ဆင်တူမတင်စေရပါဘူး။ အာမခံပါတယ်ရှင်၊ ဟုတ်ကဲ့”

Note Pad မှာ date တပ်လိုက်ပြီးမှ Phone ကိုချလိုက်ပါ၏။ မျိုးတို့နှစ်ယောက်က ဝယ်သူတွေနှင့် ဖော်ရွေစွာပြောဆိုနေရတာမို့ voucher ဖြတ်တာကို သူမ ဝင်ကူပေးရလေသည်။ ဆိုင်မှာ ဆုကျသည့်အချိန်တိုင်း ဤသို့ပင် လုပ်ပေးရတာပါလေ။ ကိုယ်က Boss ဆိုပြီး ဟန်တစ်ခွဲသားနဲ့ ထိုင်နေလို့မရတာကိုး။

“လှလိုက်တာနော်၊ ဒီ Design မျိုး တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး။ သင့်လည်းယဉ် ဆန်းလည်းဆန်းတယ်”

“ငါပြောသားပဲ၊ ထားကြိုက်မှာပါလို့”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ တီးတိုးစကားနှင့်အတူ ခပ်အုပ်အုပ် ချယ်သံကြောင့် သူမ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါ၏။ Fashion ရုပ်အနီးမှာ မိန်းကလေး သုံးဦးစုရပ်နေတာပါ။ ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးနှင့် ကောင်မလေးက အရုပ်မှအကျီအောက်နားလေးကို ကိုင်လျက် ပြုံးနေလေသည်။ အလို! လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်ကျော်က ‘ဝဿန်ဦး’ ကိုများပြန်မြင်လိုက်ရသလိုပါပဲလား။

ဘေးမှာရှိနေသည့် သူငယ်ချင်းတွေလိုမျိုး ခေတ်ဆန်ဆန် ဆတ်ထားပါဘဲ blouse နှင့် လုံချည်ကိုသာ ဝတ်ထားပါသည်။

မိန်းကလေး။ အရုပ်မှာဆင်ထားပါသည်။ ပန်းထိုးထားသော blouse နှင့် ပန်းထိုးချည်သားလုံချည်က ထိုမိန်းကလေး၏အကြည့်ကို ညှို့ယူထားသည့်နှယ်ပါလေ။

“လူကျချိန်မှပဲ လာမိရတယ်လို့”

“အေးဟယ်”

မိန်းကလေး၏အကြည့်က သူမထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာလေ ၏။ ငယ်နုသူ၏ မျက်ဝန်းတို့က အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေ တာပါပဲလား။ သူမ ပြန်ပြီးပြကာ လုပ်လက်စအလုပ်ကို အာရုံပြန်စိုက် လိုက်ရပါသည်။ ကိုယ့်အလုပ်က အကြွေးထားလို့မှမရတာကိုး။

“မမ”

“ဪ... ပြောလေ ညီမလေး။ ဘာများအလိုရှိလို့ပါလဲ”

“ဟိုလေ... အဲဒီလိုချည်သား blouse လေးတွေ မှာလို့ မလားလို့ပါ”

“ပြန်ရောင်းမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝတ်ဖို့လားကွယ်”

“ထား ဝတ်မှာပါ”

“ရပါတယ်၊ မမမှာ Catalogue ရှိတာမို့ အဲဒီထဲကရွေးသွား ပေါ့။ မမချုပ်ပေးပါမယ်”

“ဟယ်!... အဲဒါ မမကိုယ်တိုင်ချုပ်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပန်းကိုလည်း ထိုးတာပေါ့နော်”

“မှန်ပါတယ်ရှင်”

“တော်လိုက်တာ အံ့ဩစရာကြီး။ ထားက Computer ပန်းလို့ ထင်ထားတာ”

“Motor ပန်းပါ ညီမလေးရဲ့။ လုံးဝ ချည်မပြုတ်စေရဘူး။ အာမခံတယ်။ ကပ်ကြေးနဲ့မဖြတ်မိရင်ပေါ့လေ”

ကောင်မလေးက သူမပြောတာကို သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်လိုက်လေ၏။ ကြည့်ရတာက အတော်ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မိသားစုထဲက ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ မျက်နှာလေးက ကြည်လင်နေပြီး အပြစ်ကင်းစင် လွန်းတာပါ။ ဘာသောကမှ မရှိသည့်နှယ် ဖြူစင်မှန်း မြင်ရုံနှင့် သိသာ နေလေ၏။

“ခဏလေးနော်”

“မမအလုပ်ရှုပ်နေတာ အားနာလိုက်တာ”

“ရပါတယ်ကွယ်”

အံ့ဆွဲထဲ Lock ပိတ်ထားပါသည့် Catalogue တွေထဲမှ ချည်သားပန်းထိုးစာအုပ်ကို ယူလိုက်ပြီး မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို ချဉ်ဆောင်ရှိရာဆီ ဦးဆောင်ခေါ်လိုက်ပါ၏။ လူလည်း အနည်းငယ်

ကျဲသွားပြီမို့ ကိုယ့် Customer ကို ဒီလောက်တော့ အချိန်ပေးရမှာလေ။

“ထိုင်ကြပါ၊ ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ်”

“အာ! မဟုတ်တာ၊ မမကလည်း။ ထားတို့ဖြင့် ဘာမှ မဝယ်ရသေးဘဲနဲ့”

“ဒီထဲမှာ ကြည့်လိုက်နော်”

“ဟုတ်! ကျေးဇူးပါ မမ”

“ထား” တဲ့။ နာမည်နှင့် အလွန်လိုက်ဖက်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။ စာအုပ်ကိုဖွင့်ကာ ပါးစပ်လေးဟာသည်အထိ တအံ့တကြဲလေး ဖြစ်နေပုံက ကလေးဆန်လွန်းနေတာပါလေ။ ငယ်ရွယ်သည့် ပုံရိပ်တို့က သူမထံမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီမို့ သက်မကိုသာ ကျိတ်နှိပ်လိုက်မိတော့သည်။

“ဒါလေးရော ဒါလည်း လှတာပဲ။ အို! အကုန်လုံးလှနေတာခက်ပြီ”

“ညီမလေးလိုချင်တဲ့ပုံစံနဲ့ colour ကိုပဲ ရွေးခဲ့လေ။ ပန်းနီလည်း ကြိုက်တာရွေးလို့ရတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဘာပန်းကြိုက်သလဲ”

“Rose ”

သူမမျက်နှာ ခပ်အင်းအမ်းဖြစ်သွားရပါ၏။ အာရုံက အတိတ်ကို လွင့်ချင်နေပါတယ်ဆိုမှ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှချည်လား။ ဆံဖျားမှာ နှင်းဆီတစ်ပွင့် အမြဲပန်ပေးခဲ့သည့် မောင့်ကို ရင်နှင့်စွာ သတိရမိပြန်သည်။ အတိတ်က အရိပ်လိုမျိုးပဲ ဝသန်နောက်ကို လိုက်နေတုန်းပါပဲလား မောင်ရယ်။

“အရောင်ထဲမှာရော”

“Sky blue ပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဘယ်နှစ်လောက်လိုချင်လဲ။ ပိတ်စလိုက်ရွေးကြည့်ပါ။ ပန်းကိုတော့ ပိတ်နဲ့ Match ဖြစ်သလို ကြည့်ထိုးပေးပါမယ်”

“ပိတ်စက”

“Sample ရှိတယ်လေ လာ”

ပိတ်စတွေက showroom ထဲမှာ မရှိတာမို့ ကောင်မလေး ဆွဲဝဲရှာလိုက်သဖြင့် ကောင်တာတွေဆီ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ရပါ၏။ မှန်ပုံးထဲမှာ သေသပ်စွာ စီထားပါသည့် ပိတ်ပျော့ချည်သား Sample ကတ်လေးတွေထဲမှ အရောင်ဖျော့တာတို့ကို ရွေးလျက် မှန်ပေါ် ဖြန့်စိပြလိုက်ပါသည်။

“လှလည်း လှတယ်၊ အသားလည်း အိနေတာပဲ”

“အေးတဲ့အသားမျိုးပါ”

“တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးနော်”

“ဒီမှာမရှိကူး ညီမလေးရဲ့ နိုင်ငံခြားက Order လုပ်ထားတာ”

“ဟယ်!... ဒါဖြင့် တအားဈေးကြီးမှာပေါ့”

“သူဟာနဲ့သူဈေးတော့ ရှိတာပေါ့။ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူအများထဲမှာ ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်ချင်တဲ့ Model လိုလှသွားစေရမယ်နဲ့ နှစ်သက်ဦးက အာမခံပါတယ်”

“ဟင်း ဟင်း... မမနာမည်က နှစ်သက်ဦးသားဟင်”

“ဝဿန”

“ဟင်!”

ဘေးနားရောက်လာသည့် လူထံမှ နာမည်ခေါ်သံကြောင့် ကောင်မလေး လန့်သွားလေ၏။ သူမကို နှစ်လိုဖွယ်အကြည့်ကြည့်နေပါသည့် ဒေါက်တာကြောင့် ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ နေထိုင်လှပါသည်။ ဒီလောက် ခပ်စိမ်းစိမ်းနေပြတာတောင် ဇွဲက မလျှော့လား ‘ဒေါက်တာမိုးသက်အောင်’ ရယ်။

“Sorry ပါ၊ အလုပ်ရှုပ်တာကို အနှောင့်အယှက်လုပ်မိ”

“ရပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“မမနာမည် ဝဿနဦးလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ညီမလေး ကြားဖူးလို့လား”

“ဟုတ်!”

“နာမည်ကြီးမှ မဟုတ်တာကွယ်၊ ရွေးလို့ရပြီလား”

“(၆) စုံလောက်ရပြီ မမ”

“ပြီးရင် phone နံပါတ်ပေးခဲ့ပါ”

“စရန် ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရမလဲဟင်”

“အင်း... ပိတ်စဖိုးရှင်းရမှာတော့ အမှန်ပဲ။ One set (၆)

စုံစာက ခဏလေးနော်၊ လေးသောင်းရှစ်ထောင်ပါ။ လေးသောင်းခွဲပဲပေးပါ ညီမလေး”

“အဲ!... ထားမှာ အဲဒီလောက် ငွေမကျန်တော့ဘူး မမရဲ့”

“ငါတို့ဆီက”

ဘေးမှသူငယ်ချင်းကို ခါးတို့လိုက်တာမို့ ကောင်မလေး နှုတ်ပိတ်သွားလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ သူမနာမည်မေးလိုက်ပြီးကတည်းက ထားဆိုသည့် မိန်းကလေး၏ မျက်ဝန်းတို့ တလက်လက် တောက်ပလွန်းလာတာပါလေ။ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ မျက်နှာမှာလည်း ကျေနပ်ပြီးတို့က ဝေဆာနေသည့်နယ်လေ။ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်တွေများ

ရှိနေပါသလဲ။

“ရပါတယ် ညီမလေးရဲ့။ တစ်ဝက်လောက်ရှင်းခဲ့လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျန်တာကို ဝတ်စုံတွေချုပ်ပြီးမှ ပေးလို့ရတာပဲ”

“ဖြစ်တယ်နော်။ ဒါဖြင့် ထား နှစ်သောင်းခွဲပေးခဲ့ပါ့မယ်”

သူမ Voucher ယူရေးနေစဉ် ကောင်မလေးက အိတ်ထဲမှ လိပ်စာကတ်လေးထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ လုပ်ငန်းရှင်မဟုတ်ပါဘဲ ဒီလို ကတ်မျိုးရှိနေရတယ်လို့။ သူမက ဆိုင်ကတ်ကိုပါ ပြန်ပေးလိုက်ရပါ သည်။ ကြည့်စမ်း! ဒါကို လိုချင်လို့ အခုလိုလုပ်တာများလား။

“ထားတို့ပြန်ပါဦးမယ် မမ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

မှောင်ခိုပြီးပြီအချိန်ရောက်မှ ခပ်သွက်သွက် ပြန်သွားကြသည့် ကောင်မလေးကြောင့် သူမ ပြုံးလိုက်မိတော့သည်။ လူငယ်တွေနဲ့ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါနိုင်သည်ကိုး။ လူလည်းရှင်းပြီမို့ ဒေါက်တာကို ဧည့်ဆောင်မှာ ဧည့်ခံရန် ပြင်ရပါ၏။

အလည်သပ်သပ်လာပုံမရပါလား။ တစ်ခုခုကို သေချာဆုံး ဖြတ်ချက်ချပြီးမှ ရောက်လာသည့်နှယ် မျက်နှာက တည်လွန်းနေပါ သည်။ ကော်ဖီပူလေးဖျော်ကာ စားပွဲပေါ် အသာတင်လျက် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။

မပြောခင်ကတည်းက ကျွန်မမှာ အဖြေက အဲဒီတစ်ခုတည်း သော အဖြေသာရှိနေတာပါ ဒေါက်တာရယ်။ ဘယ်သူ ဘာပဲပြောပါစေ No ဆိုတဲ့ တစ်ခွန်းတည်းပါပဲ။ နှလုံးသားထဲမှာ အပိုင်စားမေးထား သည့် ပိုင်ရှင်ကို ဖယ်ပေးဖို့ အခွင့်မရှိလို့ပါလေ။

မောင် မောင်ကိုချန်ရစ်ထားပစ်ခဲ့တဲ့ ရက်စက်ခြင်းတွေက ဝဿန့်ကို ဝဋ်တစ်ခုလိုမျိုး နာကျင်စေတုန်းပါပဲ။ တစ်ခါ ရေရွတ်မိ တိုင်း နှလုံးသားက ခုန်ပေါက်ခြင်းနှင့်အတူ နာနာကျင်ကျင် ခံစားနေရ တာကို သိနိုင်ပါ့မလား။

(၁၇)

“ဘာပြောလိုက်တယ်”

လက်သည်းကို တံစဉ်းဖြင့် ပွတ်တိုက်ကာ အလှပြင်နေမိသည့် ဖူးစကားက သူ့ကို အသံကြားဖြစ်စေကာ အသက်ရှူမှုမှာ သွေးစေတာပါ။ ဘုရားရေ! တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီစကားမျိုး ဆွေ့နွေးမှာဖြစ်ပေမယ့် အခုပြောတာကဖြင့် အရမ်းစောလွန်းနေတာပါလေ။

“အမွေခွဲပေးဖို့ပြောလိုက်တာလေ။ ဘာလဲ မပေးချင်ဘူးလား”

“ဖူး!”

မျက်နှာမာဖြင့် ပြောနေသည့် ညီမကို ရိုက်ချင်စိတ်ကြောင့် လက်က တဆတ်ဆတ်တုန်ရုံနေသဖြင့် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဆွတ်ထားလိုက်ရပါသည်။ သမီးတောင် ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်လေ။

ပါဘဲ ဒီလိုငွေစကားမျိုး ပြောရတယ်လို့။

ဒီနေရာကို ဘာကြောင့်ရောက်လာတယ်၊ ဘယ်လိုရောက်လာရတာ၊ ဘယ်လိုမျိုး ရုန်းကန်ပြီး ကြိုးစားခဲ့ရသလဲဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ဒီစကားမျိုး ပြောရတယ်လို့။ မည်သို့သော တွန်းအားမျိုးက ညီမလေးကို တော်လှန်ဖို့ အားပေးနေရတာပါလဲ။

“အမြဲတမ်း လက်ဖြန့်တောင်းနေရတာ ပွဲတယ်မမရဲ့။ ပြီးတော့ နင်လည်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ပြင်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ကျစ်! မဟုတ်တာတွေ”

“နင့်ပါးစပ်က မဟုတ်ဘူးငြင်းနေလည်း အပိုပါ မမရာ။ နင် ဘာတွေကို ဘယ်လိုကျိုးသွင်းနေမှန်း ငါမြင်နေရတာကို”

“ဖူး နင်တော်တော့နော်။ သမီးမအိပ်သေးဘူး၊ ကြားကုန်မယ်”

“ဟင်း ဟင်း... ငါသိပါတယ် မမရဲ့။ တဆိတ်ရှိ ဒီကလေးတို့ cover ယူပြီးပြောပြောနေတာ။ ငါ နားကြားပြင်းကပ်လှပြီ”

“ဟောမာန်ဖူး”

စကားကို ပြောသင့်မပြောသင့် မချင့်ချိန်ပဲ ပြောပြန်ချေပြီ။ အမွေခွဲပေးတဲ့ အပြောကလွယ်လိုက်တာ။ ရှိတာကို ခွဲပေးမယ်ဆိုထားပါတော့။ ဒီလိုလက်ဖွားပြီး အသုံးကြမ်းတဲ့လူရဲ့လက်ထဲမှာ ခွဲက

မြို့ပါမလား။ အသုံးအပြုနဲ့ကို မခွဲခြားတတ်သည့် ဖူးအတွက် သူမ မည်သို့လုပ်ပေးရပါ။

ညနေက လာသွားသည့် ကောင်းလေးထက် အသက်ပိုကြီး ပါလျက် ရင့်ကျက်ခြင်း၊ တည်ငြိမ်ခြင်းတို့က ဖူးထံမှာ ရှိမနေပါချေ။ မိဘမဲ့ဆိုပြီး သနားစိတ် ကရုဏာစိတ်တို့ဖြင့် ဖူးဖူးမှတ် အလိုလိုက်ခဲ့မှု တို့က သူမကို ကောင်းကောင်းကြီး နှိပ်စက်ပြနေလေပြီ။ ရက်စက်ပါ ကံကြမ္မာရယ်။

“အဲဒီလိုတောင်းရတဲ့အကြောင်းက ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာကြောင့်ဖြစ်ရမှာလဲ။ နင်လည်း နင့်အိမ်ထောင်နဲ့နင် ငါလည်း ငါ့အိမ်ထောင်နဲ့ငါ ဖြစ်လာရင် ဒီလိုအတူနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့ မလဲ။ ဒါကြောင့် အခုကတည်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောရတာ”

“ကောင်းပြီ၊ နင် အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင် သတို့သားကို ခေါ်လာပြ။ နင့်အတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် ငါ အကုန်ပြင်ဆင် ပေးမယ်၊ ဖူး စိတ်ချပါ”

ဖူးက နှုတ်ခမ်းရွဲ့ကာ မဲ့ပြလေ၏။ (၇) နှစ်ကြီးသည့်အစ်မကို နည်းနည်းမှ မရှိသေတော့တာပါလေ။ ငယ်စဉ်က “မမ” ဟု လိမ္မာစွာ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းခဲ့ပေမယ့် အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ နင်နဲ့ငါဆိုပြီး ခြေရာတိုင်းသလိုပြောတော့တာပါ။ အမွေတဲ့လား။ မိဘတွေချန်ခဲ့တဲ့

တွေကို သိမ်းဆည်းပြီး ပိပွားအောင် လုပ်နေတဲ့ အစ်မဆီက နှုတ်ဖျားနဲ့ ပေါ့ပေါ့လေးတောင်းတတ်ရတယ်လို့။

“ဆင့်ပါးစပ် နှမ်းပက်ရုံလေးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ မမရဲ့။ ငါလည်း အရိပ်ထဲမှာထိုင်ပြီး စားချင်တာ”

သက်ပြင်းချမိပြန်ချေပြီ။ ဘယ်လိုပြောမှ နားလည်မှာတဲ့လဲ။ အရိပ်ထဲ ထိုင်စားရအောင် ကိုယ်က ကျိကျိတက် ချမ်းသာနေတာမှ မဟုတ်တာလေ။ လက်ထဲပါလာသည့် ငွေ သိန်း (၂၀) နဲ့ နေ့စရိတ်၊ စားစရိတ်၊ မီးဖွားစရိတ်နဲ့ အခုလိုရပ်တည်နေနိုင်တာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့တွေး ပေါ့ပေါ့နေတတ်သည့် ဖူးနဲ့တော့ ခက်ပါရဲ့။

အပြင်အလုပ်ထွက်မလုပ်ချင်တာ ထားပါတော့၊ ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ဆစ်နေကုန် အညောင်းခံပြီးထိုင်နိုင်မှာတဲ့လား။ ဝေးလေစွ၊ off ရက် နဲ့တာတောင် အိမ်မှာနေရတာ ပျင်းတယ်ဆိုပြီး မိုးလင်းတာနဲ့ ထွက် သွားတတ်တဲ့ အကျင့်က ပျောက်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဆိုင်မှာ အလုပ် သမားတွေချည်း လွှဲထားပြီး သဝေထိုးနေလို့ကဖြင့် အဲဒီဆိုင်က ဘစ်လတောင် ခံမည်မထင်ပါလေ။

“ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလို့လဲ”

“နင့်လို Fashion ဆိုင်ဖွင့်မှာပေါ့”

“လွယ်လွယ်မပြောနဲ့ ဖူး၊ fashion ဆိုင်ဆိုတာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ

ခေတ်စားတဲ့ဝတ်စုံတွေကို တင်ရောင်းရတာ။ Ready made ဝတ်စုံ
တွေက ဆိုင်တိုင်းမှာရှိလို့ သူများနဲ့ ပြိုင်ရောင်းနိုင်မှာဖြစ်မှာ။ Date
out သွားတာနဲ့ discount ချမရောင်းနိုင်လို့ကတော့ အရှုံးပေါ်မှာပဲ။

“အထင်သေးတာလား”

“ကျစ်!”

“Internet သုံးပြီး ရောင်းလို့ရတဲ့ ခေတ်ပါ မမရယ်။ ပူတတ်
ရန်ကော။ ဒါဖြင့်လည်း နင့်ဆိုင်ကိုပဲ ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဘာ”

ကြည့်စမ်း! နောက်ဆုံးတော့ သူမဆိုင်ကို မျက်စိကျနေတာ
ပေါ့လေ။ တစ်လတင်တဲ့ဝတ်စုံတိုင်း နှစ်ပတ်အတွင်း ကုန်သည့်ကိစ္စကို
များ သိနေလို့လား။ ရောင်းအားစာရင်းကို စိတ်ဝင်စားတာထက်
ခေတ်မီသည့်ဝတ်စုံကိုသာ ချိတ်မှဖြုတ်ယူဝတ်သည့် ဟေမာန်မူးက
အခုတော့ဖြင့် အစ်မဖြစ်သူကို ရန်စနေပါရောလားလေ။

“ဖူး စကားကို လက်လွှတ်စပယ် မပြောပါနဲ့”

“ဘာလဲ၊ မပေးချင်ဘူး မဟုတ်လား။ ငါသိသားပဲ။ နင့်
စိတ်ဓာတ်ကို သိနေလို့ တမင်ပြောလိုက်တာ”

“ဆိုင်အကြောင်း နင်ဘာများသိထားလို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”
ပန်းကို ဟန်ပါပါ တွန့်ပြလိုက်လေ၏။ လက်သည်းညှိပြီးသူ့

ဦးလက်သည်းဆိုး၊ ပုံဖော်တာကို စိတ်အေးလက်အေး လုပ်နေလေ
သည်။ နှုတ်ကတော့ အစ်မကို မခံနိုင်အောင်ပြောနေတာပါပဲ။ သူမ
ရင်ထဲမှ ပလောင်ဆူပွက်နေတာကိုဖြင့် ချစ်မစိုက်သလိုပါလေ။

“ဟင်း ဟင်း... ငါသိထားတာ ဒီတိုက်ကို နှင် ငွေချေနေပြီ
ဆိုတာပဲ”

“ဘာရယ်”

“အိမ်မှာ မရှိလို့ဆိုပြီး ငါ့ကိုလျှော့မတွက်နဲ့ မမရဲ့။ ဟေမာန်
မူးတို့က ထင်သလောက် မနီဘူး။ ငှားထားတဲ့ဘဝဓာနေ အပိုင်ဖြစ်
သွားလို့ကတော့ ငါ့ကို ကန်ချတော့မယ်မှန်း ကြိုတွက်ထားပြီးသား။
ကျစ်!”

“နင် နင်”

ကြည့်စမ်း! ဘယ်အချိန်ကတည်းက စာချုပ်တွေ ခိုးကြည့်
ထားတာပါလိမ့်။ နေ့မအိပ် ညမအိပ် မနားမနေ ကြိုးစားရှာသမျှက
အိမ်အတွက် မိသားစုအတွက်မှန်း သိပါလျက်နှင့် ညီမဖြစ်သူရဲ့အတွေး
က အတော့်ကို ချော်လွန်းနေတာပါလား။ သူမ အံ့သြမင်သက်စွာ
မူးကို ငေးကြည့်နေမိတော့၏။

“ဘာလဲ... အံ့သြသွားလား။ ငါက ငါရသင့်တဲ့ဟာကိုပဲ
တောင်းတာပါ မမရာ”

“ဆိုင်တော့မရဘူး၊ ဖူး၊ ငါ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီလိုဆိုင်မျိုး ဖွင့်ဖို့ ဒီနေရာမျိုးရဖို့အတွက် ငါ ဘယ်လောက် မျှော်မှန်းပြီး ရည်မှန်း ထားသလဲဆိုတာ နင်သိပါတယ်”

“ဒီလိုပဲ ပြောမယ်မှန်း သိပါတယ်”

“နင့်အတွက် တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီးနဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ငါ စီစဉ်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် မဖြစ်နိုင်သေးဘူး အိမ်ကိုငွေအကြွေမပေးရသေးလို့ပဲ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ပြောမှပဲ ပေးဖို့ Plan ရှိနေလို့ ငွေ သားက ဘယ်လောက်ပေးမှာပဲ”

သူမ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်မိတော့၏။ ဘုရားရေး ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်းမို့ အမွေလုစရာကိစ္စတွေ မရှိလောက်ဘူးဟု ထင်ထားခဲ့တာ မှားပါရောလား။ လောဘဟူသည့်အိတ္တက ဖူးထံမှာ အပြည့်အဝ ပါလာခဲ့ပါလေ။

“ငွေယူမယ်ဆို ဆိုင်အပိုင်မရဘူး၊ ငှားပေးတာပဲရမယ်”

“ဒါတော့ နင် J.၀၀နေတာပဲ မမရဲ့”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါက နင့်ထက်ပိုပြီး အမြင်ကျယ်တဲ့သူ ဆိုတော့ နင့်ထက်ပိုကြီးပွားချမ်းသာမှာကို မနာလိုဘူး မဟုတ်လား”

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ”

“ဟောမာန်ဖူး”

သူမ အသံအတော်ကျယ်သွားပါ၏။ ညဉ့်ယံမှာ တိတ်ဆိတ် နေတာမို့ရော အသံလုံသည့်တိုက်မို့ပါ တော်ပါသေးသည်။ စိတ်ရှိ လက်ရှိ ရိုက်ချင်စိတ်ကို အတော်ထိန်းရခက်လွန်းပါ၏။ ရိုင်းလိုက်လေ ခြင်း၊ အဘယ်သို့သော နတ်ဆိုးက ဖူးထံမှာ လာကပ်ပါလိမ့်နော်။

မာနဆိုတာ ထားသင့်တဲ့နေရာမှာပဲ ရှိသင့်တာပါ။ သွေးသား အရင်းအချာ ညီအစ်မတွေဆီမှာ မရှိသင့်ပါဘူး။ သူစိမ်းသူရံတွေမှ ဟုတ်ပါဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အစ်မနဲ့မှ မာနပြိုင်ရတာလဲ ဟောမာန်ဖူး ခုယ်။ နင့်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ချီပိုးထိန်းပြီး အကုန်အစအဆုံး လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတရားကို ပြန်မဆပ်ခိုင်းစေချင်ပေမယ့် လူလို နားလည်တတ်ဖို့က သိသင့်တာပါလေ။

“ပြောပါ မမရဲ့”

“နင် အတော်လေးရိုင်းပြနေပြီ၊ ဖူး”

“ဘာလဲ ချေးခြောက်ရေနုနုစကားမျိုး ပြောချင်လို့လား၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ထိန်းပေးခဲ့ရတာ၊ အရွယ်ရောက်တဲ့အထိလုပ်ပေး ခုတာမို့ မောလှပြီ၊ အစ်မကြီးအမိရာစိတ်နဲ့”

“တော် တော်တော့ ဖူး”

“မန်တစ်ရာတွေ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို ရိုးနေပါပြီမသဒ္ဓါ၊
ငါကလည်း နှင် ငါ့အပေါ် တကယ်စေတနာထားမှန်းသိနေလို့ ကြို
ပြောထားရတာပါ။ အခုချက်ချင်းပေးလို့ ဆိုလိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့များ”

“အန္တရာယ်ဆိုတာ ကြိုမြင်ထားရတယ်လေ၊ မဟုတ်ဘူး
လား။ နှင်နဲ့ဒေါက်တာရဲ့ ဒူးတိုက်အစည်းအဝေးကို မြင်တော့ စိုးရိမ်
သွားလို့ပါဟ။ နဂိုကတည်းက လူတွေပါးစပ်မှာ ရှိပြီးသားကိုး”

“ဘာကိုလဲ”

“ခယ်မဆိုတာ လိုက်ပွဲဆို”

“ဘာ!”

သူမ မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ကြည့်စမ်း! နောက်ဆုံး
တော့ ဒီဘူတာမှာပဲ ဆိုက်တာမဟုတ်ပါလား။ သူမကို ဆရာဝန်နဲ့ယူမှာ
စိုးပြီး အခုလိုစိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ရတယ်လို့။ ရန်သူဆိုတာ အပြင်
ဘက်လာမှ ရန်သူမဟုတ်တာ အမှန်ပါပဲလား။ တကယ်ဆို ဒီ
ဒေါက်တာကို အိမ်ကလီလုပ်ပြီး ရေလာမြောင်းပေးလုပ်ခဲ့တာက ငှာ
ကိုယ်တိုင်လေ။ ဒါနဲ့များ ဒေါက်တာသိက္ခာကို စော်ကားရတယ်လို့

“ငါ့မှာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူး ဖူး။ အဲဒီအတွက်
ပူပန်မနေနဲ့”

“ဟင်း ဟင်း... ပြောတာပဲလေ”

“နောက်ကို စကားပြောဆင်ခြင်ပါ၊ ဖူး။ ဒေါက်တာသိက္ခာ
ကို မစော်ကားပါနဲ့”

“နာတယ်ပေါ့လေ”

“ဟိုက သူသိက္ခာ သူကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့သူပါ”

“ဒါဆိုလည်း နှင်က သံလိုက်တုံးလို မလုပ်နဲ့ပေါ့ဟ။ နှင်သာ
ဆွဲထားရင် ဒီကို တစ်ဂျောင်းဂျောင်းလာစရာမှ မလိုတာ”

“ဖူး!”

“စကားပြောဆင်ခြင်ရမှာက နှင်ပါ မမရဲ့။ အနေအထိုင်
လည်း တတ်မှပေါ့။ ပြီးတော့”

“တီတို့ကိုမှန်းတယ်!”

“ဟင်!”

ရုတ်တရက်ရောက်လာသည့် သမီး၏အသံစူးစူးလေးကြောင့်
သူမ လန့်သွားရပါ၏။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ စကားများသံကြောင့်
သမီးလန့်နိုးလေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် သူမကို စောင့်နေတာကြောင့်ပဲ
လား မသိပါချေ။ အံ့ကြိတ်လျက် ဖူးကို စူးစူးလေးကြည့်နေသည့်
သမီး၏မျက်ဝန်းတို့က ရဲလို့ပါလေ။

“သမီးက အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ၊ တီတို့ကို”

“ပြောမှာပဲ၊ တိတိက အနှစ်ကိုရော မေမေ့ကိုပါ ချစ်မှမချစ်တာ။ မေမေ့ကိုလည်း အော်ပြောသေးတယ်။ အငယ်ဆိုတာ အကြီးနဲ့ ရှိသေ့ရမယ်လို့ မေမေ ပြောထားတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ မေမေက တိတိကို ဆူနေတာပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အနှစ်သိတယ်၊ အနှစ်မှမအိပ်သေးတာ၊ တိတိကို ဘုရားရှိက်မယ်သိလား”

“ဟယ်! သမီး”

“ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

“ဘာ!”

“မေမေ့ကိုလည်းမရှိသေဘူး၊ အမြဲပဲ အော်ပြောတယ်၊ မေမေဆိုးမတာလည်း နားမထောင်ဘူး၊ မေမေ့ဆီက နေ့တိုင်း မုန့်နို့ တောင်းပြီး မေမေစိတ်ညစ်အောင်လုပ်တယ်။ တိတိအရမ်းဆိုးတာပဲ သိလား”

“နှစ်သက်ဦး!”

“ဖူး!”

ကလေးကို ပခုံးမှကိုင်လျက် တွန်းလိုက်တာမို့ သူမ အမြန် ပွေ့ပိုက်လိုက်ရ၏။ ဘာမှနားမလည်သေးသည့်ကလေးပင် တွေးတတ်

မြင်တတ်နေပါပကော။ မှန်တာပြောတော့ ဒေါသဖြစ်ပြီး မလုပ်သင့်တာကို ဖူးလုပ်လိုက်ချေပြီ။

“နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ သမီးမှာ အပြစ်မှမရှိတာကို၊ ဥုံ့! ဥုံ့! သမီး နာသွားလားဟင်”

“တိတိကို မုန်းတယ်! တိတိကို သိပ်မုန်းတာပဲ။ ဟီးဟီး အနှစ် တိတိကိုမခေါ်တော့ဘူး မေမေ”

“သမီးကလည်းကွယ်၊ တိတိက သမီးကိုချစ်ပါတယ်”

“အေးပါ ... မုန်း! မုန်း! နင် ဒီလိုမုန်းတတ်အောင် နင့်အမေက သင်ပေးထားတာကို”

“ဖူး! တော်တော့ဆို”

“ငါနဲ့ကလေးကို သွေးကွဲအောင် ခွဲထားနိုင်တာ သိပ်တော်တယ်၊ မမ”

“ဖူး!”

“ငါ ခံစားရသလို နင် မခံစားရပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေပေါ့ဟာ”

ဖူးက အိပ်ခန်းဘက်ဝင်သွားလေတော့၏။ သမီးက ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် ငိုနေတာမို့ ပွေ့ပိုက်ကာ ချောရတော့ပါသည်။ ကလေးနဲ့ မှ ဖက်ပြိုင်ပြောရပါသလား။ မရှိတာထက် မသိတာခက်တဲ့ ညီမလေး

ကို ဘယ်လိုများ ဆိုဆုံးမလို့ရပါတော့မှာပါလဲ လောကကြီးရယ်။

“တိတိပြောတာ ဟုတ်လား မေမေ”

“ဘာများလဲ သမီးရယ်”

“ဦးဦးဒေါက်တာနဲ့ မေမေတို့ အတူတူနေကြတော့မှာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး သမီးရယ်။ တိတိက အလကား လျှောက်ပြောနေတာပါ”

“တိတိလိုပဲ အနှစ်လည်း သဘောမတူဘူး”

“ဘာရယ်”

“မေမေ့ဦးဦးဒေါက်တာကိုပေါ့”

“ဖြစ်ရလေ သမီးရယ်။ မေမေကလည်း ဦးဦးဒေါက်တာကို ငြင်းလိုက်ပါတယ်ရှင်။ စိတ်ချပါ။ ကဲ! အိပ်ကြစို့”

စိတ်ရှုပ်သည့်ကြားမှ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ အူတိုတဲ့နေရာမှာ ဘာလို့များ တူနေရပြန်ပါလိမ့်။ သမီးကို ပွေ့ချီလျက် အိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့စဉ် ကြမ်းထက် ဂွမ်းကပ်လေးပေါ်မှာ အိပ်နေသည့် သီသီက ဟောက်သံပင်ထွက်နေလေပြီ။ စောင်လှုပ်နေတာကို ပြန်လုံအောင် ခြုံပေးကာ သမီးနှင့်အတူ အိပ်ရာထက် ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“ဒါပေမဲ့ အနှစ်သဘောတူချင်တဲ့ ဦးဦးတော့ရှိတယ် မေမေရဲ့”

“ဘယ်လို”

သမီးမျက်နှာကို ရေပတ်တိုက်ပေးစဉ် သူမ အံ့သြချပ်လေ၏။ ဦးဦးတဲ့။ ဘယ်ကဦးဦးကိုများ တွေ့ခဲ့ပြန်ပါသလဲ။ ကျောင်းလာကြိုကြတဲ့ ကလေးမိဘတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် ကလေးရဲ့ဦးလေး တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ တွေ့ခဲ့တာများလား။

“ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့။ အဲဒီဦးဦးက တအားချောတာ”

“ဘုရား! မီးမီးက ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ဘယ်မှာလဲဆိုတော့၊ အင်း ဟိုတစ်ခါ အနှစ်ကို ပလာဇာ လိုက်ပို့ပေးတုန်းကတစ်ခါ။ နောက်ပြီး ဟိုနေ့က ကျောင်းကားပေါ်က ဆင်းတော့ အနှစ်ကို ဆိုင်ရှေ့အထိ ကားနဲ့ပို့ပေးသေးတယ်”

“ဘာရယ်”

“မယုံရင် မေသီသီကို မေးကြည့် မေမေရဲ့၊ အနှစ် တကယ် ပြောတာ”

“အေးပါ ... အေးပါ။ သမီးရဲ့ဦးဦးအကြောင်း နောက်မှ ပြောရအောင်။ အခု ညဉ့်နက်နေပြီ၊ အိပ်ကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“ထသန်ကို ကိုယ်ချစ်တယ် လက်ထပ်ပါရစေ” ဆိုတဲ့စကားတို့ ကြားခဲ့ရပေမယ့် ရင်ခုန်သံက အေးစက်နေတာပါ ဒေါက်တာ။

၂၅၀ သေခွါစောင့်

အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ တွေ့ခဲ့ရပေမယ့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ဆို
သည့် အခွင့်အရေးက သူမထံမှာ မရှိခဲ့ပါလေ။ နှလုံးသားက အက်
ကြောင်းဒဏ်ရာနဲ့ ရှင်သန်ခွင့်ကို ဆက်ရှိဖို့က ဒီဘဝမှာ ‘နှစ်သက်ဦး’
ဆိုသည့်သမီးလေးရှိရုံနဲ့ ပြီးပြည့်စုံနေပြီဆိုတာ ဒေါက်တာနားလည်ပါ
စေကွယ်။

(၁၈)

ကားကို ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါ၏။ အလောတကြီး
လာခဲ့ရသလို လူက လက်ရောခြေပါ တုန်နေသည့်နှယ်ပါ။ ဘယ်လိုလဲ
လေးနှစ်ကျော် ငါးနှစ်နီးပါး ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပါလျက် ဒီအမည်က သူရင်ကို
အမြန်ရထားမောင်းသလိုနှယ် လှုပ်ရှားနေရတုန်း မဟုတ်ပါလား။

“ကိုကို ထား ဒီမှာ”

လက်ထောင်ပြလိုက်ည့် ထားတို့ဝိုင်းဆီသို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်
ရပါ၏။ ခလုတ်တိုက်ချင်ချင် ဖြစ်သွားရတာမို့ ချာတိတ်တွေရှေ့မှာ
အရှက်ရသလိုနှယ်ပါ။ ထားက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပြောလက်စ
စကားကို ဆက်ပြောနေတာမို့ လောနေသည့်စိတ်ကို ထိန်းကာ ခုံမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်ရလေသည်။

“အေးဟယ် ... လှချက်က ငါတို့မိန်းကလေးချင်းတောင်

မနာလိုချင်စရာ”

“လှတာထက် ယဉ်တာပါ မိပွဲရယ်”

“ဟုတ်ပါ့ဟယ်”

“ထား”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကိုကိုရာ၊ အသည်းအသန်ပါပဲလား”

“အသည်းအသန်ပေါ့ ထားရဲ့။ Phone ဆက်ကတည်းက ထားရဲ့အိမ်ကို အပြေးလာချင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ ည (၉) နာရီကြီးနို့ မကောင်းတတ်လို့၊ ဒီလောက်နိပ်စက်ရတော့ရောပေါ့”

“အံ့မယ်... ဘာမှတောင်မနိပ်စက်ရသေးဘဲနဲ့ဗျာ။ ဒီတိုင်း တော့ ဘယ်ရပါမလဲ။ နည်းနည်းတော့ ညည်းရမှာပေါ့”

“ပြောဗျာ... ပြော။ ဘာလိုချင်သလဲ အကုန်ရစေရမယ်”

“ဟာဟာ! အကုန်တဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုရေ တကယ်ကြီးလား”

“တကယ်ပေါ့။ ဟောဒီရင်ဘတ်ကြီးထဲက တစ်ခုမှလွဲ၍”

“ဟာ!... ပေါလိုက်တာကွာ”

ချာတ်တ်မတွေ့၏ လျှောင်ရယ်သံကြောင့် သူ အနည်းငယ် ရှက်သွားရပါ၏။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ လူကြီးဖြစ်တဲ့လူက ပိုစိတ်ရှည်ရှည် လေ။ ထားက ပြုံးစိစိဖြင့် အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်လိုက် လေသည်။

“ရော”

“ဒါက ဘာလဲ”

“ထားရဲ့ Body size”

“ကိုယ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

အုန်းခနဲရယ်ကြပြန်လေ၏။ သူကတော့ ဒီအုပ်စုကြားထဲမှာ ဟာသကောင်ကြီး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ရပြီလေ။ သည်းခံ ‘နေမျိုးသူရိန်’ ရေ။ အသာစံဖို့အတွက် အနာခံရမှာက အရင်ဆုံးမဟုတ်ပါလား။ ထား က ပြုံးစိစိဖြင့် အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်သောင်းတန်နှစ်ရွက်ကိုပါ ထုတ် လိုက်လေ၏။

“သူ့ဆီမှာ ထားအင်္ကျီအပ်ထားတာ ကိုယ် မတိုင်းခဲ့ရဘူး”

“Ok! ပေါက်ပြီ”

“မပေါက်နဲ့ဦး၊ ပိတ်စဦးပေးစရာကျန်သေးလို့ ဒါပါယူသွား ပေး”

“ရတယ်၊ ဒီလောက်တော့ ကိုယ်ပေးပေးမှာပေါ့”

“အံ့မယ်... ဒီကြေးနဲ့ရမလား။ ကိုကိုကို ထားပေးမယ့်ဟာ က သိန်း (၁၅၀၀) ဆုလောက်တန်ဖိုးရှိတာကိုး”

“ရော်!... ကိုယ်ပြောပြီပြီလေ။ နှလုံးသားကလွဲလို့ ကျန်တာ သူ့နိုင်တယ်လို့”

“ရက်ရောပါရှင်၊ ကဲ ကဲ! ... ရော့ပါ တော်ကြာ ထား ဝဋ်လည်နေပါမယ်”

လက်ထဲရောက်လာသည့် card လေးကို သူငဲ့ဖတ်လိုက်ပါ ၏။ “နှစ်သက်ဦး fashion Centre ၊ အမှတ် (၈၈)၊ ရွှေတောင်ကြား လမ်း၊ ရန်ကုန်” ဆိုပါလား။ တကယ့် Great နေရာမျိုးမှာ ရှိနေပါ လျက် သူ မသိရတယ်လို့။ ထားတို့ကို နှုတ်ပင်မဆက်ဘဲ ထထွက်ခဲ့ လေ၏။

ကားကိုကွေ့ရန် စောင့်နေစဉ် ကားဘေးမှ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြတ်သွားလေသည်။ ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ထားပေမယ့် ဒီမျက်နှာ ဒီအချိုးအစားက ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာကို မှန်းဆမိလိုက်ပါ၏။ ကိုယ် တို့ ပြန်ဆုံဖို့ နီးစပ်ပါပြီ ‘ဝဿန’။

“ဟိ! ဟိ!”

ဟွန်းသံကြောင့် ကောင်မလေးက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်လေ၏။ Sunday မှီ အလုပ်ပိတ်ရက်ဖြစ်ပေမယ့် ကြိတ်နီဦး ဆုံရတယ်လို့။ လိုက်ခေါ်စဉ်က မဆုံရပါဘဲ အခုသွားရှာမယ်ဆို- ဝဿနညီမလေးနဲ့မှ တည့်တည့်တိုးရတယ်လို့ကွယ်။

“ဖူး... မှတ်မိလား”

“ဟယ်! ... ကိုကိုသူရိန်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ မှတ်မိလို့၊ တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဘယ်နှယောက်မြင်လို့ မေးရတာလဲ”

“ဘယ်သွားမှာလဲ၊ လိုက်ပို့ဖူးမယ်လေ၊ တက်”

ဟေမာန်ဖူးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးမျက်နှာဖြင့် သူ့ကားပေါ် တက် လိုက်လေ၏။ ကြည့်ရတာ ဒီလိုပဲ လျှောက်လည်ပတ်ဖို့ ထွက်လာတယ် ထင်ပါရဲ့။ သူ့ကားကို ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်ကာ သဘောကျသည့်နှယ် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကိုကိုသူရိန် ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ရောက်တာလဲ”

“မကြာသေးဘူး၊ (၆) လလောက်ပဲရှိဦးမယ်။ မေမေတို့ ခြောင်းလာတာက တစ်နှစ်ကျော်ပြီ”

“သဘောပဲလား”

“ဒါပေါ့”

“နှစ်သက်ဦး” တဲ့။ ဘာကိုရည်ညွှန်းတာပါလိမ့်။ ဝဿန နာမည်က “ဝဿနဦး”၊ ဖူးနာမည်က “ဟေမာန်ဖူး” မှီ ဒီနာမည်က ထူးဆန်းနေသည့်နှယ်ပါ။ ဘုရားရေ! ဝဿနများ အိမ်ထောင်ကျနေပြီ ထား။ ဖွ! လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ၊ အခုမှ ပြန်ဆက်ဖို့ရွယ်တဲ့ ကြိုးစလေး အဖယ်မခံရပါစေနဲ့နော်။

“ဖူးတို့ အတူတူနေကြတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

“ရှင်!... ခြောက် ဟုတ်ပါတယ်”

“ဝဿနိရောဟင် အရင်လိုပဲလား”

“မမ အင်း”

ဖူးက တစ်ခုခုကို စဉ်းစားလိုက်သည့်နယ် ခပ်တွေတွေ ဖြစ်သွားလေ၏။ ဘာလဲ မဟုတ်ဘူးလား။ အစ်မအိမ်ထောင်ကျသွားလို့ ညီမဖြစ်သူက သူ့ကိုဖွင့်မပြောရဲသလို ဖြစ်နေတာလေ။ ဘုရား! သူထင်သလို မဖြစ်ပါစေနဲ့။

“မမက ကိုကိုကို ပြောလို့ဖြစ်ပါမလား”

“ဘာကိုလဲ”

“မမက မပြောစေချင်တဲ့ အကြောင်းမို့ပါ”

“ကိုယ်က သိချင်လို့မေးနေတာလေ၊ ဖူးရယ်။ အခုပဲ Address ရလာလို့ ဝဿနိဆီသွားမလို့ပါ”

ဖူးဖျက်နာ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပါ၏။ နားလည်ရခက်သည့် အပြုံးက လက်ခနဲ ပေါ်လာလေ၏။ ဘာများလဲ၊ လျှို့ဝှက်ထားသည့် အကြောင်းက ရှိနေပြီထင်ပါရဲ့။ ဘာကိုမှ ရေရေရာရာမပြောပါဘဲ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားပါသည့် ချစ်သူက သူ့အပေါ် မပွင့်လင်းပါပဲ ဘာကိုများ ဖုံးကွယ်မျှီသိပ်ထားပါသလဲ။

“စိတ်ကို ခိုင်ခိုင်တော့ထားပါ ကိုကို”

“ဘာရယ်”

“မမက... မမက ကလေးတစ်ယောက်အမေ တစ်ခုလပ် ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဘာ!”

ကား Break ကိုဆောင့်နင်းလိုက်မိပါ၏။ ကားရှင်းနေ၍ တော်ပါသေးသည်။ ဘုရား! ဘုရား! သူ လုံးဝထင်မထားသည့်ကိစ္စ ပါပဲလား။ ကလေးတစ်ယောက်အမေ၊ တစ်ခုလပ်တဲ့လား။ ဖြစ်ရလေ ထဿနိရယ်။ မောင်မဟုတ်တဲ့လူနဲ့ ဘယ်လိုဆုံ၊ ဘယ်လိုလက်ထပ်ပြီး ဘယ်လိုကွာရှင်းခဲ့ရတာလဲကွာ၊ ရက်စက်ပါ။

“ပြောရင် မကောင်းပါဘူး။ ဖူးအစ်မဖြစ်နေလို့လေ။ အဲဒီ ကိုကိုဖိုးနဲ့လည်း တရားဝင်ကွာရှင်းရတာမဟုတ်သေးဘူး။ ဒါနဲ့တောင် သမီး နေမကောင်းတုန်းက ဆေးကုပေးတဲ့ ဆရာဝန်နဲ့လည်း မရှင်းမရှင်း ဇာတ်လမ်းလုပ်သေးတာ။ ဟိုက Engage လုပ်ထားတဲ့ မမ ဒေါက်တာက ဆိုင်ကိုရောက်လာပြီး ရန်တွေ့တယ်လေ။ မမအစား ဖူး အရမ်းရှက်တယ် ကိုကို။ ဒါကြောင့် ဝိတ်ရက်တောင် အိပ်မှာမနေချင်ဘဲ အပြင်ကို လမ်းရှာပြီးထွက်နေတာပေါ့”

“-----”

သူ ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်ပါလေ။ ကားကို လမ်းဘေးချ

ရပ်လျက် ဂူဝိုင်စွာထိုင်နေမိ၏။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။ အရင်က အေးချမ်းသည့်အပြီ။ နွေးထွေးသည့်အကြည့် တည်ငြိမ်သည့်ဟန်နဲ့ တို့က ဘယ်ကိုရောက်သွားလို့ပါလဲ ဝဿနံ။ မောင် သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ မောင် သိပ်မြတ်နိုးခဲ့ရတဲ့ မောင်ချစ်သူက ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ဖြစ်ကုန် သတဲ့လား။

မဖြစ်နိုင်တာ။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားလွန်းတဲ့ မိန်းကလေး။ သူ့ကိုတောင်မှ လက်ဖျားနှင့် ထိခွင့် မပေးခဲ့သည့်ချစ်ရသူ။ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရတော့မှ ရင်ခွင်ထဲ ခိုဝင်မှီခိုတတ် သည့် မိန်းကလေးက ဒီလိုဖြစ်စရာအကြောင်းမှ မရှိတာလေ။

ဝဿနံ မောင်ရင်တွေ တစ်စစ ဖြစ်နေတာတောင် မကျေမနပ် သေးတာလား။ ဘာအပြိုးတွေများ ရှိခဲ့လို့ ဘဝကို အခုလို ရေစန့်ချော ချင်ခဲ့ရပါသလဲ။ ဘာကိုများ စိတ်နာနေလို့ ထင်မထားတာတွေကို လုပ်ခဲ့ရပါသလဲကွယ်။ မာနတစ်ခွဲသားနဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ဣန္ဒြေတွေ ဘယ်ဆီကိုထွက်ပြေးခဲ့တာပါလဲ။

- “နှစ်သက်ဦးဆိုတာ”
- “ကိုကိုစိုးနဲ့ မမရဲ့သမီးလေ”
- “သူနဲ့ ဘယ်အချိန်က ဆုံခဲ့တာလဲ”
- “ကြာပြီ”

ဖူးက သူ့ဘက်ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်ပါ၏။ ကားရှေ့ကိုသာ ခပ်ငေးငေးကြည့်နေတာမို့ ဖူးမျက်နှာအပြောင်းအလဲကို မမြင်လိုက်ပါ ချေ။ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူပွက်နေပြီး စိတ်ကို မနည်းထိန်းချုပ်နေရပါ ၏။ ဒီလောက်လှုပ်ရှားနေသည့် စိတ်တွေ မငြိမ်မသက်နဲ့ မောင်က ဝဿနံကို လာတွေ့ရဲပါ့မလား။

မောင်တော့ မောင်တော့ သွက်သွက်ခါ ရူးတော့မယ် ဝဿနံ ရယ်။

“ဟိုလေ ဖူးတို့နယ်ကစပြောင်းလာကတည်းက တွေ့တာ။ ကိုကိုစိုးက အစစအကူအညီပေးရင်း ငြိသွားတာပဲ”

“ဘယ်လိုကွဲရတာလဲ”

“ဒါတော့ ဖူးလည်း မသိဘူး။ အိမ်မှာအမြဲမရှိတော့လေ။ အိမ်မှာ တကျက်ကျက် စကားများတာတော့သိတယ်။ ကိုကိုစိုးမှာ နောက်တစ်ယောက်ရှိလို့ ဆိုလားပဲ”

ရင်မောရလေစွ။ ဘယ်လိုကံကြမ္မာကများ ဝဿနံအပေါ် ဖန်တီးရက်တာပါလိမ့်။ ဒီလိုတွေဖြစ်လာဖို့ ဒီလိုဖြတ်သန်းဖို့အတွက်နဲ့ များ မောင်ရင်ကို ရက်ရက်စက်စက် ခွဲပစ်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ရသလား။ ဒီရင်ကို စုံကန်ပြီး ထွက်ရအောင် အဘယ်မျှ ရူးမိုက်ခဲ့တာပါလိမ့်။ မောင် ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရတဲ့လုပ်ရပ်မျိုးကို ဝဿနံ လုပ်ခဲ့တာ

အံ့သြစရာပါလားကွယ်။

“ဒါနဲ့တောင် တရာဝင်မကွာရှင်းဘူးလား”

“အဲဒါ မမပဲလေ။ သမီးအတွက် အဖေဆိုတာရှိသင့်တယ်ဆိုပြီး လက်မှတ်မထိုးပေးတာ”

သူ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်လိုက်မိပါ၏။ ငိုချစ်စိတ်က တိုးထွက်လာချင်ပေမယ့် မငိုမိအောင် ထိန်းရတာ အခက်အခဲဆုံးပါ။ အချစ်ဆိုတာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ယုံကြည်မှုသစ္စာတရားနဲ့ အပြန်အလှန် ဖလှယ်ကြရတာမျိုးပါ ဝဿန။ မောင့်အချစ်၊ မောင့်အကြင်နာ၊ မောင့်အယုအယ၊ မောင့်မေတ္တာတွေအားလုံးကို စစ်မှန်စွာပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါလျက် ဘာကြောင့်များ တန်ဖိုးမဲ့အောင် လုပ်ခဲ့ရပါသလဲ။

မထိရက် မခြေရက်နဲ့ အရိပ်ကြည့်ချစ်မြတ်နိုးပြီး တန်ဖိုးထားတာကို မချင့်မရဲ မတင်းတိမ်သလိုများ ဖြစ်ခဲ့ပါသလား။ ဪ့ ဝဿနရယ်။ မောင်က မောင်က ချစ်သူကို တန်ဖိုးထားလွန်းပြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ သည်းခံစောင့်ခဲ့တဲ့ လူပါလေ။

“ကိုကို”

“ကိုယ် ဘယ်လိုမှနားမလည်ဘူး”

“ရှင်!”

“နယ်ကနေ ထွက်ပြေးရတဲ့အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ။

လေးလေးနဲ့အန်တီလေးကိုတောင် ဘာမှ မပြောခဲ့ဘဲ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်စလုံး ရုတ်တရက်ပျောက်သွားခဲ့တဲ့နေ့ကို အခုထိ ကိုယ် မမေ့နိုင်သေးတာ အမှန်ပဲ။ ဖူး။ ကိုယ့်ကိုပြောပြပါ။

“အဲ!... အဲဒါက”

ဖူးက စိတ်လှုပ်ရှားသည့်နှယ် လက်ချောင်းတွေကို တဖျောက်ဖျောက်ချိုးကာ ငြိမ်နေလေ၏။ အဓိကအချက်ကို မေးသော်ငြား အဖြေက ချက်ချင်းထွက်မလာပါချေ။ ဘာလဲ၊ ဒီအကြောင်းကိုလည်း မပြောဖြစ်အောင် နှုတ်ပိတ်ထားခိုင်းတာပဲလား။ မကြုံဖူးတာတွေချည်း ဖန်တီးနေရပါသလား ဝဿန”

“ဝဿနက မပြောခိုင်းတာလား”

“ဟုတ်!... ဖူးကတိပေးထားရလို့ပါ ကိုကို”

ဖြစ်ရမယ်လေ။ သူတွက်ထားတဲ့အတိုင်း ကွက်တိဖြစ်နေတာကိုး။ နေမျိုးသူရိန်က မွေးလာကတည်းက ပြင်ပြီးသားထမင်းပွဲကို လက်ဆေးစားတတ်ခဲ့တာချည်း မဟုတ်ပါဘူး ဝဿန။ ကိုယ့်လက်ကိုယ့်ခွန်အားနဲ့ ငွေရှာပြီး လုပ်အားတန်ဖိုးကို သိခဲ့တဲ့ကောင်ပါ။

ဘဝကို ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ နေတတ်ခဲ့တဲ့ လူဆိုတာကို မင်းသိရဲ့သားနဲ့ မည်သို့များ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ပါသလဲ။ မေမေတို့က စိတ်ပျက်အောင် ဝိုင်းပြောခဲ့ပေမယ့် စိတ်မနာရက်ခဲ့တာက မောင်နယ်ပါ။

သစ္စာရှိလို့ ပစ်ပယ်ခဲ့တာကိုတောင် မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ လိုက်ရှာနေခဲ့တာ ဝဿန် သိပါရဲ့လား။ အရူးတစ်ပိုင်းဆိုတာကို စာတွေ၊ သီချင်းတွေထဲမှာပဲ ကြားခဲ့ သိခဲ့ဖူးတာ ဖြစ်ပါလျက် လက်တွေ့ ကိုယ်တိုင် ကြုံမှ ကနာနာ သိခွင့်ရခဲ့တာလေ။ ခါးသည်းတဲ့ရက်စက်ခြင်းတွေက မင်းမှာမှ ရှိနေရတယ်လို့။

“အဲဒီမေးခွန်းကို မမကို မမေးဘူးလို့ ဖူးကို ကတိပေးနိုင်မလား”

“အင်း... ပေးရမှာပေါ့။ သူမှမပြောချင်တာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မေးလို့ရမှာလဲ”

“Ok! ဖူးတို့ မမကို အခုသွားတွေ့လို့ ရပါပြီကိုကို”

ဟောမာန်ဖူးက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ပြီးနိုင်ပေမယ့် သူကဖြင့် မပြီးနိုင်ခဲ့။ ရင်နင့်ခြင်းတွေကို ကာယကံရှင်လောက် ဘယ်သူများ သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မှတ်ထုတ်ကာ ကားစက်ကို ပြန်နှိုးလိုက်ရပါသည်။ လိပ်စာကို အလွတ်ရနေပြီမို့ ဦးတည်ချက်က မှန်မှန်ပါပဲ။ ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်စဉ် သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရလေ၏။ ဒါ ဒါ ဟိုသမီးလေးကို ပြန်ပို့ပေးခဲ့တဲ့ နေရာပါလေ။ ဒါဖြင့် အဲဒါ နှစ်သက်ဦးပေါ့။

တိုက်ဆိုင်မှုများ ဆန်းကြယ်ပါ။ အဲဒီကလေးလေးကို မြင်ပြီး

သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ခြင်းရဲ့ ရေသောက်မြစ်က ဒါကြောင့်များလား၊ ဝဿန်ရယ်။ ဝဿန်သမီးလေးကိုမှ မြင်မြင်ချင်း သံယောဇဉ်တွယ် ချစ်ခင်မိတာ ဘယ်လိုရေစက်ကြောင့်ပါလဲ။

“မမရော”

“အောက်ထပ်မှာပါ မမလေး”

“နေနေ ငါတို့ပဲဆင်းသွားမယ်”

Showroom ထဲမှာ အရောင်းစာရေးမလေးတွေသာ ရှိနေပါ၏။ ဖူး ဦးဆောင်ခေါ်ရာ မြေအောက်ထပ်ဆီသို့ သူလိုက်ခဲ့ရပါသည်။ နှလုံးသားဆီမှ လှေကားတစ်ထစ်ဆင်းလာတိုင်း ဒုန်းခနဲ ဆောင့်ခနဲ လာသံက ထိန်းမရပါလေ။ ဟိုတုန်းကလိုပဲ မောင့်ရင်တွေ ခုန်တုန်းပါပဲ ဝဿန်ရယ်။

ကျောပေးကာ ပိတ်ဖြတ်နေသည့် သူမကို ငေးခနဲကြည့်လိုက်မိ၏။ ခန္ဓာကိုယ်က ယခင်ထက် ပိုပြီး သွယ်လျသွားသလို သူ သိပ်မြတ်နိုးပါသည့် ဆံနွယ်ရှည်တို့က ဖြတ်ထားခြင်းခံရပါရောလား။ လိပ်ခေါက်တင်ထားပါသည့် ဆံပင်တို့က ကပိုကရို ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့်ပါလေ။

“မမ”

ဖျတ်ခနဲ လှည့်အကြည့်နှင့် ဆုံသွားစဉ် တအံ့တဩ ခြစ်သွား

၂၆၄ မမသဒ္ဓါမောင်

သည်က ဝဿနိပါလေ။ သူ့ကို တငေးတမောဖြင့် ကြည့်နေသည်က အကြာကြီးပါပဲ။ ထင်မထားဘူး မဟုတ်လား၊ ဝဿနိ၊ မင်း ရက်စက် ခဲ့တဲ့ မင်းရဲချစ်ဦးသူက အရှင်လတ်လတ်ကြီး ဒီလိုနေမှာ ရောက်လာ တာကိုပေါ့။

“မမခေါ်လာစေချင်တဲ့သူလေ၊ ဖူးတို့ရောက်လာပြီ”

“ချလွင်!”

လက်ထဲမှ ကပ်ကြေးလွတ်ကျသံက မြေအောက်ခန်းထဲမှာ အကျယ်ကြီးထွက်လာလေ၏။ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ သူ့ကိုသာ ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတို့ကို စူးစိုက်ကာ ပြန်ကြည့်နေမိတော့သည်။

အံ့သြမှု၊ ဝမ်းသာမှု၊ ထိတ်လန့်မှု၊ ဝမ်းနည်းမှု၊ ကြေကွဲမှု နာကျင်မှုတို့ကို တစ်ခုချင်း သူဖတ်မိလေ၏။ နှုတ်ခမ်းဖျားမှ တစ်ခုခု ပြောချင်ဟန် တုန်ခါကာ ပွင့်လာပါလျက် ဘာသံမှ ထွက်မလာပါလေ။

ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားပါသည့် သူမကို သူ အမြန်ထိန်းမတ်အေး လိုက်ပါ၏။ သို့သော် သူ့လက်တို့ကိုဖယ်ချကာ မျက်စိရှေ့မှ ပြေးထွက် သွားသည်က ဝဿနိရယ်လေ။ အရင်လိုပဲ အရင်အတိုင်းပဲ စိမ်းကား ရက်စက်တုန်းပါပဲလား ဝဿနိဦးရယ်။

(၁၉)

တစ်ညလုံး ငိုထားမိတာမို့ မျက်နှာက မြင်မကောင်းအောင် ယင် ယောင်အမ်းပို့နေလေပြီ။ သမီးကျောင်းသွားတာကိုပင် အောက် ထပ်အထိ လိုက်မပို့ဖြစ်ဘဲ သီသီနှင့်သာ လွှဲလိုက်ရလေ၏။ ဘာမှ မလုပ်မကိုင်ချင်သေးတာမို့ အိပ်ယာထဲမှာပင် ခွေနေမိတော့သည်။

“မမခေါ်လာစေချင်တဲ့သူ” တဲ့လား။ ဖူးနဲ့လက်ထပ်မယ့်သူက ဘာကြောင်းများ သူမ၏ ‘မောင်’ ဖြစ်နေရပါသလဲ။ သူ့လက်မောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားပါသည့် ဖူး၏ထိမထင်အပြိုးက သူမရင်ကို ဆုပ်ညစ်ချေလိုက်သည့်နှယ် ခံရခက်စေတာပါ။

ဤမျှအထိ ရက်စက်ရပါသလား။ ညီအစ်မဆိုသည့် အသိ တရားလေးတောင်မှ မရှိရတယ်လို့။ အစစအရာရာ အနစ်နာခံပေးလေ ခဲ့သည့် သူမ၏ မေတ္တာတရားတို့က အရာမရောက်တော့ပြီ။ လူမှန်ရင်

၂၆၆ မမသဒ္ဓါမောင်

လူအသိ လူအကျင့်နဲ့ လျော်ညီအောင်တော့ နေသင့်နေတတ်ရမှာ မဟုတ်ပါလား။

အစ်မကြီးတော့အမိအရာနေရာကို သူမက တာဝန်ယူပြီး ဝတ္တရားမပျက်မကွက် မေတ္တာစေတနာ ကရုဏာမပျက် ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် သူမ ပြန်ရခဲ့သည်က ဘာတွေများ ပါလဲ။ ဒဏ်ရာအနာတရတို့ပင် မဟုတ်ပါလား။ ပြောတော့ဖြင့် မေတ္တာ ဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်တတ်တယ်ဆို။

“မမကြီး”

“ပြောလေ သိသိ”

“သမီး ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်။ ညကတည်းက ဘာမှမစား လို့လေ”

“နေပါစေ သမီးရယ်။ မမ ဆာမှ ဂျီတာနဲ့ထစားမယ်။ သိသိ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ။ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိရင် အိပ်ချင်အိပ်။ ဒါမှမဟုတ် နီလာတို့နဲ့ သွားနေလည်းရတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး”

သိသိက သူမကို အနှောင့်အယှက်ပြုသလို ဖြစ်မှာစိုး၍ အပေါ်ထပ်မှာ ကြာကြာမနေဘဲ လုပ်စရာရှိတာ ပြီးသည်နှင့် အောက် ထပ်သို့ ဆင်သွားလေတော့၏။ အိပ်ရာထဲ လိုဏ်းနေရာမှ သက်ပြင်းကို

ဒဏ်ရာနောက်က မျက်ရည် ၂၆၇

သာ အကြိမ်ကြိမ်ချနေမိပါသည်။ လူဆိုတာ ဘဝရည်မှန်းချက်ကိုယ်စီ ခိုကြပါ၏။ သူမမှာလည်း သူများတွေလို ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ရှိခဲ့တာ အမှန်ပါ။ သို့သော် မမျှော်လင့်ဘဲ အခြေအနေ အချိန်အခါကြောင့် သေဖီခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို ဦးစားပေးခဲ့လျက် ဘာကြောင့် ဘဝက သာယာဖြောင့်ဖြူးမှု ဖြစ်မလာရတာပါလဲ။ ကိုယ်က ကောင်းပါလျက် အဆိုးတွေကသာ ကိုယ့်ထံ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဝင်လာ တတ်တာလေ။ မျှော်လင့်ချက်တို့က မှန်ပါးပါး အခြေအနေသာ ရှိတော့ တာ မဟုတ်ပါလား။

ဟုတ်တယ်။ မေမေ့အတွက် သမီးရှိရင် လုံလောက်ပါပြီ။ သမီးသာ မေမေ့ရင်ခွင်မှာ သက်ဆုံးတိုင်ရှိနေရင် ဘာကိုမဆို မေမေ့ ရင်ဆိုင်ဝံ့ပါတယ် အနှစ်ရယ်။ သမီးသာ မေမေ့ဘဝ၊ မေမေ့မျှော်လင့် ချက်၊ မေမေ့အနာဂတ်ပါပဲ။ ဒါဆိုရင် ကျန်တာတွေအားလုံးကို နောက် မှာချန်ထားရစ်နိုင်ပါတယ်လေ။

“မမကြီး ညှဉ်သည်”

“ဟင်!... ဘယ်ကညှဉ်သည်လဲ”

“မသိဘူး။ သမီးလည်း တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး။ ဦးဦးနဲ့အန်တီ ကြီးပါ”

www.burmeseclassic.com

“အေးအေး... အောက်ထပ်ညွှတ်ခန်းမှာပဲ စောင့်ထားခိုင်း
လိုက်ပါ သီသီ၊ ကော်ဖီနဲ့မုန့် ညွှတ်ခံထားလိုက်နော်။ မမ မြန်မြန်
ဆင်းလာမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး”

ဘယ်ကညော့သည်ပါလိမ့်။ သူမကို လာတွေ့တိုင်း မကြည်
မလင် ရန်တွေ့သလို ညော့သည်တွေချည်းမို့ သီးသန့်ညော့သည်တိုင်းကို
ရှိန်လန့်နေမိတာ အမှန်ပါ။ အပျင်းထူနေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ မြန်မြန်
ပြင်ဆင်ရမှာပါပဲ။ လူကြီးတွေကို အားနာတာမို့ (၁၅) မိနစ်အတွင်း
ရေချိုးအဝတ်လဲတာကို အပြီးလုပ်ရလေ၏။ မျက်နှာကို Puff ပါးပါး
ရိုက်ကာ ဆံပင်ကို ထုံးစံအတိုင်း ဖြိုးလျက် ခေါက်တင်လိုက်ပါသည်။

အောက်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလာစဉ် တစ်ခါမှ မမြင်
ဖူးသည့် လူကြီးနှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဘယ်သူတွေပါလိမ့်။
အန်တီကြီးမျက်နှာကိုမြင်စဉ် တစ်ယောက်ယောက်နှင့်တူသည့်နှယ်
ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“မင်္ဂလာပါရှင်၊ လူကြီးတွေစောင့်နေရလို့ အားနာလိုက်တာ”

“ဪ... ရပါတယ် သမီးရယ်။ အလုပ်ရှိနေတဲ့လူကို
အန်တီတို့က နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်နေတာပါ”

“သုံးဆောင်ပါ အန်ကယ်လ်နဲ့အန်တီ”

သီသီက ကော်ဖီလင်ဗန်းလာပြီမို့ လူကြီးတွေကို သူမကိုယ်
တိုင် ညော့ခံလိုက်ရလေ၏။ ကြည့်ရတာ မွန်မွန်ရည်ရည်တွေပဲမို့ အဆင့်
အဆန်း ခပ်မြင့်မြင့်ထဲက ပုလ္လံလဲတွေပဲ ခြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ ကော်ဖီကို
တစ်ငုံမျှ သောက်အပြီးမှာ မိတ်ဆက်ခြင်းစတင်လိုက်လေ၏။

“အန်တီတို့က ဒေါက်တာမိုးမြင့်အောင်နဲ့ ဒေါက်တာခင်နွဲ့ရီ
ပါ”

“ရှင်!”

သူမ မျက်နှာခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရပါ၏။ ဒါကြောင့် ဆင်ပါ
တယ်လို့ ထင်နေတာ။ ဒေါက်တာမိဘတွေဖြစ်နေတာကို။ သူ့ဘက်က
ခြေလှမ်းမစခင်မှာ သူသက်ဆိုင်သူက သူမကို လာတွေ့သွားတာလေ။
အခုတော့ သူကို ငြင်းအပြီးမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လူကြီးတွေ ပေါက်ချ
လာပြန်တာပါလိမ့်။

“ဪ... ဒေါက်တာမိုးသက်အောင်ရဲ့မိဘတွေပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

“ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ အန်တီ။ ဟိုလေ အန်တီတို့သားကို
တော့ ကျွန်မ အပြတ်ပြောထားပြီးသားပါ။ နောက်ထပ် ဒေါက်တာနဲ့
ကျွန်မ ပတ်သက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတော့ပါဘူးရှင်”

လူကြီးတွေကို ဆရာလုပ်တာမဟုတ်ရပါ။ ကိုယ့်ကို လာဖိ

ပြောသည့် လူတွေသာရှိကြတာမို့ ကြုံတင်ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဆရာဝန်ကြီးနှစ်ဦး၏အပြုံးက သူမကို ဧဝံဇဝါဖြစ်သွားရပါသည်။ ဘာကြောင့်များ အပြုံးက ကြည်လင်နေရတာလဲ။

“အန်တီတို့ သိပါတယ်၊ အဲဒီကိစ္စကြောင့်ပဲ အခုလို လာတွေ့ရတာပါ သမီး”

“အန်ကယ်တို့ သားနဲ့ ဒေါက်တာနေ့ပန်းချီတို့ Engage မလုပ်ဖြစ်ဘူး သမီး”

“ရှင်! အဲဒါက”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အဲဒါ သမီးနဲ့ဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် အန်တီတို့သားက ဆိုင်ချင်နေတာဆိုတော့ သမီးကို မတွေ့လို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် လာခဲ့ကြတာပါ”

မျက်နှာပျက်ချင်လာရတာကို မနည်း ကူခြေဆည်နေရပါ၏။ စေ့စပ်ပွဲပျက်သွားသတဲ့လား။ ကာယကံရှင်ကို ဒီလောက် ငြင်းဆိုခဲ့လျက် အဘယ့်ကြောင့် အခုလို ပျက်ပစ်ရပါသလဲ ဒေါက်တာရယ်။ မိဘတွေရဲ့မျက်နှာ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ကွက်ပါတော့လား။ ဂုဏ်ဆိုတာ ဂုဏ်ချင်းထပ်မှ မြတ်ပေမပေါ့ ဒေါက်တာမိုးသက်အောင်။

“အန်ကယ်သားက သမီးကိုမှ စုံမက်နှစ်သက်နေတာဆိုတော့”

“ကျွန်မ ကျွန်မက ကလေးတစ်ယောက်အမေပါ အန်ကယ်”

“သိပါတယ်၊ အန်ကယ်တို့ကို သားက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါတယ် သမီး”

“မိဘချင်း ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ် အန်ကယ်နဲ့အန်တီ။ ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ့်သားသမီးကို လွတ်လွတ်ကင်းကင်းနဲ့ တင့်တယ် မြင့်မြတ်တဲ့ ကလေးမျိုးနဲ့သာ ထိမ်းမြားလက်ထပ်စေချင်ကြမှာပါ”

“ဟင်း ဟင်း ... သမီးက အစိုးရိမ်လွန်နေတာကိုး”

“ရှင်”

“အန်တီတို့က ဆရာဝန်တွေပါ သမီး။ ပျိုတယ် အိုတယ်ဆိုတာ လောကသတ်မှတ်ချက်ပါကွယ်။ အန်တီတို့က ကိုယ့်သားသမီး စိတ်ချမ်းသာမှုကိုပဲ ပိုအလေးထားတတ်တာပါ။ သားပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲကွယ်။ သမီးကို မလေးစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး”

“အို! မဟုတ်တာ”

သူမမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘာလဲ၊ အထင်နဲ့အမြင် တက်တက်စင်အောင် လွဲပါပေါ့လား။ ဒေါက်တာ့ထံမှာ ဖြူစင်တဲ့ အကြည့်မျိုး ရှိနေသလို မိဘတွေပါ ဒီအမြင်မျိုးရှိနေရတယ်လို့။ ပြီးပြတ်ပြီးထင်ထားတဲ့ကိစ္စက ဆက်ရန်ရှိနေပြန်ချေပြီ။ ဝဿနဦးအဖို့ ဆန့်ကျင်ဘက်လူတွေက အမြဲပဲရှိနေတာ ခုချိန်အထိပါလားနော်။

“ဟုတ်ပါတယ် သမီး ဒါကြောင့် သားပြောတဲ့ကိစ္စကို အချိန် ယူပြီး ပြန်စဉ်းစားစေချင်လို့ မေတ္တာရပ်ခံရတာပါကွယ်”

“ကျွန်မ”

“လက်ရှိအချိန်သမီးမှာ သက်ဆိုင်သူမရှိတူး မဟုတ်လား”

“အဲဒါက”

“ဒါကြောင့်မို့ သမီးကို အချိန်ယူစဉ်းစားပေးဖို့ပြောရတာပါ။ အချိန်ကြိုက်သလောက်ယူပါ သမီး၊ အန်ကယ်တို့ စောင့်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ဘုရားရေ! ဘယ်လိုကြီးလဲ။ တကယ်ဆို လူငယ်က ရူးနေမိက်မိုက် ဆုံးဖြတ်နေရင်တောင် မိဘဖြစ်သူတွေက တားဆီးပိတ်ပင် လမ်းညွှန်သင့်တာပါလေ။ အခုတော့ သားဖြစ်သူရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ လာတိုက်တွန်းနေရတယ်လို့ အံ့သြရပေစွ။

“အဲဒါတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ မဟုတ်ဘူးထင်ပါတယ်”

“သမီးရဲ့သမီးလေးကို Net ထဲမှာ ကလေး Model အဖြစ် အမြဲတွေ့နေရတယ်နော်။ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကလေးလေးပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်ကယ်တို့လည်း အပြင်မှာ မြင်ဖူးချင်နေတာ”

သေစမ်း! နေရင်း၊ ထိုင်ရင်း သမီးပါ နာမည်ကြီးရတယ်လို့

လူကြီးတွေဖြစ်ပြီး ဒါတွေကိုပါ မြင်သိနေရပါသလား။ အင်းပေါ့လေး ခွဲစိတ်ပါရဂူတွေမို့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ဘယ်အမြင်ကျဉ်းကြပါ့မလဲ။ ခေတ်နဲ့ အညီ ရင်ဘောင်တန်းနိုင်ကြတာကိုး။ အတော်လေးကြာမှ ပြန်ကြတာမို့ ဆိုင်ရှေ့အထိ သူမ လိုက်ပို့ပေးရပါ၏။

ခက်ပါရောလား။ ညီမဖြစ်သူရော ဒေါက်တာနေ့ပန်းချီပါ ကာဆီးတားမြစ်နေကြတဲ့ကိစ္စက ဆက်ဖြစ်စေချင်နေတာလေ။ မျက်စိး လှုပ်နေတဲ့အဖြစ်က ဒီမှာပဲရပ်ပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းမိပါ၏။ ပိတ်စ ချုပ်စရာတွေ ရှိနေတာမို့ မြေအောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့ရပါ၏။ ‘ထား’၏ ပိတ်စဖြတ်ပြီးသားကို ပန်းထိုးပြီးနေပြီမို့ ချုပ်ရတာ မြန်ပါသည်။ မြန်မြန်အပြီးသပ်မှပါပဲ။

တစ်နေ့က အာရုံစိုက်ချုပ်နေတာမို့ ဝတ်စုံလေးကို ပြီးပြတ် လေ၏။ လုံချည်က ဒေါက်ထည့်ပြီး အထပ်ဆင်တပ် ရိုးရိုးလုံချည်မို့ ပိုမြန်ပါသည်။ နောက်ထပ် နှစ်ခုချုပ်ပြီးတာနှင့် မြန်မြန်အပ်ကာ Order မှာထားသည့် အပ်ထည်တို့ကို စကိုင်ရတော့မှာလေ။ အတွင်းရေးကိစ္စ တွေ ပူပန်နေရတာနှင့် စီးပွားရေးမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတာပါ လား။

“ဝသန်”

အပ်ချည်ဖြတ်ပြီး အင်္ကျီကို ခါလိုက်စဉ် ခေါ်သံကြောင့် လန်

သွားရပါ၏။ စက်ခုံမှာ ထိုင်နေလျက်မှ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ လာတွေ့ပြန်ပြီလား။ တစ်ခါ မိတ်ဆက်ပေးရုံနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးလား ‘မောင်’။ မသက်ဆိုင်တော့ပါလျက် ကျွန်မနဲ့အနီးဆုံးကို ရောက်လာအောင် မည်သို့သောနည်းလမ်းမျိုး ဖောက်လာရပါသလဲ။

ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်မှန်း ကျွန်မသိပါတယ် ‘မောင်’။ ဒါပေမဲ့ ‘မောင်’ ရင်ကို နာကျင်စေချင်တဲ့ဆန္ဒမျိုး ကျွန်မဆီမှာ မြူမှုန်လောက်တောင်မှ မရှိတာအမှန်ပါ။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့်ဆိုတာကို ‘မောင်’ နားလည်ပါ့မလား။ သို့သော် ကျွန်မရဲ့ညီမလေးနဲ့ တွဲပြတာမျိုး တော့မဖြစ်သင့်ပါဘူးကွယ်။

“မေးစရာရှိလို့ လာခဲ့တာပါ။”

ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ လုပ်လက်စအလုပ်ကိုရပ်ကာ ဆက်တိုင်းရာဆီသို့ လှမ်းလိုက်ပါသည်။ ဒီမြေအောက်ထပ်မှာ သူမ ထမင်းစားတတ်တာမို့ ထိုင်ခုံနှစ်လုံးနှင့် စားပွဲကိုတော့ ထောင့်ကပ်ကာ ထားထားပါ၏။ ခပ်စောင်းစောင်း အနေအထားမျိုးမို့ သူမ ကျွန်မနှင့်အတူ ဝင်ထိုင်လိုက်လသည်။

“တကယ်ဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခဲ့သင့်တာပါ ဝသန်။ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူက ဘာဆိုတာမှန်းမသိဘဲ အရှုံးတစ်ပိုင်း ရှာနေခဲ့တာ။ ဘယ်နှနှစ်ကြာခဲ့ပြီလဲ ဝသန် သိရဲ့လား။”

သဲကံပြင်းငွေ့ငွေ့ကို ချလိုက်မိ၏။ သိပါတယ်၊ သိလွန်းလို့လည်း တိတ်တိတ်လေး အဝေးကိုထွက်ပြေးခဲ့ရတာပါ ‘မောင်’။ ပြီးခဲ့တာတွေကို အစပြန်ဖော်နေလို့ ဘာများထူခြားလာမှာတဲ့လဲ။ အရင်လို အကောင်းအတိုင်း ဖြစ်တော့မှာမှမဟုတ်တာလေ။ ဝသန်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်က ကျကွဲသွားတဲ့ ကြွေပန်းကန်လို တစ်စစ်ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ ‘မောင်’ ရယ်။

“လိုရင်း လိုရင်းကိုပဲပြောပါလား။”

“ပြောမှာပါ စိတ်ချ။ ပြောချင်လို့လည်း တမင်အချိန်ပေးပြီး လာခဲ့ရတာ”

“-----”

“ဝသန် သိပ်ရက်စက်တယ်”

ရင်ထဲ နှင့်သွားရပါ၏။ ရက်စက်တယ်တဲ့လား။ မရက်စက်ချင်ဘဲ ရက်စက်ခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေကို မောင်မှ မသိတာလေ။ မျက်ရည်ဝဲလာတာကို ကျိတ်ဖြေကာ မျက်လွှာကို ချထားလိုက်မိပါ၏။ ပြောချင်ရာ စိတ်တိုင်းကျသောပြောပါတော့ ‘နေမျိုးသူရိန်’။

“မောင်တစ်ယောက်လုံးရှိနေပါလျက်နဲ့ မောင်မဟုတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ရတာလဲ။ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရခဲ့ဘူး။ အဲ့သြလွန်းလို့ ယုံကိုမယုံရဲတာ”

မျက်ဝန်းချင်း ဖျတ်ခနဲ ဆုံသွားရပါ၏။ 'မောင်' တဲ့။ ဟိုတုန်းက အတိုင်း သုံးတုန်းပါလား။ သုံးသင့်ပါရဲ့လားကွယ်။ မောင်က မောင်က အခုဆို ပူးရဲ့သက်ဆိုင်သူ အနေအထားမျိုးပါ။ သူမ အသက်တာမျှ ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ချစ်နေဆဲဖြစ်တဲ့ တစ်သက်တာ ချစ်သွားချင်တဲ့ချစ်သူနဲ့ ဒီလိုပုံစံမျိုး ဘယ်လိုမှ တစ်အိမ်တည်းနေလို့မှ မရတာလေ။

လက်ထပ်တယ်တဲ့လား။ ဟင့်အင်း၊ 'မောင်' ဝဿနဦးရဲ့ဘဝမှာ 'မောင်' ကလွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ဘဝပုံပေးခဲ့တာမျိုး မရှိပါဘူးကွယ်။ အမည်ခံအိမ်ထောင်ပြုခဲ့မှုကို 'မောင်' သိအောင် ကျွန်မမည်သို့ရှင်းပြရပါမလဲ။

“ခုခိုန်ထိ တရားဝင်မကွာရှင်းရသေးတာကရော ဘာကြောင့်လဲ။ ပြတ်ပြီဆိုလည်း ကြိုးရှည်ရှည်မခွဲထားပါနဲ့လား၊ ဝဿန။ သမီးကို ငဲ့ကွက်တတ်ရင် ပြတ်သားသင့်တာပေါ့”

ဘုရားရေ! ဘာတွေလဲ။ ဘာကိုပြောနေတာလဲ။ သူမ ဘာမှ သိမထားသည့်အကြောင်းတို့က သူ့ဆီမှတစ်ခုပြီးတစ်ခု ထွက်လာတာလေ။ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာ၊ မကွာရှင်းတာတဲ့။ နောက်ထပ် ဘာတွေများ စွပ်စွဲဦးမှာလဲ။ ဘယ်သူက ဘာပြောလို့ ဘယ်လိုယုံပြီး ဝဿနကို ရန်တွေ့ရတာပါလဲ 'မောင်' ရယ်။

“မောင့်ကိုတော့ အပြီးဖြတ်ခဲ့ပြီး အခုလို ဇာတ်လမ်းရှုပ်တာ

မျိုးတော့ မလုပ်သင့်ပါဘူး ဝဿန။ ညီမဖြစ်တဲ့ဖူးကို မရှက်ဘူးလား။ မင်းအစား မောင် သိပ်ရှက်တယ် ဝဿန။ အထူးသဖြင့် သမီးအပေါ်မှာ မိခင်စိတ်အပြည့်ရှိရင်”

“တော်ပါတော့”

သူမ ဆတ်ခနဲ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပါ၏။ လက်စသပ်တော့ ပူးရဲ့လက်ချက်ပေကိုး။ နောက်ထပ်ချစ်သူထားတာ၊ အိမ်ထောင်ပြုမှာကို အစ်မဖြစ်သည့် သူမက ကန့်ကွက်မှာမှ မဟုတ်တာလေ။ ဒါတောင်မှ အစ်မဖြစ်သူကို သိက္ခာတစ်စက်မှ မရှိအောင် ချပြရပါသလား။ အတွင်းရေးကိစ္စကို ဒီတစ်သက်မဖော်ဖို့ ကတိပြုထားပါလျက် အခုတော့ သူစိမ်းကိုမှ ထုတ်ပြောရတယ်လို့။

နောက်ကျောကို ဓားနဲ့အထိုးခံရတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။ အမျိုးအရင်းခေါက်ခေါက်ကစပြီး သစ္စာဖောက်မှတော့ လောကကြီးမှာ ဘယ်လိုလူကို ယုံကြည်လို့ရပါတော့မလဲ။ “ဟေမာန်ဖူး” နင့်ကိုမှ ယုံကြည်ပြီး မြွေပွေးခါးပိုက်ပိုက်ထားမိခဲ့တာ ငါ့အမှား ဖြစ်နေပါရောလား။

“မတော်နိုင်ဘူး ဝဿန၊ မင်းအအတွက် ပြောနေရတာပါ”

“မလိုပါဘူး”

“လိုတယ်၊ မင်းမွေးထားတာ သမီးမိန်းကလေးကွဲ့၊ သမီး

အတုယူမှားမယ့်လုပ်ရပ်မျိုး မင်းလုပ်ပြနေတာရော သိရဲ့လား။”

“ရှင် ရှင်”

“မဟုတ်ဘူး ငြင်းချင်လို့လား။ ငြင်းလေ၊ မင်းမှန်တယ် ယူဆရင် ငြင်းနိုင်တာပဲ။ ငြင်းပေါ့။ မငြင်းနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ မင်း အကောင်နဲ့မပြတ်နိုင်သေးဘဲ ဟိုဆရာဝန်ကိုပါ”

“နေမျိုးသူရိန်!”

သူမ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ရီလာပါ၏။ စော်ကား ရက်လေခြင်း၊ တစ်ဖက်က ပြောသမျှကို မျက်စိမှိတ်ယုံကာ သူမအပေါ် ချိန်ခွင်လျှာတစ်ဖက်စောင်းနှင်းဖြင့် ယက်ပက်စက်စက်ကို စွပ်စွဲ စော်ကား နေတာလေ။ နာတယ် ‘မောင်’။ ရင်ထဲမှာ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဓားနဲ့အထိုးခံရသလို တဆစ်ဆစ် နာကျင်ရတာသိပါရဲ့လား။

အချစ်ဆုံးဖြစ်ခဲ့သည့် လူနှစ်ယောက်ကို အဝေးဆုံးတွန်းပို့နေ တဲ့ ကြားလူက သူမ၏ တစ်ဦးတည်းသော ညီမတဲ့လား။ မုန်းပြီဆိုရင် လည်း ဒီအတိုင်း ဘာမှမပြောဘဲ အပြီးတိုင် ကျောခိုင်းထားရစ်ပါတော့ လားကွယ်။ ဒီလိုမျိုး ကျွန်မနှလုံးသားကို အနာတရနဲ့ တစ်စိစိဖဲ့ခြေမှ ‘မောင်’ ကျေနပ်မှာတဲ့လား။

“ဘာလဲ ရိုက်ချင်လို့လား။ ရိုက်လိုက်စမ်းပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်ကျော်ကာလကတည်းက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သစ္စာမဲ့ စွန့်

ပစ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပြီးမှ ပါးရိုက်ခံရတာက ပါးပါးလေးပဲဖြစ်မှာပါ”

သူမ ပါးပြင်ထက် မျက်ရည်ကိုစီးကျလာတာမို့ အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတက်ခဲ့ပါတော့၏။ နှလုံးသားဆီမှ နာကျင်မှုက ပြောမပြတ် အောင်ပါလေ။ ‘မောင်’ ရယ်၊ ‘မောင့်’ နှုတ်ဖျားစကားတွေက ‘ဝသန် ဦး’ ဆိုတဲ့ ကျွန်မကို အသေသတ်နေသလိုပါပဲ။ ဒဏ်ရာရနှလုံးသားရဲ့ ငိုညည်းနေတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ဘယ်သူလာသုတ်ပေးနိုင်မှာလဲလေ။

(၂၀)

“အန်ကယ် သွားတော့မယ် သမီး။ လိုအပ်တာရှိရင် အချိန်
မရွေး Phone ဆက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်၊ အခုလိုလာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး
အများကြီးတင်ပါတယ်ရှင်”

အကျိုးဆောင်ရွေးနေကြပြီးပြန်ပြီမို့ အောက်ထပ်ဆိုင်ပေါက်ဝ
အထိ ပြန်လိုက်ပို့လိုက်ပါ၏။ ထူးထူးခြားခြား သာမန်ထက် ပိုတည်နေ
သည့် သူမမျက်နှာကြောင့် မျိုးနွဲ့နီလာပါ အပိုစကား မဆိုဘဲ ငြိမ်နေ
ကြလေသည်။ သိသိကတော့ သူမ မျက်နှာအရိပ်အကဲ ကြည့်နေပါ၏။

“သီသီ”

“ရှင် မမကြီး”

“ခဏနေ နင့်မမလေး ရောက်လာလိမ့်မယ်။ သမီးပါ အပေါ်

ဒဏ်ရာနောက်က မျက်ရည် ၂၈၁

တက်မလာပါနဲ့။ ဘယ်ညွှန်သည့်ပဲလာလာ၊ မမ မအားဘူးပြောပြီး
ပြန်လွှတ်ပေးပါ။ မျိုးနွဲ့နီလာရောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

အားလုံးကိုမှာခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ပါ၏။ နာကျင်မှု
တို့က အဆုံးမဲ့ခဲ့ရပြီမို့ မျက်ရည်ပင်မကျနိုင်တော့ပါချေ။ စိတ်မကောင်း
တာထက် မကျနိုင်တော့ပါချေ။ စိတ်မကောင်းတာထက် စိတ်နာတာက
ပိုသာနေပါ၏။ မေတ္တာဆိုတာ အသွားအပြန် မရှိတော့ချေပြီ။

ဦးသိန်းမောင်နှင့် ချုပ်ဆိုပြီးပြီဖြစ်သည့် စာချုပ်ကို သေချာ
ပြန်ဖတ်နေမိ၏။ လိုအပ်ချက်မရှိအောင် ရေးထားတာမို့ ပြည့်စုံပါသည်။
စစ်ကြည့်ရင် ကိုယ့်ဘက်က အလံဖြူပြစရာမှ မလိုအပ်တော့တာ
မဟုတ်ပါလား။ ရန်သူလို့ သတ်မှတ်ခံရမှတော့ ငါ့ဘက်ကလည်း
ကျောပေးရုံပဲ ရှိတော့တယ်၊ ဖူး။

ငယ်ငယ်က ကုန်းပိုးချီခဲ့ရတာ၊ ထမင်းခွံကျွေးခဲ့ရတာ၊
ကျောင်းသွားကာနီး ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပေးခဲ့တာ။ ကျောင်းက
ပြန်လာတိုင်း နားမလည်သမျှ စာတွေ ရှင်းပြခဲ့တာ။ နေမကောင်းဖြစ်
ရင် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ စောင့်ပေးခဲ့တာတွေအတွက် တန်ပြန်မှုက
ရင်နှင့်စရာပါပဲ။

မိဘတွေမရှိကြတော့လို့ မိဘတွေကိုယ်စား စုပုံချင်ခဲ့သမျှ

ကျေးဇူးတွေအားလုံးကို လှလှပပကြီး ဆပ်ပြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား ‘ဟေမာန်ဖူး’။ ငါသိပ်ရှက်မိတယ်။ ဒီဘဝမှာ နင်နဲ့သွေးသားရင်းချာ ညီအစ်မတော်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကိုပါ။

အစကတော့ အစ်မကို အူတိုတာ၊ မနာလိုတာကို ချစ်စိတ်နဲ့ ဖြေဖျောက်ပေးခဲ့တာ အမှန်ပါ။ သူမ အိမ်ထောင်ပြုသွားမှာ၊ ညီမ ဖြစ်သူကိုထားရစ်ခဲ့တာကို သမီးနှင့်ထပ်တူ စိုးရိမ်ပြီး ကြားကနေ ကဖျက် ယဖျက်လုပ်တာဟုသာ လျော့တွေးခဲ့ဖြစ်တာလေ။ အခုတော့ ထိုသို့ မဟုတ်လေပြီ။

အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာ၊ ပြတ်ပြတ်သားသားမကွာရှင်းတာ၊ နောက်ထပ် ဆရာဝန်နဲ့ ဇာတ်လမ်းရှုပ်နေတာတဲ့လား။ အကြောင်းပြ စရာ ရှားပါးသလား ‘ဖူး’ ရယ်။ တကယ်မဟုတ်တာကို အဟုတ်လုပ် ပြီး ပြောသမျှ တစ်နေ့ အမှန်ပေါ်မှာကို မစဉ်းစားထားဘူးလား။ အတိတ်ကို ဘယ်လိုပဲ ဖုံးထားပါစေ အမှန်တရားဆိုတာ တစ်နေ့နေ့ တော့ ပေါ်တတ်တာ လောကသဘာဝပါလေ။

“တောက်!”

နာနာကြည်းကြည်းဖြင့် တက်ခေါက်လိုက်မိပါ၏။ စာချုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ နေ့လယ်ခင်း လေက ရင်ကို မအေးမြစေနိုင်ပါလား။ အင်းပေါ့လေ။ ရင်ထဲမှာ မီး

တောင်ပေါက်ကွဲနေမှတော့ အပြင်မှာ ဘယ်အေးမြနိုင်ပါတော့မလဲ။

နောက်ဆုံးပါ။ ဒီဘဝ ဒီမျှသာပါပဲ ‘ဟေမာန်ဖူး’ နင်ရွေးတဲ့ လမ်းအတိုင်း ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်ပါ။ နင်ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ် မြောက်အောင် ငါလုပ်ပေးပါ့မယ်။ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ဘယ်တော့ မှ နင်နဲ့ ပြန်မဆုံချင်တော့တာ အမှန်ပဲဆိုတာ။

“မမ”

အပေါ်တက်လာသည့် ခြေသံပြင်းပြင်းကို ကြားလိုက်ရပါ၏။ အပေးနဲ့အယူတဲ့၊ သူမဘဝမှာ တစ်ဖက်သတ် အပေးသာရှိခဲ့ပြီး အယူ ဆိုသည့်အရာကို ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ပါလေ။ ဝရန်တာမှာ ရပ်နေရာ မှ တိုက်ထဲလှည့်ဝင်ခဲ့စဉ် Slimbagg ကြီးကို လက်မှာ ငွေသမီးလျက် ညှဉ်ခန်းဆီသို့ ပူး လျှောက်လာလေ၏။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပါပဲလား။ အမြဲ တစေ ပြဿနာရှာတတ်ပါလျက် ဒီလို တစ်နေ့မျိုး ရောက်လာမှာကို မမျှော်လင့်ထားတာလား ‘ဟေမာန်ဖူး’ ရယ်”

“စောစောပြန်လာခိုင်းတာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အဲဒီမှာ လက်မှတ်ထိုး”

“လက်မှတ်”

“ဟုတ်တယ်၊ စာချုပ်လေ”

“စာချုပ် ဟုတ်လား”

“အေး... တိတိကျကျပြောရရင် အမွေလွှဲစာချုပ်ပဲ၊ ဟေမာန်ဖူး”

“ဘယ်လို”

ဖူးက အံ့သြဟန်ပြုကာ ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သလို စာချုပ်ကို ယူဖတ်နေလေ၏။ ပြတင်းပေါက်ကို မှိတ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ် ပိုက်ထားမိပါ၏။ သွေးဆိုတာ မတော်လို့မရပေမယ့် မခေါ်လို့ရတာပဲ မဟုတ်လား။ ရင်နာခြင်းတွေက ဥပေက္ခာပြုနိုင်ဖို့ အစွမ်းသတ္တိမျိုး ဖြစ်တည်လာရတာပါလေ။

“အဲဒါ ဖတ်ပြီးရင် အောက်ဆုံးမှာ မဖြစ်မနေရေးရမယ့် စာကြောင်းကို နင်ကိုယ်တိုင် ဖြည့်လိုက်ပါ”

“ဘာများလဲ”

“ဒီအိမ်၊ ဒီဆိုင်၊ ဒီအိမ်မ၊ ဒီသမီးနဲ့ ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မပတ်သက် မစပ်ယှက်တော့ပါဟု ကတိပြုပါသည်ဆိုတာပဲ”

“ဟာ! မမ”

“ဘာလဲ မရေးနိုင်ဘူး ပြောမလို့လား။ ယုံအောင်ပြောပါ၊ ဖူး။ နင် ဘာပြောပြော ယုံပေးသမျှကာလ ကုန်ခဲ့ပါပြီ”

ဖူးက သူမကို တအံ့တသြဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။ မပြတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် အစကို ဆွဲမထုတ်မိစေနဲ့ပေါ့ ဖူးရယ်။ ငါ ရက်စက်

တတ်လာအောင် နင်လုပ်ခဲ့တာပါ။ ငါ ဥပေက္ခာပြုနိုင်လာအောင် နင်လမ်းကြောင်းပေးခဲ့တာပါ။ ငါ နာကြည်းမုန်းတီးတတ်အောင် နင်ပြုခဲ့တာပါလေ။

“ဘာလို့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒါမျိုး ရေးရမှာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

“အဓိပ္ပာယ် သိပ်ရှိတာပေါ့။ နင်က ငါ့ကို အစ်မလို့မှ မမြင်နိုင်ဘဲကိုး”

“ဘာ”

“အစ်မကြီးအမိအရာတဲ့။ အမွေဆိုတာ ခံစားထိုက်မှ စားရတာမျိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါက အစ်မတာဝန်ကျေပေးပါ့မယ်။ ငွေထုတ်စက်က ဒီနေ့ အပြီးပိတ်ပြီ၊ ဟေမာန်ဖူး။ ရွှေဥပေးတဲ့ ငန်းကို ရိုက်သတ်တာ ဘယ်သူ့အမှားလည်းဆိုတာကို နင် သဘောပေါက်လာမှာပါ”

“မမ ငါ ဘာမှ နားမလည်ဘူး”

“အေး... နင်နားလည်အောင် ဒီနေ့ ငါအကုန်ရှင်းပြပေးမယ်။ နောက်ဆို ငါ့အသံကြားချင်ပါတယ်ဆိုရင်တောင်မှ နင်ကြားရမှာမဟုတ်လို့ပဲ၊ ဖူး”

“မမ”

မျက်နှာလွှဲလိုက်မိပါ၏။ လူက ရပ်နေရာမှ ဒူးတွေ တုန်သင်

လာတာမို့ လောကားဘေးရှိ ဆက်တီခုံမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်ရလေသည်။ ငိုချလိုက်ချင်သော်ငြား မဖြစ်ဘူးနော်။ ဒီအချိန်မှာ မပြတ်သားနိုင်ရင် ဒီလို ဆင်တူတဲ့ဒုက္ခတွေကို တစ်သက်လုံး ပွေ့ပိုက်သွားရတော့မှာလေ။

“သည်းခံတယ်ဆိုတာ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူ ရှိတယ်၊ ဖူးအခု နင့်လုပ်ရပ်က ဘောင်တအားကျော်လွန်းနေပြီ။ အထူးသဖြင့် ငါ့သိက္ခာကို ဟိုးအောက်ခြေအထိကျအောင် နင်ချလိုက်တာ အဆိုးဆုံးပဲ”

“ငါက ဘာလုပ်နေလို့လဲ၊ ပြောပါဦး”

“ပြောမှာပါ။ စိတ်ချ”

သူမစကားကို ခဏမျှ ရပ်လိုက်ရပါ၏။ ရင်ထဲမှာ နှမ်းလျှာနေပေမယ့် စိတ်ကို မနည်းကြီးတင်းထားရလေသည်။ အလိမ်ခံရတယ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်သင့်တာ မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုယ့်အပြစ်သာ ဖြစ်နေတော့မှာလေ။ ဖူးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်မိပါ၏။ ပြောမှတော့ အဆုံးစွန်ထိ ပေါ့နော်။

“စိုးနိုင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ လွန်ကျူးခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ”

“ဟာ! မမ”

“ဝဿနဦးလား ဟေမာန်ဖူးလား”

ဖူးမျက်နှာက မယုံနိုင်သည့်နှယ် ရဲရဲနီနေတော့ပါ၏။ ရှက်ပါသလား။ ရှက်တတ်ရင် နာတတ်ရမယ့် ဖူး။ နာတတ်မှ နောင်တဆိုတာကို တစ်ကြိမ်သာရသင့်တာပါလေ။ ခုတော့ နင်က နောင်တမရရုံအပြင် အစ်မဖြစ်သူအပေါ် ပုံချတာကတော့ အရုပ်ဆိုးအကြည်းတန်လွန်းနေတာ မဟုတ်ပါလား။

“နောက်ပြီးတော့ နှစ်သက်ဦးဆိုတဲ့သမီးကို မွေးခဲ့တာက ရော ဘယ်သူလဲ”

“မမ မမ”

“ဝဿနဦးလား ဒါမှမဟုတ် ဟေမာန်ဖူးလားဆိုတာ ပြောပါဦး”

“ကတိ ကတိပေးခဲ့တာကို မမေ့နဲ့လေ၊ မမေ့”

“ငါ မမေ့ပါဘူး။ မေ့နေတာက နင်ပါ။ ဒါကြောင့် အခုလို သတိပေးရတာပဲ၊ ဖူး။ ကတိဆိုတာ တည်နိုင်မှ ပေးရတယ်”

“-----”

“ဘာ! အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တယ်၊ ဟုတ်လား။ ဝဿနဦးဆိုတဲ့ ငါက ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်အချိန်မှာ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သလဲ၊ ပြောပြပါဦး”

“မမ ငါ”

“တရားဝင်မကွာရှင်းသေးဘူး ဟုတ်လား။ ငါက ဘယ်သူ့ကို ကွာရှင်းပေးရမှာလဲ။ ပြီးတော့ရှိသေးတယ်။ ဒေါက်တာမိုးသက်အောင် ကို မရှင်းမရှင်း မလည်ရှုပ်လုပ်နေတာတဲ့လား။ အဲ့ဒါလိုက်တာ”

“မမ ငါ ငါ”

“သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ် သိလား။ နင့်အစား ငါသိပ်ရှက် တယ် ဖူး။ နင်နဲ့ ညီအစ်မတော်ရတာ၊ နင့်ကို သွေးသားတော်စပ်နေရ တာကိုက အစအဆုံး ရှက်စရာချည်းပဲ သိရဲ့လား”

သူမ အသံအတော်ကျယ်သွားပါ၏။ လူက ဒေါသ အလျှောက် စိတ်လွတ်ပြီး လေသံကို မထိန်းနိုင်သလို ဖြစ်သွားရတာ လေ။ ဖူးက သူမပြောသမျှ မျက်ရည်တစ်ပေါက်ပေါက် ကျလာလေ တော့၏။ မျက်ရည်ကျပြီး အယူခံမဝင်ပြပါနဲ့တော့ ဖူးရယ်။ ဒီရင်ဘတ် ကြီးကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲကြွေစေခဲ့ပြီးမှ ဆေးလာမထည့်ပါနဲ့ တော့ မေတ္တာရပ်ခံပါရဲ့။

“ငါကတော့ အစ်မကို အူတိုလို့ မနာလိုလို့ ကြားကနေ ဖျက်တာလို့ပဲ ချစ်စိတ်နဲ့ နားလည်ပေးလိုက်ရတာ၊ ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။ အမှားဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲရှိသင့်ပါတယ်။ မလိမ္မာလို့ တစ်ခါမိုက်တာ အရွယ်ငယ်တုန်းမှာပဲ ရှိသင့်တယ် ‘ဟောမာန်’

ဖူး။ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ”

“ဖူး ဖူး ... မှားပါတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ အမှားကို သိသေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါ ရဲ့”

ဖူးထံမှ ရှိုက်သံက ထွက်လာလေ၏။ ထိုင်နေရာမှထကာ ကြမ်းခင်းထက် ဒူးတုပ်ထိုင်ချလိုက်စဉ် သူမမျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ သွဲ့ထားလိုက်မိပါသည်။ ကျေအေးဖို့က နောက်မှပါ။ အခုတော့ ရင်ထဲ ချိုသိပ်ထားသမျှ အကုန်ဖွင့်အံ့ချရတော့မှာ မဟုတ်ပါလား။

“ရည်းစားတွေ ပို့လိုပေါက်အောင်ထားခဲ့တယ်။ ငါမတားခဲ့ ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းမတ်ဖို့ဆိုတာ လူတိုင်းနားလည်သင့်တဲ့ အရာပဲ။ ဆုံးမတော့ရော နာခံဖူးလို့လား။ တစ်ကြိမ်မိုက်မဲခဲ့လို့ ခွင့်လွှတ် ပေးခဲ့တယ်။ နင့်ဒုက္ခတွေ အကုန်လုံး ငါ လွှဲယူပေးခဲ့တာကို ကျေးဇူး မတင်နိုင်ရင်တောင် မစော်ကားသင့်ပါဘူး”

“မမ”

“ချစ်သူထပ်ရှာပါ၊ ရတယ်။ ငါ နားလည်ပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နင် လက်တွဲသင့်တဲ့လူကို သေချာရွေးသင့်တာပေါ့”

“-----”

“နောက်ထပ်ယူချင်တဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်က ငါနဲ့

တစ်သက်လုံး မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့မရမယ့်လူတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး ဖူးရဲ့”
“မမရယ် ငါ ငါ”

“ရှိပါစေတော့လေ။ အခု နင်လိုချင်သလျှင် အရာအားလုံး ငါ ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ပြီ။ တစ်ခုတည်းပါပဲ။ သမီးကိုတော့ ငါ့ကိုပေးခဲ့ ပါ။ နှစ်သက်ဦးဆီမှာ ဒုတိယဟောမာန်ဖူးဆိုတဲ့အရိပ်ဆိုးကြီး မိုးသွားမှာ ကို နင်မလိုလားဘူးဆိုရင်ပေါ့”

“ဖူးနဲ့ချစ်သူတွေပါလို့ ဝဿန့်ကို ဘယ်သူပြောသလဲ”
“ဟင်!”

အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လာပါသည့် သူ့ကြောင့် အတော်လေး တုန်လှုပ်သွားရပါ၏။ ဘယ်လိုများ ရောက်လာပါသလဲ။ ဘယ်အချိန် ကတည်းက ရောက်နေပြီး သူမတို့ပြောသမျှ ဘယ်လောက်အထိ ကြားသွားပြီလဲ။ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားခဲ့သည့် လျှို့ဝှက် ချက်က သူမတို့ညီအစ်မနှစ်ဦးသာ ပြောနေကြတာပါလေ။

“ဖူးကို လက်ထပ်မယ်လို့ရော ဘယ်တုန်းက ပြောဖူးလို့လဲ”
“ကိုကို ကိုကိုသူရိန်”

“သမီးကို အောက်မှာပဲ နေခဲ့ခိုင်းတာ တော်သေးတာပေါ့။ နို့မို့ အကြောင်းစုံသိပြီး ကလေး shock ရသွားနိုင်တယ်”

သူက သူမတို့အနီးမှာ လာရပ်လိုက်တာမို့ လူက ထူထူ

ရှက်အင်းသွားရလေတော့၏။ တစ်သက်လုံး ဖုံးကွယ်သွားချင်တာပါ။ တစ်သက်လုံး ကလေးအမေဘဝနဲ့သာ ရှင်သန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ အထင်မှားတာကိုတောင် ဖြေရှင်းဖို့စိတ်မကူးခဲ့ပါလျက် သူက ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရောက်လာပါလိမ့်နော်။

“မောင်မေးတုန်းက တစ်ခုမှ မဖြေခဲ့တာ ဒါကြောင့်လား။ မောင့်ကို ဘယ်အချိန်ထိများ ဖုံးကွယ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ၊ ဝဿန့်”

“ဖူး ဖူးအမှားပါ ကိုကို မမကို ဒီတစ်သက်မပြောဖို့ ကတိပေး ခဲ့လို့ပါ”

“ဒါပေမဲ့ ဖူးလုပ်ရပ်က အရမ်းလွန်နေပြီ၊ ဖူး”
“ဟုတ်ပါတယ် ဖူး သိပါပြီ”

“သွေးဆိုတာ ဖြတ်လို့မှမရဘဲ ဝဿန့်၊ ဖူးအပေါ်မှာ ဝဿန့် ဘယ်လောက်အထိ ချစ်သလဲဆိုတာ မောင်အသိဆုံးပါ။ ဒီလိုကြီးတော့ မရက်စက်လိုက်ပါနဲ့”

“ဒါ၊ ကျွန်မတို့ အတွင်းရေးကိစ္စပါ။ ရှင် ဝင်ပါစရာမလိုပါ ဘူး၊ ကိုနေမျိုးသူရိန်”

“မမ ဖူး ဖူး မမတို့နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး”
“အပိုမပြောနဲ့”

“ဝဿန့်ကလည်းကွာ ... ဒီလောက်နဲ့ပဲ တော်သင့်ပါပြီ။”

တော်ကြာ သမီးတက်လာတော့မှာကို၊ ညီမလေးလည်း တိတ်တော့ အဲဒီစာချုပ်ကို သိမ်း၊ ဖြေချင်ဖြေလိုက်စမ်းပါ”

ဖူးက စာချုပ်ကိုယူကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေ၏။ ကြည့်စမ်း! ဒီမှာ ညီအစ်မချင်းကိစ္စ အပြီးဖြတ်နေတာကို ဝင်ရှုပ်ရတယ်လို့၊ ခုံမှထရပ်ကာ ဝရန်တာဘက်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့မိ၏။ မတွေ့လိုတော့ပြီ။ အေးခဲနေပြီဖြစ်သည့် သံယောဇဉ်အပိုင်းအစကို မေ့လက်နေ့ မေ့လိုက်ပါတော့လား။

“ဝဿနီ”

ရှက်တယ်ဆို၊ “မောင်ပဲ နစ်နစ်နာနာ ပြောရက်ခဲ့တာ။ အဲဒီအတိုင်း ထားလိုက်ပါတော့လား။ ရှိပါစေတော့လား။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်တာကာလတုန်းက ရင်ခုန်ခြင်းတွေကို ပြန်ရှာလို့လည်း ရှာတော့မှာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ‘မောင်’ ဆိုတာ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက သူမ၏ ချစ်ဦးသူသာ ဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။ အခုချိန်မှာတော့ -

“မောင့်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလား”

ဘာကိုလဲ၊ မှားခဲ့တာက ‘မောင်’ မှ မဟုတ်တာလေ။ အပြစ်ရှိခဲ့တာက ကျွန်မပါ။ ‘မောင့်’ ကို ချန်ရစ်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့မိတဲ့ကျွန်မကို စိတ်မနာဘူးလား၊ မမုန်းတီးဘူးလား၊ မနာကြည်းနေဘူးလားကွယ်။

“မောင့်မျက်နှာကိုတောင် မကြည့်ချင်၊ မမြင်ချင်တော့ဘူးလား”

မဟုတ်တာ။ မကြည့်ရဲလို့ပါ။ မမြင်ဝံ့လို့ပါ ‘မောင်’ ရယ်။ ရှင်းပြချင်တာတွေ ရင်ထဲမှာ အပြည့်ရှိနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကစပြီး ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲဆိုတာ မတွေးတတ်တော့လို့ပါလေ။ ဝရန်တာ နှိထားမိသည့် သူမကို နောက်ကျောမှ လာဖက်လိုက်တာမို့ ရုန်းထွက်လိုက်မိ၏။ မောင်က လွှတ်မပေးပါချေ။

“မောင့်ကို သိပ်မုန်းနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

မှားချေပြီ။ အမေးကို လက်သင့်ခံတာ မဟုတ်ရပါ။ ပွေ့ပိုက်ခြင်းကို ငြင်းဆန်မိပေမယ့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သူမခန္ဓာကိုယ်ပါးပါးလေးက မြှုပ်ဝင်သွားရလေတော့၏။ ညနေစောင်းလေက အေးနေသည့်နှယ်ပါလေ။

“မောင့်အလွမ်းတွေ အခုမှပဲ ပြေရတော့တယ် သိရဲ့လား”

“အို!... လွှတ်ပါ”

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဒီတစ်ကြိမ်လွှတ်ပြီး ပျောက်သွားရင် မောင့်ကိုယ်မောင် သတ်သေမိလိမ့်မယ်”

“အိမ်ထောင်သည်ဆို၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေဆို မကွာ

၂၉၄ မမသဒ္ဒါမောင်

ရှင်းရသေးဘဲ တခြားယောက်ျားကို ရှုပ်ချင်ချင်နဲ့ဆို၊ အရှက်သိက္ခာမရှိဘူးဆို”

သူမ ပြောစကားမဆုံးခင် အသက်ရှူကြပ်လှမှု တိုးဖက်ထားခြင်းကို ခံလိုက်ရလေ၏။ သူ့ရင်ခုန်သံတွေ အတိုင်းအဆမဲ့ ခုန်ပေါက်နေတာကို ကြားနေရလေသည်။ လူငယ်လေးအတိုင်းပါပဲလား။ ဟိုးတုန်းကလိုပဲ ရင်ခုန်သံမြန်နေရတုန်းပါပဲလား ‘မောင်’ ရယ်။

“မောင့်ဘဝကြီးပုံပေးပြီး အလျော်ပြန်ပေးပါ့မယ်”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မနဲ့လုံးသားက ဒဏ်ရာအကြီးကြီးဖြစ်နေပြီ”

“ရတယ် ကိစ္စမရှိဘူး၊ မောင့်အချစ်တွေနဲ့ အဲဒီဒဏ်ရာကို ပျောက်အောင်ကုပေးမှာပေါ့”

“ဆရာဝန်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့များ”

“ရှုး! ... အဲဒီဆရာဝန်ဆိုတာကို ထည့်မပြောနဲ့ မကြိုက်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အူတိုတယ်လေ၊ မသိဘူးလား ကဲ!”

“အို! မောင်နော်”

သူမ ပြုံးလိုက်မိစဉ် ပါးပြင်ထက် နွေးသွားရလေ၏။ ရင်ခုန်

ဒဏ်ရာနောက်က မျက်ရည် ၂၉၅

သံတွေ မြန်နေတုန်းပါပဲလား။ အချစ်ဆိုတာ အနေဝေးသွားတာနဲ့ အေးစက်သွားစမြဲဆိုပြီး သူမနှင့် မောင်ကဖြင့် ရင်ခုန်သံတွေ ပိုတိုးပြီး နွေးနေတုန်းပါလေ။

နောက်ပါးဆီမှ ‘မေမေ’ ဟူသည့် သမီး၏အသံကိုကြားရစဉ် နှစ်ယောက်သား အထိတ်တလန့်ဖြင့် လူချင်းခွာလိုက်ရလေ၏။ သူက ရယ်မောလိုက်ပြီး သမီးကိုလက်ကမ်းကြိုကာ ပွေ့ချီ၍ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို မွှေးလိုက်လေတော့သည်။

လေးစားလျက်

မမသဒ္ဒါမောင်
14th Feb 2017
AM (1:53)

(ချစ်သူများနဲ့ အမှတ်တရ ...)